

திராவிடர் விடுதலைக் கழக மாத இதழ்
ஏப்ரல் 2018 / ரூ.20
www.dvkeriyar.com
nimirvomdvk@gmail.com

ஆசிரியர் குழு
கொளத்தூர் மணி
விடுதலை இராசேந்திரன்

அலுவலக நிர்வாகம்
சூலூர் பன்னீர்செல்வம்
இரா.செந்தில்
ந. அய்யனார்

இதழ் வடிவமைப்பு
வெல்கின் கணினி

அட்டை வடிவமைப்பு
க. பகலவன்

அலுவலக முகவரி
95, டாக்டர் நடேசன் சாலை
அம்பேத்கர் பாலம்
மயிலாப்பூர், சென்னை 600 004
தொலைபேசி எண்:
044-24980745

அணைத்துத் தொடர்புகளுக்கும்
இரா. உமாபதி
72992 30363

‘பாலுறவு வன்முறை’யும் மத உரிமைப் போராட்டம் தானா?

உலகையே உலுக்கியிருக்கிறது ஜம்முவில் ஆசிரியர் என்ற 8 வயது சிறுமியின் கோரக் கொலை. கூடாரமடித்து குதிரை மேய்க்கும் தொழிலைச் செய்யும் இஸ்லாமிய ‘பேக்கர்வால்’ சமூகத்தைச் சார்ந்த ஆசிரியர், ஜம்மு இந்து பண்டிட்டுகளால் (பார்ப்பனர்களால்) கடத்தப்பட்டு, கோயில் கர்ப்பகிரகத்துக்குள் அடைத்து வைத்து பாலியல் வல்லுறவுக்கு உள்ளாக்கி, பிறகு சித்திரவதை செய்து கொலை செய்யப்பட்டதற்கான காரணம், ஜம்மு பகுதி ‘இந்து’க்களுக்கே சொந்தமானது; அங்கே இஸ்லாமிய நாடோடி சமூகம் கூடாரமடிக்கக் கூடாது என்று மிரட்டுவதற்குத்தான்.

ஜனவரி மாதம் நடந்த இந்தப் படுகொலையை மூடி மறைக்கும் முயற்சிக்கு பா.ஜ.க. தனது அதிகாரச் செல்வாக்கைப் பயன்படுத்தியது. இந்த வழக்கை விசாரித்த காவல்துறையின் புலனாய்வுக் குழு தொடர்ந்து மிரட்டப்பட்டு, பலமுறை குழு மாற்றியமைக்கப்பட்டு, பிறகு தீபிக்காசிங் என்ற வழக்கறிஞர், நீதிமன்ற மேற்பார்வையில் விசாரணையை நடத்த வேண்டும் என்று தொடர்ந்த பொதுநல வழக்கிற்குப் பிறகுதான் நீதிமன்றம் தலையிட்டு, மிரட்டல்களை நிறுத்தியது. வழக்கு தொடர்ந்த வழக்கறிஞரையே ஆர்.எஸ்.எஸ். ஆதரவாளர்களான ஜம்மு வழக்கறிஞர் சங்கம் மிரட்டி, இதற்குப் பண்டிட்டுகளின் இந்து (பார்ப்பனர்) உரிமைப் போராட்டமாக மதச் சாயம் பூசினர். மாநில கூட்டணி அமைச்சரவையில் இடம் பெற்றிருந்த சந்தர் பிரகாஷ் கங்கா மற்றும் சவுத்ரிலால் சிங் என்ற அமைச்சர்கள், பா.ஜ.க. தலைமையின் அனுமதியோடு குற்றவாளிகளைக் காப்பாற்றும் ‘போராட்டக்’ களத்தில் பங்கேற்றனர்.

மிரட்டலுக்கு அஞ்சாமல் ‘என்னுடைய மதம் நான் அணிந்திருக்கும் காக்கி சீருடைதான்’ என்று நெஞ்சு நிமிர்த்தி, மிரட்டிய பண்டிட்டுகளிடம் கூறி, குற்றப் பத்திரிகையை தாக்கல் செய்துள்ள பெண் போலீஸ் அதிகாரி இராமேஷ் குமார் ஜல்லாவைப் பாராட்ட வேண்டும். (இவரும்கூட ஒரு பண்டிட்ட்தான்)

அய்.நா.வின் பொதுச் செயலாளர் அன்டோனியோ கெட்டரஸ் – இந்த கொடூரத்தைக் கண்டிக்கும் நிலை உருவான பிறகே மோடி வாய்திறந்தார்; அமைச்சர்களையும் பதவி விலக வைத்துள்ளார்.

உ.பி.யில் உள்ளாவில் பா.ஜ.க. சட்டமன்ற உறுப்பினர் குல்தீப் சென்கரிடம் பரிந்துரைக்காக வந்த 17 வயதுப் பெண்ணை பாலியல் வன்முறைக்கு உள்ளாக்கினார். மாவட்ட காவல்துறை ஒத்துழைப்புடன் கைதிலிருந்து தப்பினார். பெண்ணின் தந்தையை கைது செய்து சிறையில் சித்திரவதை செய்து அவரை சாகடிக்கும் எல்லை வரை உ.பி. பா.ஜ.க. மாநில அரசு குற்றத்தை மறைக்கவே அத்தனை முயற்சிகளையும் செய்தது. பாதிக்கப்பட்ட பெண், முதல்வர் வீட்டின் முன் தன்னை மாய்த்துக் கொள்ளும் போராட்டம் நடத்த முன்வந்த பிறகுதான் ஊடகங்களின் வெளிச்சத்துக்கு வந்து சி.பி.அய்.க்கு வழக்கு மாற்றப்பட்டு, சட்டமன்ற உறுப்பினர் கைது செய்யப்பட்டுள்ளார்.

ஏதோ சில நபர்கள் செய்யும் குற்றத்துக்காக பா.ஜ.க. என்ற ஒரு அமைப்பையே குறை கூறக் கூடாது என்று வாதிடுகிறார்கள். நாம் கேட்பதெல்லாம் ஒரே கேள்விதான். பா.ஜ.க. ஆட்சியும், அதன் அமைச்சர்களும் அதிகாரத்தைக் கொண்டு அந்த குற்றவாளிகளைக் காப்பாற்ற முயல்வது நியாயம் தானா?

பச்சிளம் சிறுமிகளை பாலியல் வன்புணர்ச்சிக்கு உள்ளாக்குவதும்கூட இந்து ராஷ்டிரத்துக்கான போராட்டத்தின் வடிவம் தானா? பதில் சொல்லட்டும்!

ஐ.பி.எல்.லுக்கு தமிழ்நாட்டில் தடை கேட்டது அவமானமா?

**சென்னை அணி
சூதாட்டப் புகாரில் சிக்கி
ஐபிஎல் போட்டியில்
விளையாடத் தடை
விதிக்கப்பட்டபோது
இந்தப் பார்ப்பனர்களுக்கு
எந்த அவமானமும்
ஏற்படவில்லை.**

● ர. பிரகாசு

கிரிக்கெட் இங்கு விளையாட்டாக மட்டுமே பார்க்கப்பட்டிருந்தால் தமிழ் நாட்டில் இப்போது நடத்தக்கூடாது என்ற எதிர்ப்பு இவ்வளவு தீவிரமாக இருந்திருக்காது. தமிழர்களின் ஒட்டுமொத்த வாழ்வாதாரமும் பறிபோய்க் கொண்டிருக்கிற வேளையில் இப்படியொரு சூதாட்டம், இப்படியொரு போலிப் பக்தியூட்டும் ஏவறியாட்டம் இங்கே தேவைப்படுகிறதா என்பதுதான் ஐபிஎல் எதிர்ப்பின் நோக்கமாக உள்ளது.

ஈா விரி மேலாண்மை வாரியம் அமைக்கக் கோரி தமிழகம் முழுவதும் மிகத் தீவிரமான போராட்டங்கள் முன்னெடுக்கப்பட்டு வருகிறது. கொள்கை மாறுபாடுகளுக்கு அப்பாற்பட்டு தமிழகத்தின் அனைத்து இயக்கங்களும், கட்சிகளும் வீதிக்கு வந்து போராட்டக் களத்தில் இறங்கியுள்ளன. நமக்குத் தெரிந்த வரையில் வீதிக்கு வராத கட்சி பாஜக மட்டும்தான். வீதிக்கு வராத ஒரே கூட்டம் பூணூல் உரிமைக்காக வீதிக்கு வந்த பார்ப்பனக் கூட்டம் தான். காவிரி உரிமைக்கான போராட்டம் மட்டுமின்றி, டெல்டா மாவட்டங்களை பாலைவனமாக்கத் துடிக்கும் மீத்தேன் திட்டங்களுக்கு எதிரான போராட்டமும், தூத்துக்குடியில் அமைந்துள்ள ஸ்டெர்லைட் ஆலைக்கு எதிரான போராட்டமும், தேனியில் நியூட்ரினோ எதிர்ப்புப் போராட்டமும் மக்களால் தீவிரமாக முன்னெடுக்கப்பட்டு வருகிறது.

அதுமட்டுமின்றி மத்திய அரசின் காவிரிமயக் கல்விக் கொள்கைகள், இந்தித் திணிப்பு, மாநில உரிமைகள் பறிப்பு, மாநிலங்களுக்கான நிதிப் பங்கீட்டில் தமிழ்நாட்டை வஞ்சித்தல் போன்ற பல்வேறு காரணிகளுக்கான

தமிழ்நாட்டின் இயக்கங்களும், அரசியல் கட்சிகளும் மத்திய பாஜக அரசுக்கு எதிரான தங்களது எதிர்ப்பையும் போராட்டங்களையும் தினம்தோறும் முன்னெடுத்து வருகின்றன. பரபரப்பான நிலையில்தான் தமிழகத்தின் ஒவ்வொரு நாளும் கடந்து வருகிறது. இந்தப் போராட்டங்களின் நியாயங்களையும், மத்திய பாஜக அரசின் தமிழர் விரோதப் போக்கையும் ஒரு வரியில் கூறிக் கடந்துவிட இயலாது.

தமிழகத்தில் தேசிய கட்சிகளின் வாக்கு வங்கி அரசியல் எடுபடாது என்பதை நன்கு அறிந்துள்ள பாஜக, காங்கிரஸ் இரண்டு கட்சிகளுமே காவிரி பிரச்சினையில் தமிழ்நாட்டை நீண்ட காலமாகவே வஞ்சித்து வருகின்றன. இப்போது உச்ச நீதிமன்றம் வலியுறுத்துகிற போதிலும், மேலாண்மை வாரியம் அமைக்காமல், நீதிமன்றம் கூறியிருக்கிற ஸ்கீம் என்றால் என்னவென்று விளக்கம் கேட்டு இறுதித் தீர்ப்புக்குப் பின்னரும், திட்டமிட்டு காலம் தாழ்த்த மீண்டும் நீதிமன்றம் சென்றிருக்கிறது மத்தியில் ஆளும் பாஜக. இதன்மூலம் மேலும், சில காலத்திற்கு காலம் தாழ்த்தி, கர்நாடக சட்ட மன்றத் தேர்தலை எதிர்கொள்ள பாஜக தயாராகியிருக்கிறது என்பதுதான் இதிலிருந்து நமக்குப் புரிகிறது.

இப்படிப்பட்ட ஒரு சூழ்நிலையில்தான் இந்தியன் பிரீமியர் லீக் (ஐபிஎல்) கிரிக்கெட் போட்டியின் 11ஆவது சீசன் ஏப்ரல் 7ஆம் தேதியன்று மும்பையில் தொடங்கியிருக்கிறது. சென்னை, மும்பை, பெங்களூரு, ஐதராபாத், டெல்லி, புனே, கொல்கத்தா, ராஜஸ்தான் ஆகிய நகரங்களைச் சேர்ந்த எட்டு அணிகள் இந்தப் போட்டியில் விளையாடுகின்றன. பெரு நிறுவன அதிபர்களும், பாலிவுட் நட்சத்திரங்களும் இந்த எட்டு அணிகளுக்கு உரிமையாளர்களாக உள்ளனர். பில்லியன் கணக்கில் பணம் புரளும் உலகின் முன்னணி கார்பரேட் விளையாட்டுகளில் ஒன்றாக ஐபிஎல் விளங்குகிறது.

உலகம் முழுவதும் விளையாட்டு விளையாட்டாக மட்டுமே பார்க்கப்படுகிறது. மேலும் உலக நாடுகள் யாவும் திறமையின் அடிப்படையில் விளையாட்டை கட்டமைத் திருக்கின்றன. ஆனால் இந்தியா அதிலிருந்து

மிகவும் மாறுபட்டது. திறமையான விளையாட்டுகளுக்கு மதிப்பும் கிடையாது, அங்கீகாரமும் கிடையாது. ஆனால் கிரிக்கெட் மட்டுமே இங்கு மக்களால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட ஒரு விளையாட்டைப் போல ஒரு பிம்பம் உருவாக்கப்பட்டிருக்கிறது. கிரிக்கெட் போட்டியை பார்த்து ரசிப்பவர்களின் எண்ணிக்கை அதிகமாக இருப்பதும், அவர்களை ரசிகர்களாக மட்டுமே இருக்க வைப்பதிலும் இருந்துதான் தொடங்குகிறது இந்தப் பிம்பம். பல்வேறு மொழி, பல்வேறு இனம், பல்வேறு கலாச்சாரம் கொண்ட மக்கள் வாழும் இந்தியா என்ற ஒரு ஒன்றியத்தை ஒரு நாடாக மக்கள் ஏற்றுக் கொள்ள அவர்களுக்கு தேசப் பக்தியை ஊட்டுவதற்குப் பார்ப்பன - பனியா கூட்டத்திற்கு பல்வேறு காரணிகள் தேவைப்பட்டன. அதில் ஒன்றாகத்தான்

**கிரிக்கெட் சூதாட்டம்
பணமாக மட்டுமில்லாமல்
பெண்களை போகப் பொருளாய்
பயன்படுத்துவது வரை நீள்கிறது.**

கிரிக்கெட்டை கையிலெடுத்தது பார்ப்பனிய-பனியாக் கூட்டம்.

பிரிட்டிசாருக்கு எதிராக விடுதலைப் போராட்ட காலத்தில்தான் கிரிக்கெட் மீதான வெறியூட்டம் முதன் முதலாகத் தொடங்கியிருக்கிறது. இருப்பினும் இந்த வெறியூட்டம் தீவிரமடைந்தது என்னவோ 1980களில் தொலைக்காட்சி ஊடகங்களின் வரத்துக்குப் பின்னர்தான். இந்தியக் துணைக்கண்டத்தில் 18ஆம் நூற்றாண்டில்தான் கிரிக்கெட் முதன்முதலாக நுழைந்துள்ளது.

இந்த விளையாட்டை இங்கு அறிமுகப் படுத்தியது பிரிட்டிஷ் படைவீரர்களும், மாலுமிகளும் தான். பம்பாயில் வாழ்ந்துவந்த மேட்டுக் குடியினராகக் கருதப்பட்ட பார்க்கிகள் பிரிட்டிசாரிடமிருந்து இந்த விளையாட்டைக் கற்றுக்கொண்டு விளையாட ஆரம்பித்தனர். பிறகு இந்துக்கள் அணி, முஸ்லிம்கள் அணி என உருவாக ஆரம்பித்தது. இந்துக்கள் அணியை

**“யாரையும் தொடாமல்
விளையாடும் ஒரு விளையாட்டாக
கிரிக்கெட் இருப்பதுதான்
பார்ப்பனர்கள் இந்த விளையாட்டை
அதிகம் நேசிக்க ஒரு காரணமாக
உள்ளது” என்கிறார்
ராமச்சந்திர குகா.**

அப்போதே பார்ப்பனர்கள் தங்கள் வசப் படுத்திக் கொண்டனர்.

தொடக்கக்காலம் தொடரே மேட்டுக் குடியினர் விளையாட்டாகவே இருந்த கிரிக்கெட்டில் பார்ப்பனர்கள் எளிதில் ஆதிக்கம் செலுத்தத் தொடங்கவிட்டனர். அன்றிலிருந்து இன்று வரையிலும் அந்தப் பிடியை இறுகத் தளராமல் காப்பாற்றிக்கொண்டே வருகின்றனர். 2008ஆம் ஆண்டில் ஆஸ்திரேலியாவுடன் நடைபெற்ற தொடரில் 11 பேரில் 7 பேர் பார்ப்பனர்களாக மட்டுமே இருக்கின்றனர் என ஆஸ்திரேலியாவைச் சேர்ந்த ‘சிட்னி மார்னிங் ஹெரால்டு’ பத்திரிகை கட்டுரை ஒன்றை வெளியிட்டது. ஆனால் கிரிக்கெட் வாரியம் இது தற்செயலாக அமைந்தது என்று எளிமையான விளக்கத்தை அளித்தது. இந்த விளக்கத்தை அளித்த அப்போதைய இந்திய கிரிக்கெட் வாரியத் தலைவராக இருந்த சேசாங்கமனோகரும் பார்ப்பனர்தான். தமிழ்நாட்டில் இருந்து இதுவரையில் இந்திய அணிக்குத் தேர்வானவர்களில் சிரிகாந்த், டபள்யூ.வி.ராமன், சிவராம கிருஷ்ணன், சடகோபன் ரமேஷ், லட்சுமிபதி பாலாஜி, முரளி கார்த்திக், ஹேமந்தானி, பத்ரிநாத், தினேஷ் கார்த்திக், அபினவ் முகுந்த், ரவிச்சந்திரன் அஸ்வின், வாசிங்டன் சுந்தர், விஜய் சங்கர், முரளி விஜய் ஆகிய 14 பேர் பார்ப்பனர்கள்தான்.

மிக சொற்பமான எண்ணிக்கையில்தான் இதுவரையில் பார்ப்பனரல்லாத தமிழர்கள் இந்திய கிரிக்கெட் அணிக்குத் தேர்வாகியுள்ளனர். 97 சதவிகிதம் இருக்கிற நம்மவர்கள் இதுவரையில் 10 விழுக்காடு கூட தேர்வாகவில்லை. ஆனால் 3 விழுக்காடு மட்டுமே இருக்கிற பார்ப்பனர்கள் இதுவரையில் 90

விழுக்காட்டுக்கும் அதிகமான எண்ணிக்கையில் தேர்வாகியுள்ளனர்.

கிரிக்கெட்டைப் பார்ப்பனர்கள் மிகத் தீவிரமாக ஆதரிக்க அது ஒரு எளிமையான விளையாட்டு என்பதைத் தாண்டி மற்றொரு காரணமும் உண்டு. “யாரையும் தொடாமல் விளையாடும் ஒரு விளையாட்டாக கிரிக்கெட் இருப்பதுதான் பார்ப்பனர்கள் இந்த விளையாட்டை அதிகம் நேசிக்க ஒரு காரணமாக உள்ளது” என்கிறார் ராமச்சந்திர குகா. இவர் கிரிக்கெட் குறித்த சில ஆய்வு நூல்களை எழுதியுள்ளார். இந்து-முஸ்லிம் வெறுப்புணர்வை அதிகரிக்கவும், தேச பக்தியை விதைக்கவும் இந்தியா-பாகிஸ்தான் கிரிக்கெட் போட்டிகளை பார்ப்பனிய-பனியாக் கூட்டமும், இந்திய ஊடகங்களும் காலம் காலமாக பயன்படுத்தி வந்துள்ளன. இந்தியா-பாகிஸ்தான் கிரிக்கெட் விளையாட்டினாலே ஏதோ இருநாட்டுக்கும் இடையில் மிகப்பெரிய போர் நடப்பதைப் போல ஊடகங்கள் சித்தரிக்கும். குறிப்பிட்டுச் சொல்ல வேண்டுமானால் 2003ஆம் ஆண்டில் தென்னாப்பிரிக்காவில் நடைபெற்ற உலகக் கோப்பைப் போட்டியில் இந்தியாவும், பாகிஸ்தானும் மார்ச் 3ஆம் தேதி போட்டியிட்டன. இந்தப் போட்டி குறித்து குஜராதத்தைச் சேர்ந்த பத்திரிகை ஒன்று இந்திய கிரிக்கெட் வீரர்கள் ஆடுகளத்தில் மட்டைக்குப் பதிலாக துப்பாக்கி வைத்துக்கொண்டு பாகிஸ்தான் வீரர்களை எதிர்கொள்வது போன்ற ஒரு படத்தை வெளியிட்டது. ஆனால் அதற்கு ஒரு வாரத்திற்கு முன்பு முதலாமாண்டு நினைவுதினத்தை எட்டியிருந்த கோத்ரா சம்பவத்தால் பாதிக்கப்பட்ட அப்பாவி முசுலிம்கள் குறித்து எழுதாமல் அதே குஜராத் பத்திரிகை கள்ள மவுனம் காத்தது.

இவ்வாறு காலம் காலமாக முஸ்லிம்கள் மீதான வெறுப்புணர்வு நஞ்சைக் கக்குவதற்கு கிரிக்கெட்டை தேசப் பக்தியின் வெளிப் பாடாகச் சித்தரித்து வருகிறார்கள். இந்த விளையாட்டில் புழங்கும் பணமும் அளவில்லாதது.

கிரிக்கெட் வணிக விளையாட்டாக மாறிய காலத்திலிருந்தே இதில் நடைபெறும் சூதாட்டங்களும் எண்ணிலடங்காதது. உலகிலேயே அதிக பணம் கொழிக்கும் கிரிக்கெட் வாரியமாகவும்

இந்திய கிரிக்கெட் வாரியம் உள்ளது. கிரிக்கெட் மூலம் மேலும் பலமடங்கு வருவாய் ஈட்டவே ஐபிஎல் என்ற தொடரையும் ஆரம்பித்தார்கள். இதுவரையில் 10 சீசன்கள் முடிந்து இப்போது 11ஆவது சீசன் தொடங்கியுள்ளது. போலியாக தேசபக்தியை ஊட்டவும், நாட்டின் முக்கியமான பிரச்சினைகள் நிலவும்போது அதிலிருந்து மக்களை மடைமாற்றவும் ஒரு கருவியாகவே இதுவரையில் கிரிக்கெட்டைப் பயன்படுத்தி வந்துள்ளனர். தமிழ்நாட்டில் நடந்துவரும் வாழ்வாதாரப் போராட்டங்களை திசை திருப்பும் விதமாக இந்த ஐபிஎல் இருக்கக்கூடும் என்று காரணத்தினால்தான் இந்த விளையாட்டை ஒத்திப் போடுங்கள் என்ற கோரிக்கை முன் வைக்கப் பட்டது.

ஆனால் தமிழ்நாடு கிரிக்கெட் சங்கம் இந்த நியாயமான கோரிக்கைகளை நிராகரித்து விட்டு, தமிழர்கள் எக்கேடு கேட் டாலும் பரவாயில்லை, தமிழ் நாட்டில் ஐபில் போட்டிகளை நடத்துவோம் என்று ஆணவத்தோடு செயல்பட்டது. பல்வேறு இயக்கங்களும், திரைத் துறையினரும், அரசியல் கட்சியினரும் தமிழ்நாட்டில் ஐபிஎல் போட்டிகளை நடத்தக் கூடாது என போராட்டக் களத்தில் குதித்தனர்.

சென்னையில் ஐபிஎல் போட்டி நடக்க விருந்த ஏப்ரல் 10ஆம் தேதி காலை யிலிருந்தே சேப்பாக்கம் கிரிக்கெட் மைதானத்தைத் தமிழின உணர்வாளர்கள் முற்றுகையிடத் தொடங்கினர். மாலை போட்டி நடக்கும் நேரம் ஆக ஆக எதிர்ப்புகள் அதிகரித்துக் கொண்டே வந்தது. சேப்பாக்கம் மைதானத்தை நோக்கி வரும் அண்ணாசாலை, மெரீனா சாலை போராட்டக் காரர்களால் நிரம்பி வழிந்தது. பல மணி நேரம் போக்குவரத்து முடங்கியது. போராட்டக் காரர்களை ஒடுக்க முடியாமல் காவல்துறை திணறியது. ஒரு வழியாக மாலை 6.30 மணிக்குள்

ஆயிரத்திற்கும் மேற்பட்ட போராட்டக் காரர்களை கைது செய்து அடைத்துவைத்தது காவல்துறை. சுமார் 4,000க்கும் அதிகமான காவல்துறையினர் பாதுகாப்புடன் போட்டியை நடத்தத் தயாராகினர். குறிப்பிட்ட நேரத்தில் போட்டியும் துவங்கியது. போட்டி துவங்கிய சிறிது நேரத்தில் காலணிகளை வீசியும், கைபேசி விளக்குகளைக் காட்டியும், காவிரி மேலாண்மை வாரியம் அமைத்திடு என்ற வாசகங்கள் அடங்கிய துண்டுச் சீட்டுகளைக் காட்டியும் போராட்டக் காரர்களும், பொதுமக்களும் தங்களது எதிர்ப்பைக் காட்டினர். இதற்குப் பின்னர்தான் தமிழ்நாட்டில் நடக்கவிருந்த போட்டிகளை வேறு மாநிலத்திற்கு மாற்றுவதாக ஐபிஎல் நிர்வாகம் அறிவித்தது.

இந்தப் போராட்டங்களால் தமிழ் நாட்டுக்கே அவமானம் ஏற்பட்டு விட்டது, கிரிக்கெட் வேறு, அரசியல் வேறு, இரண்டையும் ஏன் இணைத்துப் பார்க்கிறீர்கள் என்றெல்லாம் பார்ப்பனர்கள் கொக்கரித்தனர். ஆனால் சென்னை அணி சூதாட்டப் புகாரில் சிக்கி

2016, 2017 ஆம் ஆண்டு களில் ஐபிஎல் போட்டியில் விளையாடத் தடை விதிக்கப்பட்ட போது இந்தப் பார்ப்பனர்களுக்கு எந்த அவமானமும் ஏற்படவில்லை. ஏனென்றால் சூதாட்டப் புகாரில் சிக்கிய சென்னை அணிக்கு உரிமையாளர் பார்ப்பனர் சீனிவாசன். இவர் இந்தியா சிமெண்ட்ஸ் நிறுவனத்தின் உரிமையாளராவார். தமிழ்நாடு கிரிக்கெட் சங்கத் தலைவராகவும், இந்திய கிரிக்கெட் வாரியத் தலைவராகவும், சர்வதேச கிரிக்கெட் கவுன்சில் தலைவராகவும் இருந்துள்ளார். அப்போது மட்டும் இவர் நேர்மையாகத்தான் செயல்பட்டிருப்பார் என்று எப்படி நம்ப முடியும்? ஆந்திராவைச் சேர்ந்த ஜெகன்மோகன் ரெட்டியுடன் இணைந்தும் ஒரு ஊழல் வழக்கில்

இவர் சிக்கியுள்ளார். சென்னை சூப்பர் கிங்ஸ் அணிக்கான சூதாட்டத்தில் ஈடுபட்டது உறுதி செய்யப்பட்டதையடுத்து கிரிக்கெட் தொடர்பானவற்றில் ஈடுபட வாழ்நாள் தடை பெற்ற குருநாத் மெய்யப்பன் சீனிவாசனின் சொந்த மருமகன்.

மேலும், சென்னை சூப்பர் கிங்க்ஸ் அணியை ஏதோ தமிழ்நாட்டு அணியைப் போன்ற ஒரு தோற்றத்தை ஏற்படுத்தவும் முயற்சிக்கிறார்கள். ஐபிஎல் விதிமுறைகளின்படி ஒரு அணியில் வெளிநாட்டு வீரர்கள் அதிகபட்சமாக 4 பேர் விளையாடலாம். எஞ்சிய 7 பேர் உள்ளாட்டு வீரர்களாக மட்டுமே இருக்க வேண்டும். தமிழ்நாட்டின் அணியாகக் காட்ட முயலும் சீனிவாச பார்ப்பனர் அணி

தமிழ்நாட்டின் அணியாகக் காட்ட முயலும் சீனிவாச பார்ப்பனர் அணி தமிழர்களுக்கு வாய்ப்பே தருவதில்லை

இதுவரையில் எத்தனைத் தமிழர்களுக்கு வாய்ப்பு கொடுத்துள்ளது என்று பார்த்தாலே இது யாருடைய அணி என்பது எளிதில் புரிந்துவிடும். 11 தொடர்களில் தமிழ்நாட்டில் இருந்து விளையாடிய அஸ்வின், பத்ரிநாத், பாலாஜி, அபினவ் முகுந்த், யோ மகேஷ், வித்யுத் சிவராமகிருஷ்ணன், முரளி விஜய் எனப் பலர் பார்ப்பனர்களாகத்தான் உள்ளனர். தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட தமிழர்களில் வெகு சிலரும் அணியில் விளையாட வாய்ப்பு மறுக்கப்பட்டே வந்துள்ளனர்.

முழுக்க வர்த்தக நோக்கில் நடைபெறும் கிரிக்கெட் போட்டிகளில், திரைமறைவில் நடக்கும் சூதாட்டத்திற்குச் சட்டப்பூர்வ அங்கீகாரம் வேண்டுமெனவும் பிக்கி (FICCI) என்ற முதலாளிகள் அமைப்பு 2013ஆம் ஆண்டில் மத்திய அரசுக்கு ஒரு கோரிக்கை வைத்தது. ஆண்டுக்கு ரூ.3 லட்சம் கோடி அளவில் விளையாட்டுத் துறைகளில் சூதாட்டம் நடைபெறுவதாகவும் இந்த அமைப்பு அறிக்கை ஒன்றையும் அளித்தது. இதில் கிரிக்கெட்டில்

தான் குறிப்பாக ஐபிஎல் போட்டிகளில்தான் அதிகளவில் சூதாட்டம் நடைபெறுகிறது. சூதாட்டம் பணமாக மட்டுமில்லாமல் பெண்களை போகப் பொருளாய் பயன்படுத்துவது வரை நீள்கிறது. அப்படியான ஒரு குற்றச்சாட்டும் சிலர் மீது நிரூபிக்கப்பட்டது. அதில் இந்திய அணிக்காக விளையாடிய கேரளப் பார்ப்பனர் சிரிசாந்த்தும் அடங்குவார். எனவே இந்தப் பார்ப்பனர்களுக்கு தேச பக்தி யெல்லாம் ஒன்றும் கிடையாது. பணவெறியும், உடலுழைப்பில்லாத ஒரு தொழிலும், பார்ப்பனிய மேலாதிக்கத்தை நிலை நிறுத்திக் கொள்ள ஒரு தளமும் தேவைப்படுகிறது. அப்படியொரு தளமாய் இவர்களுக்கு கிரிக்கெட் இருக்கிறது அவ்வளவுதான்.

இன்று கிரிக்கெட்டில் எப்படி எல்லாப் பொறுப்புகளை வகித்துக்கொண்டு கோடிக்கணக்கில் கொள்ளையடித்துக் கொண்டிருக்கிறார்களோ அப்படித்தான் கோயில் சொத்துக்களையும் இவர்கள் முன்பு பயன்படுத்தி வந்திருக்கிறார்கள். அதனால்தான் நீதிக்கட்சி காலத்தில் 1922ஆம் ஆண்டில் இந்து அறநிலையச் சட்டத்தை நிறைவேற்றி கோயில் சொத்துக்கள் அரசுடைமையாக்கப்பட்டது. கோயில் சொத்துக்கள் பாதுகாக்கப்பட்டது போல, கோடிக்கணக்கில் பணம் புரளும் கிரிக்கெட்டையும் அரசுடைமையாக்கி, பார்ப்பனர்களின் மேலாதிக்கத்தை அதிலிருந்து ஒழிக்காமல் சூதாட்டத்தை ஒழிக்க இயலாது.

ஆனால் ஐபிஎல் போட்டியை தமிழ்நாட்டில் நடத்தியே தீர வேண்டுமென்ற பார்ப்பனர்களுக்கு ஒருபோதும் தமிழ்நாட்டின், தமிழர்களின் நலன்கள் குறித்த கவலையோ, அக்கறையோ இருந்ததே இல்லை. அதை இப்போதும் வெளிக்காட்டியிருக்கிறார்கள். எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக கிரிக்கெட் என்றாலே முதலில் நினைவு வருவது பெர்னாட்ஷாவின் கூற்றுதான். "11 முட்டாள்கள் விளையாடுவதை 11,000 முட்டாள்கள் பார்க்கும் ஒரு விளையாட்டு கிரிக்கெட்" என்றார் அவர். இன்று பார்க்கிறவர்களின் எண்ணிக்கை மேலும் சில ஆயிரங்கள் கூடியிருக்கிறது.

(கட்டுரையாளர் - பத்திரிகையாளர்)

ஊழல் புகாரில் உச்சநீதிமன்றம்

இந்திய வரலாற்றில் எப்போதும் இல்லாத வகையில் உச்சநீதிமன்றத்தின் நான்கு மூத்த நீதிபதிகள், பத்திரிக்கையாளர்களை சந்தித்தது, பெரும் புயலைக் கிளப்பியுள்ளது. இந்த சர்ச்சைகள் அடங்க வெகு நாட்களாகலாம். இந்த நான்கு நீதிபதிகளின் நடவடிக்கைகள் ஜனநாயகத்தை பாதுகாக்கும் ஒரு செயல் என்று ஒரு புறமும், நான்கு நீதிபதிகள் மரபை மீறி, ஜனநாயகத்தை குழிதோண்டி புதைத்து விட்டார்கள் என்றும் வாதப் பிரதிவாதங்கள் நடைபெறுகின்றன.

இதில் உள்ள நியாயங்களை அலகுவதற்கு முன்னால் நாம் அடிப்படையாக ஒரு விஷயத்தை புரிந்து கொள்ள வேண்டும். லார்ட்ஷிப் என்று என்னதான் நாம் அழைத்தாலும், அவர்களும் நம்மைப் போன்ற மனிதர்களே என்பதை நாம் மறந்து விடக் கூடாது. எல்லா மனிதர்களுக்கும் இருக்கக் கூடிய ஆசா பாசங்கள், அபிலாஷைகள், விருப்பு வெறுப்புகள், பேராசைகள் ஆகிய அனைத்தும் இந்த நீதிபதிகளுக்கும் இருக்கும்.

ஒரு முப்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் உள்ள சூழலை நாம் அலசிப் பார்த்தால்,

அரசியல், நிர்வாகம், ஊடகம், அதிகார மையம் என்று அனைத்து தரப்பிலும் நேர்மையானவர்களின் சதவிகிதம் அதிகமாக இருந்தது. ஊழல் பேர்வழிகள் சிறுபான்மையினராக, லஞ்சம் வாங்குவதை குற்ற உணர்ச்சியோடு செய்து கொண்டிருந்தார்கள். இன்று 2018இல் உள்ள சூழல் எப்படி உள்ளது என்பதை விளக்க வேண்டியது இல்லை.

இதே போலத்தான் நீதித்துறையும். சமூகத்தில் மற்ற பிரிவுகளில் ஏற்பட்ட சீரழிவு நீதித்துறையையும் பீடிக்கத்தான் செய்தது. இந்த

சமூகத்திலிருந்துதானே நீதிபதிகளும் உருவாகிறார்கள்? அரசியல்வாதிகள், உயர் அதிகாரிகள், ஏன் பத்திரிகையாளர்கள் ஊழலைக் கூட நம்மால் வெளியிட முடியும். அம்பலப்படுத்த முடியும். எழுத முடியும். எதிர்த்து ஆர்ப்பாட்டங்கள் போராட்டங்கள் நடத்த முடியும். விசாரணை கோரி புலனாய்வு அமைப்புகளிடம் மனுத் தாக்கல் செய்ய முடியும். நடவடிக்கை எடுக்கப் படவில்லை என்றால், நீதிமன்றத்தில் வழக்கு தொடுக்க முடியும்.

ஆனால் நீதிபதிகளின் ஊழல்களைக் குறித்து வாயே திறக்க முடியாமல், பேசக் கூட முடியாத ஒரு நிலைதான் இன்று உள்ளது. உயர்நீதிமன்றங்களிலும், உச்சநீதிமன்றங்களிலும் பணியாற்றும் வழக்கறிஞர்களிடம் பேசினால், நீதிபதிகளின் ஊழல்கள் குறித்து கதை கதையாய் சொல்வார்கள். ஆனால், அவர்களாலும் இது குறித்து பேசுவோ எழுதவோ முடியாது.

சொத்துக் குவிப்பு வழக்கில் சிக்கிய ஜெயலலிதாவை கர்நாடக உயர்நீதிமன்றத்தில் விடுதலை செய்தவர் நீதிபதி குமாரசாமி. அந்த தீர்ப்பில் இருந்த கணக்குப் பிழைகளை அனைத்து ஊடகங்களும் அம்பலப் படுத்தின. அந்த வழக்கில் ஜெயலலிதாவை விடுதலை செய்ய குமாரசாமி லஞ்சம் பெற்றாரா என்பது நமக்குத் தெரியாது. ஆனால் அது குறித்து விசாரணை நடத்தப்பட்டிருக்க வேண்டுமா இல்லையா? ஆனால் எந்த விசாரணையும் நடைபெறவில்லை. குமாரசாமி நிம்மதியாக பணி ஒய்வு பெற்று சென்று விட்டார். இது போல பல நேர்வுகளை சுட்டிக் காட்ட முடியும்.

ஆனால் எந்த விசாரணைகளையும் நடத்துவதற்கு சட்டத்தில் இடமில்லை. நீதிபதிகளுக்கு அவ்வளவு பெரிய பாதுகாப்பு வழங்கப்பட்டுள்ளது. நீதிபதிகளை பணி நீக்கம் செய்ய வேண்டுமென்றால், மாநிலங்களவையும் 75 எம்பிக்களுக்கு குறையாமல் கையெழுத்திட்ட மனுவை அளித்து, அதை மாநிலங்களவை தலைவர் ஒப்புக் கொண்டு, அதை உச்சநீதிமன்றத்துக்கு அனுப்பி, அதன் பிறகு விசாரணை நடத்தி, இறுதியாக பாராளுமன்றத்தில் விசாரணை நடந்து, மூன்றில் இரண்டு பங்கு பெரும்பான்மையோடே ஒரு நீதிபதியை பதவி

நீக்கம் செய்ய முடியும். இதெல்லாம் நடக்கும் காரியமா? இதனால்தான் இந்திய வரலாற்றில், ராமசாமி, பிடிதினகரன் மற்றும் சவுமித்ரா சென் என்ற மூன்றே மூன்று நீதிபதிகள் மீது மட்டுமே இது வரை பதவி நீக்க நடவடிக்கை பாராளுமன்றத்தால் எடுக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த மூன்று நடவடிக்கைகளுமே தோல்வியில் முடிந்தன.

இராமசாமி மீதான நடவடிக்கை பெரும்பான்மை இல்லாமல் தோல்வியில் முடிந்தது. அவரும் ராஜினாமா செய்து விட்டார். மீதம் உள்ள இருவரும், பாதி நடவடிக்கை எடுக்கப் படுகையிலேயே ராஜினாமா செய்து விட்டனர்.

இந்த சூழலில்தான் இப்போது உச்சநீதிமன்றத்தில் பெரும் கலகம் வெடித்தது. இந்த கலகத்துக்கான மையப்புள்ளியாக இருப்பவர், உச்சநீதிமன்றத்தின் தலைமை நீதிபதி தீபக் மிஸ்ரா. இவரைச் சுற்றித்தான் இன்று சூறாவளி வீசிக் கொண்டிருக்கிறது.

தீபக் மிஸ்ரா தலைமை நீதிபதியான போதே சர்ச்சை எழுந்தது. ஓடிஷா மாநிலத்தில் தீவனப் பண்ணை வைப்பதற்காக 2 ஏக்கர் நிலம் வேண்டுமென்று 1979ம் ஆண்டு தீபக் மிஸ்ரா அரசிடம் விண்ணப்பிக்கிறார். அப்போது தனது பெயரில் எந்த நிலமும் இல்லை என்று தெரிவிக்கிறார். அவரது குடும்பத்தின் பெயரில் 10 ஏக்கர் நிலம் இருந்ததையும் மறைத்து விட்டார். பின்னாளில், 1985ம் ஆண்டு நடந்த விசாரணையில், தீபக் மிஸ்ரா தவறான தகவலை அளித்து நிலத்தை பெற்றது தெரிய வந்ததும், அந்த நில ஒதுக்கீடு ரத்து செய்யப்படுகிறது. ஆனால் ரத்து செய்யப்பட்ட இந்த ஒதுக்கீடு கணக்கிலேயே எடுத்துக் கொள்ளப்படவில்லை.

2009ம் ஆண்டு, இந்த நில விவகாரம் குறித்து பொது நல வழக்கு தாக்கல் செய்யப் பட்டு சிபிஐ விசாரணைக்கு உத்தரவிடப்படுகிறது. அந்த சிபிஐ விசாரணையில்தான் தவறான நில ஒதுக்கீடு நடந்தது உறுதி செய்யப்படுகிறது. இதையடுத்து, 2013ம் ஆண்டு, வருவாய்த் துறை நில ஒதுக்கீட்டை ரத்து செய்து உத்தரவிடுகிறது. அது வரை, ஏழைகளுக்காக ஒதுக்கப்பட வேண்டிய 2 ஏக்கர் நிலம், தீபக் மிஸ்ராவிடம் தான் இருந்தது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

ஓடிஷா உயர்நீதிமன்றத்தைச் சேர்ந்த

நீதிபதிகள் மொகாந்தி மற்றும் சங்கம் குமார் சாஹு ஆகியோருக்கு எதிராக அப்போதைய தலைமை நீதிபதி தாக்கூர் மூன்று நீதிபதிகள் விசாரணைக்கு உத்தரவிடுகிறார். அந்த விசாரணை நடந்து கொண்டிருக்கும்போது, தீபக் மிஸ்ரா உச்சநீதிமன்ற நீதிபதியாக இருப்பதும், அவர் நில ஒதுக்கீடு முறைகேட்டில் ஈடுபட்டிருப்பதும் தெரிய வருகிறது. உச்சநீதிமன்ற நீதிபதியின் பெயர் வந்ததும், அந்த விசாரணை அப்படியே கை விடப்படுகிறது.

இதுதான் தீபக் மிஸ்ராவின் பின்புலம். இதன் பிறகும் தீபக் மிஸ்ராவின் மீது தொடர்ந்து புகார்கள் வந்து கொண்டதான் இருந்தன. அருணாச்சல பிரதேசத்தின் முதலமைச்சராக இருந்த காலிக்கோ புல் என்பவரின் அரசு மத்திய அரசால் கலைக்கப்பட்டது. அந்த கலைப்பு சரியா இல்லையா என்ற வழக்கு உச்சநீதி மன்றத்தில் இருந்தது. காலிக்கோ புல், ஒரு 60 பக்க தற்கொலை கடிதத்தை எழுதி, ஒவ்வொரு பக்கத்திலும் கையெழுத்திட்டு, தற்கொலை செய்து கொண்டார். அந்த கடிதத்தில் அவருக்கு சாதகமாக தீர்ப்பளிக்க, அந்த வழக்கை விசாரிக்க உள்ள இரண்டு மூத்த நீதிபதிகளான, கேஹர் அவர்களின் மகன் வீரேந்திர கேஹர் பெயரைக் கூறி, 49 கோடியும், மற்றொரு நீதிபதியான தீபக் மிஸ்ராவின் சகோதரர் ஆதித்ய மிஸ்ரா பெயரைக் கூறி 37 கோடியும் லஞ்சம் கேட்டதாக அந்த கடிதத்தில் எழுதப்பட்டிருந்தது. அது தொடர்பாக விசாரணை வேண்டும் என்று உச்சநீதிமன்றத்தில் வழக்கு தொடர்ந்த காலிக்கோ புல்லின் மனைவி தங்விம்சாய் புல், என்ன காரணத்தாலோ அவர் மனுவை வாபஸ் பெற்றுக் கொண்டார். அதன் பிறகும் பல்வேறு வழக்குகளில் தீபக் மிஸ்ராவின் பெயர் தவறான முறையில் உச்சநீதிமன்றத்தில் அடிபட்டுக் கொண்டதான் இருக்கிறது. இந்த நிலையில் தான் நான்கு கதாநாயகர்கள், தலைமை நீதிபதி தீபக் மிஸ்ராவுக்கு எதிராக கலகக் குரல் கொடுத்திருக்கிறார்கள்.

தற்போது வெளிப்படையாக பத்திரிக்கையாளர்களை சந்திப்பதற்கான காரணம் என்று நான்கு நீதிபதிகள் கூறியது, தலைமை நீதிபதி தீபக் மிஸ்ரா, தன் விருப்பம் போல, வழக்குகளை, மரபுகளை மீறி, இளைய நீதிபதிகளிடம்

ஒப்படைக்கிறார் என்பதே. எந்த வழக்கு 4 நீதிபதிகளையும் பத்திரிக்கையாளர்களை சந்திக்கத் தூண்டியது? மர்மமான முறையில் இறந்து போன மராட்டிய மாநில மாவட்ட நீதிபதி லோயாவின் மரணம் குறித்து விசாரணை செய்ய வேண்டிய பொது நல வழக்குக்கான விசாரணை அமர்வை தீபக் மிஸ்ரா நியமனம் செய்ததில் தான் பிரச்சினை எழுந்தது. (இந்த நீதிபதி அமீத்ஷா வழக்கை விசாரித்தவர்)

எல்லா வழக்குகளையும் என் விருப்பத்துக்கு விசாரிக்கும் அமர்வுகளை நியமிப்பேன் என்ற அதிகாரத்தைத் தானே எப்படி தலைமை நீதிபதி தீபக் மிஸ்ரா சவீகரித்துக் கொண்டார் என்பதற்கும் பின்னணி உண்டு.

ஒடிஷா மாநிலத்தில் உள்ள பிரசாத் மெடிக்கல் ட்ரஸ்ட் நிறுவனத்துக்கு சொந்தமான மருத்துவக் கல்லூரியின் அனுமதியை மருத்துவக் கவுன்சில் ரத்து செய்ததற்கு எதிராக தொடரப்பட்ட வழக்கை உச்சநீதிமன்றத்தில் தீபக் மிஸ்ரா தலைமையிலான அமர்வு விசாரித்து வந்தது. அப்போது உச்சநீதிமன்றத்தை சேர்ந்த நீதிபதிகள் மற்றும் ஒடிஷா உயர்நீதிமன்ற நீதிபதிகளுக்கு லஞ்சம் தர முயற்சித்த தகவல் சிபிஐக்கு தெரிய வர, சிபிஐ ஒரு பூர்வாங்க விசாரணையை பதிவு செய்கிறது. அந்த பூர்வாங்க விசாரணையில் ஒடிஷா உயர்நீதிமன்ற நீதிபதிகள் சம்பந்தப்பட்டிருப்பது தெரிய வந்ததும், முதல் தகவல் அறிக்கையை சிபிஐ பதிவு செய்கிறது.

இந்த விபரங்கள் ஊடகங்களில் வெளியானதும், மூத்த வழக்கறிஞர் பிரசாந்த் பூஷணும், காமினி ஜெய்ஸ்வாலும், இரு வழக்குகளை உச்சநீதிமன்றத்தில் தாக்கல் செய்கின்றனர். பூஷண் வழக்கு ஒரு அமர்வில் இருக்கையில், மறுநாள் இரண்டாவது மூத்த நீதிபதி செல்லமேசுவர் முன்னிலையில் காமினி ஜெய்ஸ்வால் இந்த வழக்கை எடுத்துக் கொள்கிறார். செல்லமேசுவர், உடனடியாக இந்த வழக்கை, உச்சநீதிமன்றத்தின் மூத்த ஐந்து நீதிபதிகள் விசாரிக்க வேண்டும் என்றும், இந்த வழக்கு நீதித்துறையின் எதிர்காலம் தொடர்பானது என்றும் உத்தரவிடுகிறார்.

இந்த உத்தரவு வெளியானதும், அது வரை வேறு வழக்கை விசாரித்துக் கொண்டிருந்த தீபக்

மிஸ்ரா, உடனடியாக நீதிமன்றத்தை விட்டு எழுந்து சென்றார். பிற்பகல் மூன்று மணிக்கு மூத்த நீதிபதி தீபக் மிஸ்ரா, ஆர்கே.அகர்வால், அருண் மிஸ்ரா, அமித்தவ ராய், மற்றும் கன்வாலிக்கர் அடங்கிய அமர்வு அவசரமாக கூடியது. இந்த அமர்வில் அமர்ந்த மீதமுள்ள நான்கு நீதிபதிகளின் பெயர்களை நினைவில் வைத்துக் கொள்ளுங்கள். தீபக் மிஸ்ரா ஒதுக்கும் எல்லா வழக்குகளும் இந்த நீதிபதிகள் அடங்கிய அமர்வுக்குத்தான் செல்லும்.

தீபக் மிஸ்ரா தலைமையிலான அந்த அமர்வு, எந்த வழக்கை யாருக்கு ஒதுக்க வேண்டும் என்று தீர்மானிக்கும் அதிகாரம், முழுக்க முழுக்க தலைமை நீதிபதிக்கு மட்டுமே. வேறு எந்த நீதிபதியும் அதை செய்ய முடியாது என்று தீர்ப்பளித்தது.

மறு நாள், ஆர்கே.அகர்வால், அருண் மிஸ்ரா, மற்றும் கன்வாலிக்கர் அடங்கிய மூவர் அடங்கிய அமர்வு, மருத்துவக் கல்லூரி ஊழல் தொடர்பாக உச்சநீதிமன்ற மேற்பார்வையில் விசாரணைக்கு உத்தரவிட வேண்டும் என்ற மனுவை தள்ளுபடி செய்தது. தள்ளுபடி செய்ததோடு அந்த அமர்வு நிற்கவில்லை. வழக்கு தொடர்ந்த பிரசாந்த் பூஷணின் அமைப்புக்கு 25 லட்சம் அபராதத்தையும் விதித்தது. வழக்கை தள்ளுபடி செய்வதை ஒரு புறம் விட்டு விடுவோம். 25 லட்சம் அபராதம் விதித்ததன் நோக்கம் என்ன? இனி வேறு யாரும் இது போன்ற வழக்குகள் குறித்து பேசவும் கூடாது. எழுதவும் கூடாது என்பது மட்டும் தானே?

ஆர்கே அகர்வால், அருண் மிஸ்ரா மற்றும் ஏ.எம்.கன்வாலிக்கர் ஆகிய மூவரையும், உச்சநீதிமன்ற வழக்கறிஞர்கள், தலைமை நீதிபதி தீபக் மிஸ்ராவின் “சம்ச்சா” நீதிபதிகள் என்றே அழைக்கின்றனர்.

வழக்கமாக சமூக, அரசியல் மற்றும் அரசியல் சாசன முக்கியத்துவம் வாய்ந்த வழக்குகளை விசாரிக்கும் உச்சநீதிமன்ற அமர்வில், உச்சநீதிமன்றத்தின் முதல் மூத்த நீதிபதிகள் ஐவரில், ஒருவர் இரு நபர் அமர்வில் மூத்த நீதிபதியாக இருப்பார். இரண்டாவது நீதிபதியாக இணைய நீதிபதி ஒருவர் இருப்பார்.

உச்சநீதிமன்றம் அடுத்தடுத்து விசாரிக்க இருக்கும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்த வழக்குகளான, நீதிபதி லோயாவின் மர்ம மரணம் தொடர்பான வழக்கு, ஆதார் கட்டாயம் என்ற வழக்கு, பாப்ரி மசூதி தொடர்பான வழக்கு ஆகிய எதிலுமே தீபக் மிஸ்ராவைத் தவிர, அடுத்த நான்கு சீனியர் நீதிபதிகள் இல்லை.

சரி, ஓடிசா மருத்துவக் கல்லூரி அனுமதி விவகாரத்தில் ஊழல் நடைபெறவேயில்லையா? அதில் உயர்நீதிமன்ற நீதிபதிகள் சம்பந்தப்பட வில்லையா? இது தொடர்பாக சிபிஐ பதிவு செய்த பூர்வாங்க விசாரணையில் அலகாபாத் உயர்நீதிமன்றத்தின் லக்னோ அமர்வில் தற்போது பணியில் உள்ள நீதிபதியான நாராயண சுக்லாவும், ஓடிஷா நீதிமன்றத்தின் ஓய்வு பெற்ற நீதிபதியான குத்துசியும் சம்பந்தப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்பதை, விரிவான விசாரணை நடத்தி ஒரு அறிக்கையாக 8 செப்டம்பர் 2017 அன்று சிபிஐ தயார் செய்கிறது.

பணியில் உள்ள உயர்நீதிமன்ற நீதிபதியை விசாரணை செய்யவும், அவர் மீது வழக்குப் பதிவு செய்யவும், உச்சநீதிமன்றத்தின் தலைமை நீதிபதி யின் அனுமதி இல்லாமல் செய்ய முடியாது. 6 செப்டம்பர் 2017 அன்று, சிபிஐ அதிகாரிகள், இந்த அறிக்கையை தலைமை நீதிபதி தீபக் மிஸ்ராவிடம் அளித்து, வழக்கு பதிவு செய்வதற்கான அனுமதியை கோருகின்றனர்.

ஆனால், இதை நாங்களே விசாரித்துக் கொள்கிறோம் என்று சிபிஐ அதிகாரிகளிடம் தெரிவித்த தலைமை நீதிபதி தீபக் மிஸ்ரா, எந்த விசாரணைக்கும் உத்தரவிடவில்லை.

வழக்குகளை புலனாய்வு செய்யவும், கைது நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடவும், சோதனைகள் நடத்தவும், ஏராளமான அனுபவமும், வாய்ப்பு வசதிகளும் உள்ள ஒரு அமைப்பு சிபிஐ. ஆனால் அந்த சிபிஐ விசாரிக்கக் கூடாது, டெல்லியில் உள்ள உச்சநீதிமன்றத்தில் உள்ள நான்கு நீதிபதிகள் சேர்ந்து விசாரித்துக் கொள்கிறோம் என்று தீபக் மிஸ்ரா முடிவெடுப்பது இந்த ஊழலை மூடி மறைக்கும் செயலா இல்லையா?

மேலும், உச்சநீதிமன்ற மேற்பார்வையில் விசாரணை நடத்துவதையும் தடுத்த தலைமை

நீதிபதி தீபக் மிஸ்ராவுக்கு, இந்த ஊழலில் பங்கு இல்லை என்று எப்படி உறுதியாக கூற முடியும்?

நீதித்துறையில் அப்பட்டமாக நடந்துள்ள இந்த ஊழலை மூடி மறைக்கவும், விசாரணையை நடத்த விடாமல் தடுக்கவும் முயற்சி செய்யும் தீபக் மிஸ்ரா போன்ற ஒரு நீதிபதி இந்தியாவின் உச்சபட்ச நீதிபதியாகவும், தலைமை நீதிபதியாக இந்தியா முழுக்க உள்ள நீதித்துறையை கட்டுப்படுத்தும் அதிகாரத்தை பெற்றவராகவும் இருந்தால், இது ஜனநாயகத்துக்கு எப்படிப்பட்ட ஆபத்து?

நான்கு நீதிபதிகள் பத்திரிக்கையாளர்களை சந்தித்தற்கு இதுவும் முக்கிய காரணமில்லை.

ஒவ்வொரு உயர்நீதிமன்றத்துக்கும் நீதிபதிகளாக நியமிக்கப்பட வழக்கறிஞர்களின் பெயர் பரிசீலிக்கப்பட்டு, இறுதியாக ஒரு பட்டியல் உச்சநீதிமன்றத்துக்கு அனுப்பப்படும். அந்தப் பட்டியலில் எப்படியும் சம்பந்தப்பட்ட மாநில அரசின் பரிந்துரையில் ஒன்றிரண்டு பெயர்கள் இருக்கும். இந்த பெயர்கள் போக, மீதம் உள்ள பெயர்களை, சம்பந்தப்பட்ட உயர்நீதிமன்றத்தின் தலைமை நீதிபதிகள், பலரை கலந்தாலோசித்து, உரிய பரிசீலனைக்கு பின்னரே உச்சநீதிமன்றத்துக்கு அனுப்புவார்கள்.

அதில் ஒன்றிரண்டு பிழையாவதும் உண்டு. இருப்பினும் பெரும்பாலும், ஓரளவு சரியான பெயர்களாகவே இருக்கும். ஒவ்வொரு உயர்நீதிமன்றத்துக்கும் பிற மாநிலத்தைச் சேர்ந்த நீதிபதி ஒருவரை, தலைமை நீதிபதியாக நியமிப்பதற்கான பின்னணி இதுதான். அதாவது வேறு மாநிலத்தைச் சேர்ந்த நபர் தலைமை நீதிபதியாக இருந்தால், விருப்பு வெறுப்பின்றி, காய்தல் உவத்தலின்றி தேர்ந்தெடுப்பார்கள் என்ற நம்பிக்கையே இதற்கு காரணம்.

தீபக் மிஸ்ரா தலைமை நீதிபதியாக பதவியேற்ற ஆகஸ்ட் 2017க்கு பிறகு, ஒவ்வொரு மாநிலத்திலும் உள்ள உயர்நீதிமன்ற நீதிபதி காலியிடங்களுக்கான பரிந்துரைகள் அனைத்தையும் செய்வது தீபக் மிஸ்ரா மட்டுமே. ஒவ்வொரு மாநில உயர்நீதிமன்றத்தின் தலைமை நீதிபதியையும் அழைத்து, அந்த உயர்நீதிமன்றங்களுக்கு காலியாக உள்ள இடங்களுக்கு

நான் சொல்லும் பட்டியலை அனுப்புங்கள் என்று சொல்லி, அந்தப் பட்டியலே உச்சநீதிமன்ற கொலிஜியத்துக்கு வருகிறது.

இது மட்டுமல்ல. இந்த பட்டியலை தீபக் மிஸ்ராவிடம் அளிப்பது, மத்திய சட்டத்துறை அமைச்சர் ரவிசங்கர் பிரசாத் என்பதுதான் கூடுதல் தகவல்.

சற்றே நினைத்துப் பாருங்கள். இன்றும் பத்தாண்டுகளில், இந்தியாவில் உள்ள அனைத்து உயர்நீதிமன்றங்களிலும், உச்சநீதிமன்றத்திலும், ஆர்எஸ்எஸ் பின்புலம் உள்ள காவி்கள் நீதிபதிகளாக நீக்கமற நிறைந்திருந்தால், இந்தியாவின் ஜனநாயகம் என்ன ஆகும்?

இதுதான் நான்கு நீதிபதிகள் பத்திரிக்கையாளர்களை சந்தித்தற்கான உண்மையான பின்னணி. பத்திரிக்கையாளர்களை சந்தித்த நான்கு நீதிபதிகள் பேசியதன் உள்ளர்த்தத்தை கவனித்தால், இது நன்கு புரியும்.

“இந்த அமைப்பு காப்பாற்றப் படாவிட்டால், நாட்டில் ஜனநாயகம் இருக்காது. மிகுந்த வேதனையோடே பத்திரிக்கையாளர்களை சந்திக்கிறோம். நிலைமை மேலமக உள்ளது. தேவையான நடவடிக்கைகளை எடுத்து, இதை சீர்படுத்துங்கள் என்று தலைமை நீதிபதிக்கு நாங்கள் விடுத்த கோரிக்கை செவியடக்கப்படவில்லை. எங்கள் முயற்சிகள் தோல்வியில் முடிந்தன.

நாங்கள் நாலு பேரும், நாட்டில் ஜனநாயகம் கேள்விக்குள்ளாக்கப்பட்டுள்ளது என்பதில் உறுதியாக உள்ளோம். கடந்த சில காலமாக நடந்த சம்பவங்கள் கவலையளிக்கின்றன. இந்த தேசத்துக்கு நாங்கள் ஆற்ற வேண்டிய கடமை உள்ளது”

என்று அந்த நான்கு நீதிபதிகளும் வேதனையோடு தெரிவிப்பது இதுதான்.

வெளியியலுக்கு தெரியாத பல்வேறு தகவல்களும் இந்த நீதிபதிகளுக்கு தெரியும் என்பதுதான் அவர்களின் வேதனையின் பின்னணி.

- 'சவுக்கு'

அம்பேத்கர் தந்த எச்சரிக்கை!

**சமூக சமத்துவம்
மறுக்கப்பட்டால்,
ஜனநாயகக்
கட்டமைப்பையே
மக்கள் தகர்த்து
விடுவார்கள்.**

இந்திய அரசமைப்புச் சட்டத்தை உருவாக்குவதற்காக அரசமைப்புச் சட்ட அவை 9.12.1946 அன்று முதன்முதலாகக் கூடியது. 25.11.1949 அன்று அரசமைப்புச் சட்டம் அரசமைப்புச் சட்ட அவையால் இறுதி செய்யப்பட்டது. 26.11.1949 அன்று நிறைவேற்றப்பட்டது. 2 ஆண்டுகள் 11 மாதங்கள் 17 நாட்கள் - அரசமைப்புச் சட்டம் உருவாக்கப்பட எடுத்துக் கொண்ட காலம் ஆகும். 25.11.1949 அன்று அரசமைப்புச் சட்ட அவையின் விவாதங்கள் முடிந்தபின், அரசமைப்புச் சட்ட வரைவுக் குழுவின் தலைவரான டாக்டர் பி.ஆர்.அம்பேத்கர் இறுதியாக உரை நிகழ்த்தினார். அப்போது, எதிர்காலத்தில் இந்திய அரசமைப்புச் சட்டம் நடைமுறைப்படுத்துவது குறித்த தன் கவலையையும் எச்சரிக்கையையும் வெளிப்படுத்தினார். 1994இல் மகாராட்டிர மாநில அரசு ஆங்கிலத்தில் இந்திய அரசமைப்புச் சட்டத்தில் முதன்மையான கர்த்தா டாக்டர் அம்பேத்கர் என்ற தலைப்பில், அம்பேத்கர் எழுத்துகளும் பேச்சுகளும் நூல் வரிசையில் 13ஆவது தொகுதியாக வெளியிடப்பட்ட நூலில் உள்ள அம்பேத்கர் உரையில் ஒரு பகுதி தமிழாக்கம் செய்யப்பட்டுக் கீழே தரப்பட்டுள்ளது.

நான் அரசமைப்புச் சட்ட அவைக்கு வந்ததன் நோக்கம் பட்டியல் குல வகுப்பினரின் நலன்களைப் பாதுகாக்க வேண்டும் என்பது தவிர வேறொன்றுமில்லை. இதற்கு மேலும் பொறுப்புகளை ஏற்குமாறு பணிக்கப்படுவேன் என்று நான் நினைத்தும் பார்க்கவில்லை. அதனால், வரைவுக் குழுவின் உறுப்பினராக நான் தேர்வு செய்யப்பட்டபோது மிகவும் வியப்படைந்தேன். வரைவுக் குழுவின் தலைவராக ஆக்கப்பட்டபோது மேலும் வியப்படைந்தேன்.

1950 சனவரி 26 அன்று இந்தியா ஒரு சனநாயக நாடாக இருக்கும். அதாவது மக்களால் மக்களுக்காக மக்களே நடத்துகின்ற அரசு இருக்கும். இக்கருத்து என் சிந்தனையில் சுழன்று கொண்டிருக்கிறது. இந்தியாவின் சனநாயக அரசமைப்புச் சட்டத்தின் எதிர்காலம் என்னவாக இருக்கும்? இந்திய நாடு இதைப் பேணிப் பாதுகாக்குமா? அல்லது அதை மீண்டும் இழந்துவிடுமா?

வடிவமைப்பு என்ற நிலையில் மட்டுமல்லாமல், உண்மையான தன்மையில் சனநாயகத்தைப் பேண வேண்டுமானால் நாம் என்ன செய்யவேண்டும்? முதலாவதாக நாம் என்ன செய்ய வேண்டும் என்று நினைக்கிறேனென்றால், நம்முடைய சமுதாய, பொருளாதாரக் குறிக்கோள்களை அடைவதற்காக அரசமைப்புச் சட்ட நெறிமுறைகளை மட்டுமே பின்பற்ற வேண்டும். குருதி சிந்தும் புரட்சிகரமான வழி முறையைக் கைவிட வேண்டும். மேலும் இதன் பொருள் என்னவெனில், சட்ட மறுப்பு, ஒத்துழையாமை, சத்தியாக்கிரகம் ஆகியவற்றையும் கைவிட வேண்டும். சமூக, பொருளாதாரக் குறிக்கோள்களை அடைவதற்கு அரசமைப்புச் சட்ட வழி முறைகளால் முடியாத நிலையில் அரசமைப்புச் சட்ட நெறி முறைக்கு முரணான வழிமுறைகளை மேற்கொள்வதில் நியாயம் இருக்கிறது. அதேசமயம் சட்டப்படியான வழி முறைகள் உள்ளபோது, சட்டத்துக்கு எதிரான முறைகளை மேற்கொள்வது நெறிமுறையானது அல்ல. சட்டத்துக்குப் புறம்பான வழிமுறைகள் அராஜகவாதத்திற்கு அடிகோலும். ஆகவே இவ்வழிமுறைகளை எவ்வளவு விரைவில் கைவிடுகின்றோமோ, அந்த அளவிற்கு நமக்குக் நல்லது.

இரண்டாவது, ஜான் ஸ்டூவர்ட் மில் சனநாயகவாதிகளுக்கு விடுத்த எச்சரிக்கையை நாம் பின்பற்றுவதாகும். உங்களுடைய உரிமைகளை எந்தவொரு பெரிய மனிதனின் பாதங்களின் முன் வைக்காதீர்கள்; உங்களுடைய சமூக அமைப்புகளைச் சீர்குலைக்கக்கூடிய அதிகாரங்களை எந்தப் பெரிய மனிதனிடமும் அளிக்காதீர்கள் என்பதே ஜான் ஸ்டூவர்டின் எச்சரிக்கையாகும். வாழ்நாள் முழுவதும் நாட்டுக்காக உழைத்த உயர்ந்த மனிதர்களிடம் நன்றியுடன் இருப்பதில் தவறு இல்லை. ஆனால் நன்றி உணர்வை வெளிப்படுத்துவதற்கு வரம்புகள் உள்ளன. இது குறித்து அய்ரிஷ் நாட்டின் தேசாபிமானியான டேனியல் ஓகன்னல் எந்தவொரு மனிதனும் தன் சுயமரியாதையை இழந்து நன்றி பாராட்ட மாட்டான்; எந்தவொரு பெண்ணும் நன்றி உணர்ச்சிக்காகத் தன் கற்பை இழக்கமாட்டான்; எந்தவொரு நாடும் சுதந்தரத்தை இழந்து நன்றி

பாராட்ட முன்வராது என்று தெளிவாகக் கூறியிருக்கிறார்.

இந்த எச்சரிக்கை வேறு எந்தவொரு நாட்டையும் விட இந்தியாவுக்கு மிகவும் தேவையானதாக இருக்கிறது. ஏனெனில் பக்தி அல்லது பக்தி மார்க்கம், அல்லது தலைவர் வழிபாடு என்பது அரசியலில் செல்வாக்குச் செலுத்துகிறது. உலகில் வேறு எந்தவொரு நாட்டிலும் இருப்பதைவிட ஒப்பிட முடியாத அளவில் இந்தியாவில் தலைவர் வழிபாடு அல்லது பக்தி அரசியலில் ஆதிக்கம் செய்கிறது. மதத்தில் பக்தி என்பது ஆன்மாவின் விடுதலைக்கான ஒரு வழியாக இருக்கலாம். ஆனால் அரசியலில் பக்தி அல்லது தலைவர் வழிபாடு என்பது உறுதியாக இழிவுக்கே இட்டுச் செல்லும்; இறுதியில் சர்வாதிகாரமாக மாறும்.

மூன்றாவது செய்தி என்னவெனில், வெறும் அரசியல் சனநாயகத்துடன் மனநிறைவு அடைந்துவிடக்கூடாது. நம்முடைய அரசியல் சனநாயகத்தைச் சமூக சனநாயகமாக உயர்த்த வேண்டும். சமூக சனநாயகம் என்றால் என்ன? அது ஒரு வாழ்க்கை நெறி. அதில் சுதந்தரம், சமத்துவம், சகோதரத்துவம் அகியவை குறிக்கோளாக ஏற்கப்பட்டிருக்கும்.

சுதந்தரம், சமத்துவம், சகோதரத்துவம் ஆகிய மூன்றும் தனித்தனியான கோட்பாடுகள் எனக் கருதக்கூடாது. அவை ஒன்றோடொன்று ஒத்திசைந்தே இயங்கக்கூடியவை. ஒன்றி லிருந்து மற்றொன்றைப் பிரித்துப் பார்ப்பது சனநாயகத்தின் முதன்மையான நோக்கத்தையே சிதைப்பதாகும். சமத்துவத்திலிருந்து சுதந்தரத்தைப் பிரிக்க முடியாது; அதேபோன்று சுதந்தரத்திலிருந்து சமத்துவத்தைப் பிரிக்க முடியாது. சமத்துவம் இல்லாதபோது, சுதந்தரம் என்பது சிறுகூட்டத்தால் பெரும் எண்ணிக்கையினர் மீது மேலாதிக்கம் செய்ய வழிகோலும். சுதந்தரம் இல்லாத சமத்துவம் தனிமனிதரின் உள்ளார்ந்த முன் முயற்சியை அழிக்கும். சகோதரத்துவம் இல்லாத சுதந்தரமும் சமத்துவமும் இயல்பான சமூக வளர்ச்சிக்கு வழிசமைக்கா. இந்நிலையை உருவாக்கிட அதிகாரம் கொண்ட கண்காணிப்பாளர் தேவைப்படுகிறார்.

இந்திய சமூகத்தில் இரண்டு கூறுகள் அடியோடு இல்லை என்பதை ஏற்றுக்கொண்டு நாம் இதை அணுகுவோம். ஒன்று சமத்துவம் இல்லை என்பதாகும். சமூகத்தளத்தில், இந்தியாவில் சமத்துவமற்ற படிநிலைக் கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் அமைந்துள்ள சமுதாயத்தைக் கொண்டுள்ளோம். இதனால் சிலருக்கு உயர்வும் மற்றவர்களுக்கு இழிவும் ஏற்பட்டிருக்கிறது. பொருளாதாரத் தளத்தில், பெரும்பான்மையானவர்கள் கொடிய வறுமையில் வாட, மிகச் சிலரோ செல்வச் செழிப்பில் கொழிக்கின்றனர்.

1950 சனவரி 26 அன்று இத்தகைய முரண்பாடுகள் கொண்ட வாழ்வில் நாம் நுழைகிறோம். அரசியலில் சமத்து வம் பெற்றிருப்போம். சமுதாய, பொருளாதார வாழ்வில் நம்மிடையே சமத்துவம் இருக்காது. அரசியலில் ஒரு மனிதனுக்கு ஒரு வாக்கு; ஒரு வாக்குக்கு ஒரே மதிப்பு என்கிற கொள்கையை ஏற்று இருப்போம். சமுதாய மற்றும் பொரு ளாதார வாழ்வில், நம்முடைய சமுதாய, பொருளாதாரக் கட்டமைப்பின் காரணமாக

ஒவ்வொரு மனிதனும் ஒரே மதிப்பு உடையவன் தான் என்கிற கொள்கையை ஏற்க மறுப்பவர்களாகவே இருப்போம். இத்தகைய முரண்பாடுகள் கொண்ட வாழ்நிலையை இன்னும் எவ்வளவு காலத்துக்கு நீடிக்கவிடப் போகிறோம்? இன்னும் எவ்வளவு காலத்துக்குச் சமுதாயத் சமத்துவத்தையும் பொருளாதாரச் சமத்துவத் தையும் மறுக்கப் போகிறோம்?

இன்னும் நீண்டகாலத்துக்கு இவற்றை மறுப்பது என்பது நம்முடைய அரசியல் சனநாயகத்திற்கே ஆபத்தானதாக முடியும். எவ்வளவு விரையில் முடியுமோ அவ்வளவு விரை வில் இந்த முரண்பாடுகளைக் களைய வேண்டும். இல்லா விட்டால் இந்தச் சமத்துவமின்மையால் பாதிக்கப்பட்டவர்கள், இந்த அரசமைப்புச் சட்ட அவை அரும்பாடுபட்டு உருவாக்கியுள்ள அரசியல் சனநாயகக் கட்டமைப்பையே தகர்த்தெறி வார்கள். (Dr. Babasaheb Ambedkar Writings and Speeches, Vol.13. Dr. Ambedkar The Principal Architect of The Constitution of India, 1208, 1214, 1215, 1216.

தமிழாக்கம் : க.முசிலன்

கிராமப்புற மாணவர்களை பலி வாங்கிய 'நீட்'

'நீட்' தேர்வு முறையினால் தமிழ்நாட்டில் கிராமப்புறத்திலிருந்து மருத்துவம் படிக்க வரும் மாணவர்கள் கடும்கு உள்ளாகியுள்ளனர். ஒற்றைச் சாளர முறை வழியாக (Single window system) 2016ஆம் ஆண்டு தமிழ்நாடு அரசு மருத்துவக் கல்லூரிக்கு தேர்வு செய்யப்பட்ட தமிழக மாணவர்கள் 4,225. நீட் தேர்வு அமுலுக்கு வந்த 2017இல் இது 3546ஆக குறைந்து விட்டது. அதே நேரத்தில் பிற மாநிலத்து மாணவர்கள் தமிழ்நாட்டு மருத்துவக் கல்லூரியில் சேர்ந்த எண்ணிக்கை அதிகரித்துவிட்டது. 2016இல் தமிழ்நாட்டில் அரசு மருத்துவக் கல்லூரியில் சேர்ந்த பிற மாநிலத்தவர் 518; 'நீட்' தேர்வு முறையில் 2017இல் சேர்ந்த பிற மாநிலத்தவர் எண்ணிக்கை 715 ஆக அதிகரித்து விட்டது.

தமிழ்நாட்டில் 6மாதமுள்ள 32 மாவட்டங்களில் 20 மாவட்டங்கள் பின் தங்கிய மாவட்டங்கள். பின்தங்கிய மாவட்டங்களிலிருந்து மருத்துவக் கல்லூரியில் சேரும் மாணவர்கள் எண்ணிக்கை 'நீட்' தேர்வினால் குறைந்துவிட்டது.

அரியலூர் மாவட்டத்தில் 'நீட்' தேர்வுக்கு முன் 9 மாணவர்களும், நீட்டுக்குப் பிறகு 4 மாணவர்களும்; இராமநாதபுரம் மாவட்டத்தில் நீட்டுக்கு முன் 38 மாணவர்களும், நீட்டுக்குப் பிறகு 7 மாணவர்களும்; தர்மபுரி மாவட்டத்தில் 'நீட்'டுக்கு முன் 236 மாணவர்களும், 'நீட்'டுக்குப் பிறகு 73 மாணவர்களும்; பெரம்பலூரில் 'நீட்'டுக்கு முன்பு 82 மாணவர்களும், நீட்டுக்குப் பிறகு 15 மாணவர்களும்; திருவண்ணாமலையில் நீட்டுக்கு முன்பு 35 மாணவர்களும், நீட்டுக்குப் பிறகு 18 மாணவர்களும் தேர்வு செய்யப்பட்டுள்ளனர். தமிழ்நாடு எம்.ஜி.ஆர். மருத்துவ பல்கலைக்கழகம் வெளியிட்ட புள்ளி விவரங்கள் இவை.

பின்தங்கிய மாவட்டத்திலிருந்து வரும் கிராமப்புற மாணவர்களின் மருத்துவக் கனவை சிதைத்து விட்டது 'நீட்'. அரியலூர் தலித் மாணவி அனிதா 1200க்கு 1176 மதிப்பெண் பெற்றும், 'நீட்' எனும் கோடரி, அவரை மரணத்துக்குத் துரத்தியது.

நீத ஒதுக்கீடு: ஒதுக்கீடு வஞ்சிக்கப்படுகிறது

● பேராசிரியர் ஜெயராஞ்சன்

15ஆவது நிதிக் குழுவின் கொள்கைகளால் தமிழகம் உள்ளிட்ட வளர்ச்சியடைந்த மாநிலங்களை நடுவண் ஆட்சி வஞ்சிக்கப்படுவதை சான்றுகளுடன் நிறுவுகிறது இந்த ஆய்வு.

15ஆவது நிதிக் குழுவின் விவகாரங்கள் இப்போது மிகவும் சர்ச்சைக்குள்ளாகியிருப்பது ஏன் என்று பார்ப்போம்...

இந்த நிதிக்குழுவுக்கு இடப்பட்ட பணிகள் அல்லது வழிகாட்டுதல்கள்தான் இப்போது சர்ச்சையை உருவாக்கியுள்ளது. இந்த நிதிக் குழுவின் வழிகாட்டுதல்கள் பற்றி வன்மையாகக் கண்டிக்காத தலைவர்களே இல்லை.

இவ்வளவு பெரிய எதிர்ப்புக் குரல் கிளம்பியது ஆச்சர்யமான ஒன்றுதான். இது ஒருபுறமிருக்க, இந்திய ஒன்றியத்தை ஆளும் பாஜக அரசு இதனால் தனது பெயர் இன்னும் மோசமாகி வருவதை உணர்ந்ததாலோ என்னவோ தெரியவில்லை; மார்ச் 28ஆம் தேதியன்று அக்கட்சியின் முக்கியமான தலைவரான ராம்தேவ் நிதிக்குழுவின் தலைவராக நியமிக்கப்பட்டுள்ள என் .கே.சிங்கைச் சந்தித்துத் தென்மாநிலங்களில் எழும்பும் கவலைக் குரல்கள் பற்றி விவாதித்தாக ஒரு செய்தியை இந்து பத்திரிகை வெளியிட்டுள்ளது. அந்தச் செய்திக்குறிப்பில் மற்றுமொரு தகவலும் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது. அதாவது, 'தென்மாநிலங்கள் இதுகுறித்து கவலை கொள்ளத் தேவையில்லை. அவர்களது நலனைக் கணக்கில்கொள்ளும் வழிகாட்டுதல்களும் இந்த நிதிக்குழுவுக்கு வழங்கப்பட்டுள்ளது' என்று அறிக்கை தெரிவிக்கிறது. ஆனால், அந்த அறிவிப்பு உண்மைதானா அல்லது கண் துடைப்பா என்று பார்த்தோமேயானால், அது

முழுக்க முழுக்க கண்துடைப்பு என்பதுதான் நமக்குப் புலப்படுகிறது. அது பற்றி ஏன் அச்சம் கொள்கிறோம் என்பதற்குப் பல காரணங்கள் உள்ளன. இந்த நிதிக்குழு அமைக்கப்படும்போது ஒன்றிய அரசு நிதிக்குழுவுக்கு அளித்துள்ள வழிகாட்டுதல்கள் அதிர்ச்சியளிக்கக் கூடிய பல தகவல்களை நமக்கு அளிக்கிறது.

மாநிலங்களுக்கான வருவாய் பற்றாக்குறையை நிவர்த்தி செய்வதற்காக ஒவ்வொரு வருடமும், ஒன்றிய அரசு குறிப்பிட்ட நிதியைத் தரும். அந்த நிதியை எப்படி ஒழிப்பது என்பதற்காக ஒரு தந்திரமான முறையை ஆராயுமாறு ஒன்றிய அரசு சொல்லியிருக்கிறது. இதற்கு முன்பிருந்த நிதிக்குழுக்கள் எல்லாம் போதிய வரி வருவாய் இல்லாத மாநிலங்கள், போதிய வரி வருவாய் உள்ள மாநிலங்கள் என இரண்டாகப் பிரிக்கும். போதிய வரி வருவாய் இல்லாத மாநிலங்கள் வருவாய் பற்றாக்குறையில் தான் தங்களுக்கான செலவுகளை மேற்கொள்ள வேண்டியிருக்கும். இத்தகைய மாநிலங்களை உதவி தேவைப்படும் மாநிலங்கள் என்று வகைப்படுத்துவார்கள். ஒரு மாநிலத்துக்கு உதவி தேவையா என்பதை முதலில் கணக்கிட்டு, பிறகு எவ்வளவு தொகை தேவை என்பதையும் கணக்கிடுவார்கள்.

பல மாநிலங்கள் தங்களது வருவாய் பற்றாக்குறையைத் தொடர்ந்து குறைத்து வருவாய் பற்றாக்குறையே இல்லாத மாநிலமாக மாறிவிட வேண்டும் என்று உறுதிக்கொண்டு

அதற்குண்டான சட்டத் திட்டங்களை ஏற்கெனவே உருவாக்கியுள்ளன. அதற்குப் பெயர் எஃப்.ஆர்.பி.எம் சட்டம். இந்தச் சட்டத்தை அனைத்து மாநிலங்களும் நிறைவேற்றியுள்ளன. ஒரு குறிப்பிட்ட கால வரையறைக்குள் தங்களது வருவாய் பற்றாக்குறையை பூஜ்யத்துக்குக் கொண்டு வந்துவிட வேண்டும் என்பதுதான் இதன் நோக்கம். ஆனால், எந்த மாநிலத்தாலும் வருவாய் பற்றாக்குறையே இல்லை என்ற இலக்கை அடைய இயலவில்லை.

எடுத்துக்காட்டாகத் தமிழகத்தை எடுத்துக் கொண்டால், எஃப்.ஆர்.பி.எம் சட்டத்தையே இதுவரை ஐந்து - ஆறு முறை திருத்திவிட்டது. 2004, 2005, 2010, 2016 எனப் பலமுறை திருத்தியுள்ளார்கள். ஒவ்வொரு முறையும் பூஜ்ய வருவாய் பற்றாக்குறையை அடைவதற்கான இலக்கை தள்ளிப்போட்டுக் கொண்டே வந்துள்ளார்கள். இப்போதைய எதிர்பார்ப்பின்படி 2019-20ஆம் நிதியாண்டில் அந்த நிலையை அடைந்து விடலாம் என்று மதிப்பிட்டுள்ளார்கள். மீண்டும் ஒருமுறை இந்தச் சட்டத்தை திருத்துவதற்கும் நிறைய வாய்ப்புகள் இருக்கின்றன. தமிழ்நாடாவது சட்டத்தைத் திருத்தி அந்தச் சட்டத்துக்குள் செயல்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறது. ஆனால், பல மாநிலங்கள் அந்தச் சட்டத்தை திருத்தாமலேயே காலத்தை ஓட்டிக் கொண்டிருக்கின்றன. அதை உற்றுக் கவனித்து அதற்குண்டான நடவடிக்கைகளை எடுக்க வேண்டிய ஒன்றிய அரசோ, எந்த நடவடிக்கையும் எடுப்பதில்லை என்பதுதான் உண்மை. இப்படியொரு சட்டம் இருக்கும் சூழலில் நிதிக்குழு எதற்காக வருவாய் பற்றாக்குறை நிதியை வழங்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்தில்தான் 15ஆவது நிதிக்குழுவை இதுகுறித்து ஆராய ஒன்றிய அரசு கேட்டுக் கொண்டுள்ளது. இது நியாயம்தானே என்பது போல் நமக்குத் தெரியலாம்.

ஆனால், கடந்த 15 முதல் 20 வருட கால வரலாற்றை எடுத்துப் பார்த்தோமேயானால் எந்த மாநிலமும் சொன்னது போன்று வருவாய் பற்றாக்குறையைக் குறைத்துக்கொள்ள இயலவில்லை என்பதே நிதர்சனம். அதுமட்டுமல்ல, இதற்கு முந்தைய 14ஆவது நிதிக்குழு ஒவ்வொரு மாநிலமும் எந்த அளவுக்கு நிதிப்பற்றாக்

குறையை எதிர்கொள்கிறது என்று மதிப்பீடு செய்து அதற்குத் தகுந்தாற்போல் நிதியளிக்கவும் பரிந்துரைத்திருந்தது. ஆனால், அந்தப் பரிந்துரையிலும் தமிழ்நாடு உள்ளிட்ட பல மாநிலங்கள் விடுபட்டுப் போயின. அடுத்ததாக, மாநிலங்களுக்கான உரிமையின் பேரில் வந்து சேரக்கூடிய பணத்தை மாநில அரசுகள் எந்த வகையில் வேண்டுமானாலும் செலவு செய்து கொள்ளலாம். இதற்கான ஒதுக்கீடு 35 விழுக்காட்டிலிருந்து 45 விழுக்காடாக உயர்த்தப் பட்டது. அதேபோல, மத்திய, மாநில அரசுகள் இணைந்து செயலாற்றும் திட்டங்களுக்கான செலவில் எவ்வளவு நிதியை அளிக்க ஒன்றிய அரசு பொறுப்பேற்றுக் கொண்டதோ அந்த விகிதத்தில் நிதியை மாநிலங்களுக்கு அளித்து விட வேண்டும்.

ஆனால், 14ஆவது நிதிக்குழுவின் பரிந்துரையின்படி மாநில உரிமைகளுக்கான நிதி 45 விழுக்காடாக உயர்த்தப்பட்ட அதே வேளையில், மத்திய, மாநில அரசுகள் இணைந்து செயலாற்றும் திட்டங்களுக்கான நிதியைக் குறைத்துவிட்டது. எடுத்துக்காட்டாக, பள்ளிகளில் செயல்படுத்தப்படும் சர்வ சிக்ஷா அபியான் (அனைவருக்கும் கல்வி) திட்டத்தைச் செயல்படுத்துவதற்கு ஒன்றிய அரசு 90 விழுக்காடும், மாநில அரசு 10 விழுக்காடும் செலவிடப் பொறுப்பேற்றன. ஆனால், இப்போது இதற்கான ஒன்றிய அரசின் ஒதுக்கீடு 70 விழுக்காடாகக் குறைந்துபோனது. கூடுதலாக வழங்கப்பட்ட மாநில உரிமைகளுக்கான நிதியிலிருந்து செலவு செய்துகொள்ளுங்கள் என்று கூறுகிறது ஒன்றிய அரசு. அந்தவகையில் இதன்மூலம் வருவாய் இழப்பு மற்றும் லாபம் ஆகிய இரண்டையும் கணக்கிட்டுப் பார்த்தால், மாநிலங்களுக்கான வருவாய் குறைந்துள்ளது என்பது தெரியவருகிறது. இதைப் புதிதாக வெளி வந்துள்ள புள்ளி விவரங்களும், ஆய்வுகளும் உறுதிப்படுத்துகின்றன.

14ஆவது நிதிக்குழு பரிந்துரைத்த 42 விழுக்காட்டுப் பங்கை மாநிலங்களுக்கு வழங்கியதால் ஒன்றிய அரசின் நிதி எவ்வாறு பாதிக்கப்பட்டது என்பதைக் கணக்கில்கொள்ள வேண்டும் எனவும் ஒன்றிய அரசு 15ஆவது நிதிக்குழுவுக்கு அறிவுறுத்தியுள்ளது. ஒன்றிய

அரசின் வரி வருவாய் எவ்வளவு, அதன் செலவு எவ்வளவு, அதுபோக மாநிலங்களுக்கு பிரித்தளிக்க வேண்டிய தொகை எவ்வளவு, என்பதையெல்லாம் தீர்மானிப்பது நிதிக்குழு தான். இவற்றையெல்லாம் ஒன்றிய அரசு உத்தரவாகச் சொல்ல வேண்டியதற்கு எந்த அவசியமும் கிடையாது. அதேபோல மாநிலங்களுக்கு எதன் அடிப்படையில் எவ்வளவு பிரித்தளிப்பது என்பதையும் நிதிக்குழுதான் தீர்மானிக்கும். ஒன்றிய அரசோ, மாநில அரசோ இதைத் தீர்மானிக்க இயலாது என்பதுதான் இதன் சட்ட திட்டத்துக்குள் அடங்கும் ஒன்றாகும். ஆனால், இப்போது ஒன்றிய பாஜக அரசு எதன் அடிப்படையில் நிதிக்குழுவுக்கு உத்தரவிட்டிருக்கிறது என்பது புரியவில்லை.

நிதிக்குழு மாநில உரிமைகளுக்கு 42 விழுக்காடு வழங்கியிருப்பதால் ஒன்றிய அரசுக்கு எவ்வளவு இழப்பு ஏற்பட்டுள்ளது என்று கணக்கிடச் சொல்லியிருப்பதன் மூலம் அடுத்த நிதிக்குழுவில் மாநில அரசுகளுக்கான நிதியை மேலும் குறைக்க ஒன்றிய அரசு திட்டமிடுகிறதா, என்ற கேள்வியும் எழுந்துள்ளது. இது மாநிலங்களுக்கான வரி வருவாய் பங்கீட்டைக் குறைக்க ஒன்றிய அரசு கையிலெடுத்திருக்கும் மற்றுமொரு தந்திரமோ என்றும் மாநில அரசுகள் அச்சம் கொண்டுள்ளன. நிதிக்குழுவுக்கு வழங்கப்பட்டுள்ள வழிகாட்டுதல்களில் 'நியூ இந்தியா 2022' என்ற திட்டத்தைச் செயல்படுத்துவதற்கு ஆகும் செலவுகளையும் கவனத்தில் கொள்ளவேண்டும் என்றும் ஒன்றிய அரசு கூறியுள்ளது.

நியூ இந்தியா 2022 என்ற திட்டம் பல துறைகளில் பரந்து விரிந்த திட்டமாகும். இந்தத் திட்டத்தைச் செயல்படுத்த வேண்டிய துறைகள் பலவும் மாநிலங்கள் வசம்தான் உள்ளதே தவிர ஒன்றிய அரசிடம் இல்லை. அவ்வாறான சூழலில் இந்தத் திட்டத்தைச் செயல்படுத்துவதன் மூலம் ஒன்றிய அரசின் நிதி நிலைமை என்னவாகிறது என்பதைக் கணக்கில் கொள்ள வேண்டும் என்று ஒன்றிய அரசு கூறியுள்ளது ஏன், என்பதும் மாநில அரசுகளுக்கு அச்சத்தை ஏற்படுத்தியுள்ளது. அதனை ஏன் நிதிக்குழு ஆராய வேண்டும்? நியாயமாக இந்தத் திட்டத்தைச் செயல்படுத்தினால் மாநில அரசின் நிதி

என்னவாகும் என்றுதான் கேட்டிருக்க வேண்டும். ஆனால் ஒன்றிய அரசின் இத்தகைய வழிகாட்டுதலால் 'இந்தத் திட்டத்தை செயல்படுத்துவதற்கு ஒன்றிய அரசுக்கு பெரும் நிதி தேவைப்படுகிறது. ஆகவே இந்த நிதியை ஒன்றிய அரசே வைத்துக்கொள்ளும்' என்ற முடிவை அடுத்த நிதிக்குழு எடுக்கக்கூடும் என்ற அச்சமே மாநில அரசுகளை மேலும் கவலையுறச் செய்திருக்கிறது.

ஜிஎஸ்டியை செயல்படுத்தியால் ஏற்பட்ட தாக்கம் என்ன என்பதையும் 15ஆவது நிதிக்குழுவை ஆராயச் சொல்லியிருக்கிறது ஒன்றிய அரசு. ஜிஎஸ்டி அறிமுகப்படுத்தப்பட்டபோது இந்தத் திட்டத்தால் வரி விகிதத்தில்தான் மாறுபாடு இருக்குமே தவிர ஒன்றிய மற்றும் மாநில அரசுகளின் வரி வருவாயில் எந்த மாற்றமும் இருக்காது என்றுதான் கூறினார்கள். இதுபோன்ற ஒரு திட்டத்தைச் செயல்படுத்தும் போது சில மாநிலங்களுக்கு வரி வருவாயில் இழப்பும், சில மாநிலங்களுக்கு லாபமும் ஏற்படலாம். இதில் வரி வருவாய் இழந்த மாநிலங்களுக்கு அடுத்து வரும் ஐந்தாண்டு களுக்கு எவ்வளவு வரி வருவாயை அவர்கள் இழந்தார்களோ, அந்த வரி வருவாயை ஒரு சிறப்பு வரி விதித்து பிரித்தளிக்கப்படும் என்றும் ஒன்றிய அரசு உறுதியளித்துள்ளது. அந்தச் சிறப்பு வரி வருவாய் போதவில்லை என்றால் அதனை ஜிஎஸ்டி வழியாகத்தான் சரி செய்ய வேண்டுமே தவிர, அதை நிதிக்குழுவை ஆராயச் சொல்ல வேண்டிய அவசியம் என்ன வந்தது? இது மாநில அரசுகளுக்கு ஏற்பட்டுள்ள மற்றுமொரு அச்சம்.

அதேபோல, எதற்கெல்லாம் ஊக்கம் கொடுக்க வேண்டுமென்றும் ஒன்றிய அரசு நிதிக்குழுவிடம் கேட்டுள்ளது. ஊக்கம் கொடுப்பது என்றால், நன்றாகச் செயல்பட்டுக் கொண்டிருக்கிற மாநிலத்தை மேலும் ஊக்கப்படுத்த ஒரு சிறப்பு நிதியை ஏற்பாடு செய்து அளிப்பதாகும். எடுத்துக்காட்டாக, 30 விழுக்காடாக இருந்த கல்வி அறிவை 85 விழுக்காடாக ஒரு மாநிலம் உயர்த்தியுள்ளது என்றால் அதை 100 விழுக்காடாக உயர்த்த ஒரு சிறப்பு நிதியை வழங்குவது நியாயமான ஒன்றாகும். இது போன்ற நிதிப் பகிர்வை தீர்மானிக்கும்போது

எதற்கெல்லாம் ஊக்கம் கொடுக்க வேண்டும் என்று தீர்மானிப்பது நிதிக்குழுவின் வழக்கம். அந்த வகையில் இந்த 15ஆவது நிதிக்குழு எதற்கெல்லாம் ஊக்கம் அளிக்க வேண்டும் என்று ஒன்றிய அரசு வழிகாட்டியுள்ளது என்பதுதான் தென் மாநில மக்கள் முக்கியமாகக் கவனிக்க வேண்டிய ஒன்றாகும்.

மக்கள் தொகை கணக்கை அடிப்படையாகக் கொண்டுதான் நிதிப்பகிர்வு பெரும்பாலும் கணக்கிடப்படுகிறது. மாநிலத்தின் வரி வருவாய்க்கான சாத்தியம் எவ்வளவு உள்ளது, அதே சமயத்தில் இந்தியா முழுவதும் அந்தந்த மாநில மக்களுக்கு வழங்கப்படும் சேவைகளுக்கு எவ்வளவு பணம் தேவைப்படும் என்பதையும் கணக்கிட்டு, இந்தத் தத்துவத்தின் அடிப்படையில்தான் ஒன்றிய நிதிப் பகிர்விலிருந்து மாநிலங்களுக்கு நிதி பகிர்ந்தளிக்கப்படுகிறது. அந்த வகையில் பார்த்தால் மக்கள் தொகையைக் கணக்கில் கொண்டுதான் இதைச் செயல்படுத்த வேண்டும் என்பது உண்மையே. ஆனால் தென் மாநிலங்களில் இப்போது மக்கள் தொகை பெருமளவில் கட்டுப்படுத்தப்பட்டுவிட்டது. ஒரு வருடத்திற்கு எத்தனைப் பேர் இறக்கிறார்களோ, அத்தகைய எண்ணிக்கையில் தான் பிறப்பு விகிதமும் இங்கு இருக்கிறது. ஆனால் வட மாநிலங்களில் இறப்பு விகிதத்தை விடக் கூடுதலாக பிறப்பு விகிதம் இருக்கிறது. தென் மாநிலங்களை ஒப்பிடுகையில் வட மாநிலங்களின் மக்கள் தொகை மேலும் மேலும் பல்கிப் பெருகிக் கொண்டிருக்கிறது.

பல ஆண்டுகள் முயற்சி செய்து சிறப்பாகச் செயல்பட்டு மக்கள் தொகையைக் கட்டுக்குள் கொண்டு வந்துள்ள தென் மாநிலங்களுக்கு நிதிப் பகிர்வில் ஊக்கம் அளிக்க வேண்டுமா அல்லது எந்தக் கட்டுப்பாடும் இல்லாமல் மக்கள் தொகையை அதிகரித்துக்கொண்டே போகும் வட மாநிலங்களுக்கு ஊக்கம் அளிக்க வேண்டுமா? ஒன்றிய அரசு, மக்கள் தொகையைக் கட்டுப்படுத்த எடுக்கப்படும் முயற்சிகளுக்கும், அதில் காணப்படும் முன்னேற்றங்களுக்கும் ஊக்கத்தொகை வழங்க வேண்டும் என்று வழி காட்டியுள்ளது. ஏற்கெனவே மக்கள் தொகையைக் கட்டுப்படுத்தி, முன்னேற்றம் கண்டுள்ள மாநிலங்கள் பற்றி எதுவும் இதில்

குறிப்பிடப்படவில்லை. வட மாநிலங்களுக்கு எவ்வளவு பணம் கொடுத்தால் அவர்கள் மக்கள் தொகையைக் கட்டுக்குள் வைத்துக் கொள்ளுவார்கள் என்பதற்காக இந்த வழிகாட்டுதல் ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ளது என்பது தெள்ளத் தெளிவாகத் தெரிகிறது. இந்த ஒரு வழிகாட்டுதலின்படி பீகார், உத்தரப் பிரதேசம், ராஜஸ்தான், ஜார்க்கண்ட் மற்றும் மத்தியப் பிரதேசம் ஆகிய மாநிலங்கள்தான் கூடுதல் வருவாய் பகிர்வை பெறப் போகின்றன.

ஒன்றிய அரசு வரி வருவாய் பகிர்வில் தென் மாநிலங்களுக்குச் செய்திருக்கும் மாபெரும் துரோகம் 2011 மக்கள் தொகையைக் கணக்கில் எடுத்துக்கொண்டது. இதுவரையில் எல்லா நிதிக்குழுவும் 1971 மக்கள் தொகையை மட்டுமே அடிப்படையாகக் கொண்டு, ஒன்றிய நிதித் தொகுப்பிலிருந்து வரி வருவாயைப் பகிர்ந்து வந்தன. 1971ஆம் ஆண்டுக்குப் பிறகு கேரளா, தமிழ்நாடு, கர்நாடகம், ஆந்திரப் பிரதேசம் எனத் தென் மாநிலங்கள் மக்கள் தொகையைப் பெரியளவில் கட்டுக்குள் கொண்டு வந்துவிட்டன. இந்த மாநிலங்கள் பாதிக்கப்பட்டு விடக்கூடாது என்பதற்காக நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்கள் வலியுறுத்திய போது நிதிக்குழு வருவாயைப் பகிர்ந்தளிக்கும் போதும், நாடாளுமன்றத் தொகுதிகளைப் பிரிக்கும்போதும் 1971 மக்கள் தொகையை மட்டுமே கணக்கில் கொள்வோம் என்று ஒன்றிய அரசு பலமுறை உறுதியளித்துள்ளது.

பலமுறை வழங்கப்பட்ட அந்த உறுதியை இப்போது காற்றில் பறக்கவிட்டு 2011 மக்கள் தொகை அடிப்படையில்தான் நிதியைப் பகிர்ந்தளிப்போம் என்றால் அது யாருக்குப் பயனளிக்கும்? மேலே கூறிய ஐந்து வட மாநிலங்கள்தான் பெருமளவில் பயன்பெறும். 2011 மக்கள் தொகை அடிப்படையில் 14ஆவது நிதிக்குழு பரிந்துரைத்ததால் தென் மாநிலங்கள் அனைத்தும் மிகப்பெரும் அளவில் நிதிப் பங்கீட்டை இழந்துள்ளன. இந்த அடிப்படையில் 15ஆவது நிதிக்குழுவும் 2011 மக்கள் தொகையைப் பரிந்துரைத்தால் இழப்பு மேலும் அதிகரிக்கும். இதனால்தான் தென் மாநில அரசுகளும், கட்சிகளும் தங்களது கவலையையும், எச்சரிக்கையையும் வெளிப்படுத்தியுள்ளன.

மேலும், மக்கள் நலத் திட்டங்களைச் செயல்படுத்தும் மாநிலங்களுக்கு நிதியைக் குறைக்க வேண்டும் அல்லது நிதி அதிகமாகச் செலவதைத் தடுக்க வேண்டுமென்றும் வழிகாட்டப்பட்டுள்ளது. மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட ஒரு மாநில அரசு எந்தத் திட்டத்தைச் செயல்படுத்த வேண்டும் என்று முடிவு செய்வதற்கு நிதிக்குழு யார்? எது மக்கள் நலத்திட்டம், எது மக்கள் நலத்திட்டம் இல்லை என்று தீர்மானிப்பதற்கு நிதிக்குழு யார்? நாம் எந்தப் பாதையில் செல்ல வேண்டும் என்று தீர்மானிக்க நிதிக்குழு யார்? நிதிக்குழுவிற்கு வழிகாட்டும் ஒன்றிய அரசு யார்? பாஜக மிகப்பெரும் அளவில் வெற்றிபெற்ற ஐந்து வட மாநிலங்களுக்கும் நிதியை மடைமாற்றம் செய்ய

நிதிக்குழுவை கருவியாகப் பயன்படுத்துகிறது என்பது நமக்கு இதிலிருந்து தெளிவாகப் புலப்படுகிறது. மக்கள் நலத் திட்டங்களைப் பெருமளவில் செயல்படுத்தி வெற்றி கண்டுள்ள தென் மாநிலங்களைச் சீரழித்து அவர்கள் நினைக்கும் பாதையில் நம்மையும் பயணிக்க வைக்க நினைக்கிறார்கள். நிதிக்குழு என்ற அமைப்பை அரசியலுக்காக இதுபோன்று மிகவும் வெளிப்படையாகப் பயன்படுத்துவதால் ஏற்படப்போகின்ற சாதக பாதகங்களைத் தெரிந்துதான் செய்கிறார்களா? அல்லது அதற்கெல்லாம் இவர்கள் அஞ்சாதவர்களா என்ற கேள்விதான் நம்முன் எழுகிறது.

நன்றி : 'மின்னம்பலம்'

கட்டுரையாளர் : பொருளாதார ஆய்வாளர்

பெரியார் பங்கேற்ற திரைப்பட விழா

1972இல் 'சூரிய காந்தி' என்னும் படத்தின் நூறாவது நான் விழா நிகழ்ச்சியிலே படத்தில் நடித்த கலைஞர்களுக்குப் பரிசு வழங்குவதற்கு பெரியாரை அழைத்தார்கள் - படத் தயாரிப்பாளரும், டைரக்டரும்.

வழக்கம்போல பெரியார் நிகழ்ச்சி தொடங்குவதற்கு அரைமணி நேரம் முன்னதாகவே சென்றார். பெரியார் எப்போதும் கலந்துகொள்ளும் கூட்டங்களுக்கு வருபவர்களில் இருந்து சற்று மாறுபட்ட கூட்டம் அது. சினிமாக் கலைஞர்களைப் பார்ப்பதற்காக வந்த கூட்டம் பாதியும், சினிமா விழாவில் பெரியார் என்ன பேசப் போகிறார் என்பதைக் கேட்க வந்த கூட்டம் பாதியுமாக அரங்கு நிறைந்திருந்தது.

தமிழக முதல்வர் கலைஞர் விழாவுக்குத் தலைமை வகித்தார். வரவேற்புரை நிகழ்த்தியவர் பேசும்போது, 'ஔரங்கசீப்பைப்போல கலையை வெறுக்கும் பெரியார் இந்த நிகழ்ச்சிக்கு வந்திருக்கிறார்கள்' எனக் குறிப்பிட்டார்.

பெரியார் பேசும்போது, "நான் சினிமாவுக்கோ கலைகளுக்கோ எதிரியல்ல. சினிமா மக்களுக்கு அறிவு வர, தெளிவு பெறப் பயன்படவில்லையே என வருந்துகிறவன் நான். சினிமா உலகிலேயே கலைவாணர் என்.எஸ்.கே. போல் அறிவுப் பிரச்சாரம் செய்தவர்கள் யாருமில்லை. நடிகர் திலகம் சிவாஜி கணேசன் அவர்களிடம் ஒரு முறை கேட்டேன், 'கொள்கைக்காக நீங்கள் நடிக்கக் கூடாதா!' என்று. அவர், 'இந்தத் தொழிலில் கொள்கை எல்லாம் பார்க்க முடியாது; எல்லாம் 'ரூபீஸ் அனாஸ்தாஸ்' தான் என்றார். சினிமாத் தொழில் என்பது வெறும் பிழைப்புக்காகவே ஆகி விட்டது.

நான் இரஷ்யாவில் ஒரு சினிமா பார்த்தேன். அந்தச் சினிமா மதக் கருத்துகளுக்கு விரோதமாகக் காட்டப்பட்டது. ஒருவன் கொலையாளியாகிறான்; அவனை நீதிபதி தண்டிக்கிறார்; அவன் சிறையிலிருந்து தப்பித்து ஓடுகிறான். பிறகு, பாதிநியாகிறான். அவனுக்கும் சமுதாயத்தில் அந்தஸ்து உண்டாகிறது. ஒருமுறை நீதிபதிக்கு அறிமுகப்படுத்துகிறார்கள். நீதிபதி அவ்வனை உற்றுப் பார்த்து, 'என்னால் தண்டிக்கப்பட்ட கைதிதானே இவன்!' என்று கேட்கிறார். அதற்குள் நீதிபதியின் மனைவி, 'பாதிரியின் முன் மண்டியிட்டு வணக்கம் செலுத்தும்படி'க் கூறுகிறார். நீதிபதியும் வணங்குகிறார்.

இதை எவ்வளவு அழகாக எடுத்திருக்கிறார்கள். இது மாதிரி நம்மவர்களும் படம் எடுக்க வேண்டாமா?" எனக் கேட்டார்.

'உண்மை' செப்.17, 1974 இதழில் விடுதலை மேலாளர் என்.எஸ்.சம்பந்தம் எழுதிய பதிவு.

இந்த விழாவில் 'சூர்யகாந்தி' படத்தில் நடித்த ஜெயலலிதா, நிகழ்வின் இறுதியில் பெரியாரோடு படம் எடுத்துக் கொண்டார். அதுதான் பெரியாருடன் ஜெயலலிதா எடுத்த ஒரே படம். விழா நடந்த இடம் ஏ.வி.எம். இராஜேஸ்வரி திருமண மண்டபம்

பெரியார் – உ.வே.சா. சந்திப்பும் சொல்லாடலும்

தமிழ்ப் புலவர்களை, மேதாவிகளைத் தெரியாதவன் அல்ல; தமிழ் இலக்கியங்களின் தன்மையை உணராதவனல்ல.

இன்றைய புலவர்கள், தமிழ் அபிமானிகள் தியரிடிகல், புத்தகம் படித்த புலவர்கள் என்றால், நான் பிராக்டிகல் (அனுபவ) தமிழ் அறிவு உடையவன் என்று கருதியிருப்பவன்.

(பெரியார்)

ஓர் இலக்கியச் சர்ச்சை

ஒரு பக்கம் தமிழகத்தில் உயிர்ப்பான மிகப் பெரிய மக்கள் திரள் போராட்டங்கள் நடந்துவருகின்றன. மறுபக்கத்தில் அதற்குக் குறைவில்லாமல் இலக்கியச் சர்ச்சைகளும் நடந்துவருகின்றன. அதிலொன்று கடந்த பிப்ரவரி மாதம் காலச்சுவடு இதழில் வெளிவந்த ப.சரவணனின் “ஐயருக்கு எதிரான அபவாதம்” என்ற கட்டுரை. இந்தக் கட்டுரையின் சான்றாதாரக் குறிப்பு தொடர்பான ஒரு பிரச்சினையை, பொ.வேல்சாமியின் தனது முகநூல் பக்கத்தில் கிளப்பினார். மார்ச் மாதம் காலச்சுவடு இதழில் ப. சரவணனும் சான்றாதாரக் குறிப்பு தொடர்பான கேள்விக்கு விரிவான எதிர்வினையை ஆற்றியுள்ளார். அத்துடன் அவ்விதழின் வாசகர் கடிதப் பகுதியில் பொ.வேல்சாமியும், பா.மதிவாணனும் பார்ப்பனர்-வேளாளர் கூட்டு மற்றும் விலகல், கருத்து நிலை சார்பு, ‘ஐரோப்பியரின் தமிழ்த் தொண்டு என்னும் சூழ்ச்சி’ ஆகியவற்றை

மையமிட்டு மேலும் சில பிரச்சினைகளைக் கிளப்பியுள்ளனர்.

மறதிகளும் நினைவுகளும்

வரலாறு என்பது நினைவுகள் மட்டுமல்ல; மறதிகளும் கூட. சாதகமானவற்றை நினைவு உறுத்துவதும் பாதகமானவற்றை மறந்து விடுவதும் வரலாற்றின் ஒரு பண்பு ஆகும். அவ்வாறு வரலாற்றில் மறந்துவிடப் பட்ட ஒன்று, ‘உ.வே.சா. - தமிழ்த் தொண்டு - தமிழ்த் தாத்தா’ என்று பார்ப்பனர்கள் உ.வே.சா.வைக் கொண்டாடி, கட்டியமைத்த புனிதப் பிம்பங்களைப் பற்றிய பெரியாரின் சொல்லாடல். பொதுவாகப் பார்ப்பனர்கள் கட்டியமைத்த புனிதப் பிம்பங்களைத் தம் வாழ்நாள் முழுக்கவும் பெரியார் தகர்த்து வந்தார். வருணம், சாதி, இந்துமதம், இந்து/இந்திய தேசியம் ஆகிய தளங்களில் பெரியாரின் சொல்லாடல்கள் நன்கு அறியப்பட்டதே. ஆனால் “தமிழ்த் தாத்தா உ.வே.சா.” என்று

பார்ப்பனர் கட்டியமைத்த புனிதத் திருவுருவின் மீது பெரியார் முன்வைத்த சொல்லாடல்கள் மட்டுமன்று, உ.வே.சா. உள்ளிட்ட தமிழ்ப் புலவர்களுக்கு, ஒரு வணிகராகத் “தமிழ்த் தொண்டு”களுக்குப் பெரியார் உதவி புரிந்ததும், ‘வெறும் வாய்மொழித் தகவல் மட்டும்தானா அல்லது குடிஅரசுச் சான்றுகள் ஏதேனும் இதற்கு உண்டா’ என்று உ.வே.சா.-வியல் ஆய்வு வல்லுநர் கருமே ஐயுறும் நிலையில்தான் உள்ளனர். ஆகவே, உ.வே.சா. பற்றிய ‘பார்ப்பனர் என்ற காழ்ப்புணர்வோடு’ பெரியார் முன்வைத்த சொல்லாடல்கள் எவை, அவற்றுக்கு இலக்கிய வரலாறு எழுதியலில் ஏதேனும் இடம் உண்டா என்பன குறித்த சில குறிப்புகளே இக்கட்டுரை.

உ.வே.சா. பற்றிய பெரியாரின் சொல்லாடல்களை ஒரு தமிழியல் மாணவனாக விளங்கிக் கொள்ள, வையாபுரிப்பிள்ளையின் ‘மகாமகோபாத்தியாய டாக்டர் சாமிநாதையர்’ என்ற கட்டுரையை அடிப்படையாகக் கொள்கிறேன். இக்கட்டுரை திருவல்லிக்கேணி ஹிந்து இளைஞர் சங்கத்தில் உ.வே.சா.வின் உருவப்படத்தைத் திறந்து வைத்து, ஆற்றிய உரைக்குறிப்புகளை அடிப் படையாகக் கொண்டு, எழுதிய தமிழ்ச் சுடர் மணிகள் நூலில் இடம்பெற்றுள்ள கட்டுரை ஆகும்.

உ.வே.சா. பற்றிய பெரியாரின் சொல்லாடல்கள்

காலனிய அரசு இயந்திரத்திலும், சமூக வெளி களிலும் பிற சமூகங்களைப் பின்னுக்குத் தள்ளிவிட்டு, பார்ப்பனர் முன்னுக்குச் சென்று முழு அதிகாரம் செலுத்தி வந்தனர். வெறும் அலுவல் இயந்திரப் பதவிகள் என்பன மாத்திரமல்லாமல், அரசியல், அறிவுத்துறைகள், கருத்து நிலை வட்டாரங்கள் என அனைத்திலும் ஆதிக்கம் செலுத்தினர். இதனைத் தனது அனுபவத்தால், பட்டறிவால் உணர்ந்த, தந்தை பெரியார் என்கிற ஈ.வெ. ராமசாமி (1879-1973) சமத்துவ சமுதாயம் நோக்கிய பயணத்தில் பார்ப்பன ஆதிக்க எதிர்ப்பை ஒரு மைய அச்சாகக் கொண்டிருந்தார்.

குறைந்தபட்சம் இரண்டு சந்தர்ப்பங்களில், உ.வே.சா. பற்றி தமது எழுத்துகளில் தந்தை பெரியார் குறிப்பிட்டுள்ளார். முதலாவது சந்தர்ப்பம் 1930ஆம் ஆண்டுகளில் வெவ்வேறு

நேரங்களில் தமிழ் மொழி-இலக்கியத் துறையில் பார்ப்பனரல்லாதாரைப் பின்னுக்குத் தள்ளிவிட்டு பார்ப்பனர் முன்னிலை பெறும் “பார்ப்பனச் சூழ்ச்சிக்கு” உதாரணமாக, உ.வே.சா. பற்றிய சொல்லாடல்களை முன்வைத்துள்ளார். பிறிதொரு சந்தர்ப்பம், தமிழ் அபிமான மிகையுணர்ச்சி மேலோங்கிய தருணமான அறுபதாம் ஆண்டுகளில், “தமிழ் ஒரு நியூ சென்ஸ் - தமிழ்ப்புலவர்கள் சமூக துரோகிகள்” எனப் பெரியார் விமர்சனம் செய்தபோது, ‘பெரியாருக்குத் தமிழும் தெரியாது, தமிழ்ப் புலவர்கள் பற்றியும் தெரியாது’ என எதிர்மொழிகள் எழுப்பப்பட்டதற்குப் பதிலாக, 1967ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் 16ஆம் தேதி ‘விடுதலை’யில் ‘தமிழ்’ என்ற தலைப்பில் எழுதிய தலையங்கத்தில் தமிழ்ப்புலவர்கள் பற்றி தமக்குத் தெரியும் என்று சில நிகழ்வுகளை நினைவுகூரும்போது, உ.வே.சா.வைப் பற்றிய ஒரு சம்பவத்தை நினைவு கூர்ந்துள்ளார்.

முதல் சந்தர்ப்பத்தில் மூன்று இடங்களில் உ.வே.சா. பற்றி பெரியார் விமர்சனம் செய்துள்ளார். முதல் இடம், 1933ஆம் ஆண்டு நடக்க இருந்த ‘தமிழர் அன்பர் மாநாடு’ தொடர்பாகக் குடிஅரசு இதழில் விவாத மொன்று நடந்தது. அந்த விவாதத்தில் தனது கருத்து களைப்பதிவு செய்த கட்டுரையொன்றில் (குடிஅரசு, 19-11-1933) பெரியார், ‘பார்ப்பனர்கள் தமிழர்கள் என்ற தலைப்புக்குள் புகுந்து கொண்டு, பார்ப்பனரல்லாதார் என்ற உணர்ச்சியை நசுக்கி, பார்ப்பன ஆதிக்கம் பழைய படிக்குத் தொடர வேண்டும்’ என்று “சூழ்ச்சி” செய்கின்றார்கள் என எச்சரிக்கை செய்கின்றார். பார்ப்பனர் களுக்கு உடன்பட்டு நடக்கிற பார்ப்பனரல்லாதாருக்குக் கூட பார்ப்பனர்கள் எவ்வாறு தீமைகள் செய்து வருகின்றார்கள் என்பதற்கு உதாரணமாகப் பின்வரும் விஷயத்தைக் குறிப்பிடுகின்றார்:

சமீப காலத்தில் தமிழில் மிக மேன்மையாய் தேறிய ஒரு பார்ப்பனரல்லாதாருக்கு, அதாவது சென்னை டி.பி. மீனாக்ஷிசந்திரம், எம்.ஏ., பி.எல். (இவர் பார்ப்பனருக்கு அனுகூலமாகவும் சுய மரியாதை இயக்கத்துக்கு விரோதமாகவும் வேலை செய்வதற்காக காங்கிரசினால்

**இரண்டு சந்தர்ப்பங்களில்
உ.வே.சா. பற்றி தமது எழுத்துகளில்
பெரியார் குறிப்பிட்டுள்ளார்**

2,000 ரூ. கொடுத்து உதவி செய்யப்பட்ட தோழர் டி.பி. கிருஷ்ணசாமிப் பாவலரது தம்பியாவார்) இவர் கல்வி விஷயத்தில் மிக்க தேர்ச்சி யுடையவர். பல விஷயங்களில் பண்டிதர். தமிழை ஒரு சந்தோஷத்திற்காக படித்து இம்மகாண மாணவர்களில் உயர்தர வகுப்பில் தேறியவர். தமிழில் உயர்தர வகுப்பில் தேறியவருக்குப் பரிசளிக்கவென்று திருவாடுதுறை பண்டார சன்னதியவர்களால் ஏற்பாடு செய்யப்பட்ட 1,000 ரூபாய் பரிசை பரிசு முறைப்படிக்கு அடைய தகுதி உடையவர். இப்படிப்பட்ட இவர் பார்ப்பனரல்லாதாராய் இருப்பதால் இவ்வருஷப் பரிசு இவருக்கு வழங்கப்படாமல் போயிற்று. இந்தப் பெருமை தோழர் மகாமகோபாத்தியாயர் வே.சாமிநாதையர் அவர்களுக்கே சேர்ந்தது. பார்ப்பனரல்லாதார் செய்யும் தற்காப்பு காரியங்கள் பார்ப்பன துவேஷமாய் போய் விடுகிறது. பார்ப்பனர் செய்யும் சகலவித கொடுமைகளும் அவர்களை பட்டதாரிகளாகவும் பதவிதாரர்களாகவும் ஆக்கிவிடுகிறது. (பெரியார், 2017-1: 71-72)

இந்தக் குறிப்பை மேலும் தெளிவுபடுத்திக் கொள்ள முடியவில்லை. தெ.பொ.மீ. பரிசு பெறுவதை எவ்வாறு உ.வே.சா. தடை செய்தார் எனத் தெரியவில்லை. ஆனால், உ.வே.சா. பார்ப்பனரல்லாத ஒரு சிறந்த தமிழ் மாணவர், அறிஞர் மீது வெறுப்பு காட்டினார் என்பது பெரியார் கூற்றின் சாரம்.

இரண்டாவது இடம், சென்னையில் உ.வே.சா.வுக்கு சதாபிஷகம் கொண்டாடப்பட்ட வேளையில், அந் நிகழ்வை தமிழ் மொழி, இலக்கியத் துறையில் வேலைகள் செய்த பார்ப்பனரல்லாதாரை அழுத்திவைப்பதற்கு, தமிழ்த் தொண்டு செய்தார் என்பதற்கல்லாமல் உ.வே.சா. பார்ப்பனர் என்ற காரணத்திற்காகவே, அவரைப் புகழ்ச்சி செய்யும் “பார்ப்பன சூழ்ச்சி”

என 1935 ஆம் ஆண்டும் மார்ச் 10 ஆம் தேதி வெளிவந்த குடி அரசு கட்டுரையில் வருணித்தார். இக்கட்டுரையின் ஓரிடத்தில் உ.வே.சா. பற்றிய பெரியாரின் மதிப்பீடு உள்ளது. அது வருமாறு:

டாக்டர் சாமிநாத அய்யர் அவர்கள், அவருக்கு முன்னிருந்த சில புலவர்களாலும், சென்னைச் சர்வகலா சங்கத்தாராலும், சில புத்தகங்களின் மூல பாடங்களும், சில புத்தகங்களின் ஒவ்வொரு பகுதியும் உரைகளும் வெளியிடப்பட்டிருந்த சங்க இலக்கியங்களையும், முழுப்பாகமும் வெளிப்படாமலேயிருந்த சில புத்தகங்களையும், பெரும் பாலும் பார்ப்பனரல்லாதாரின் துணை கொண்டு தேடிப்பிடித்து ராமநாதபுரம் அரசர், திருவாடு துறை மடத்தார் போன்றவர்களின் உதவி பெற்று அவைகளை அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தி, அதன் மூலம் பிரயாசைப்பட்டதற்கு ஏற்ற பொருள் லாபமும் பெற்றிருந்தாலுங்கூட விடாமுயற்சியுடன் தமிழ்ப் புத்தகங்களை, அதிலும் பழய சங்க இலக்கியங்கள் என்பன பலவற்றை ஒழுங்கான முறையில் சீர்திருத்தி வெளியிட்டமைக்காகத் தமிழ் அபிமானிகள் அவருக்கு நன்றி பாராட்ட வேண்டும் என்பதை நாமும் மனப் பூர்வமாக ஆதரிக்கின்றோம். (பெரியார், 2017-1: 102)

இந்தக் கூற்றில், முழுமையாக வெளியாகாமல் இருந்த இலக்கியங்களையும் சங்க இலக்கியங்களைப் பார்ப்பனரல்லாதார் உதவிகள் பெற்று, உ.வே.சா. ஒழுங்கான முறையில் சீர்திருத்தி, விடாமுயற்சியுடன் வெளியிட்டார். இதற்காகத் தமிழ்பிமானிகள் நன்றி பாராட்ட வேண்டும். அதற்குப் பிரயாசைப்பட்டதற்கு ஏற்ற பொருள் லாபமும் உ.வே.சா. பெற்றார். இவ்வாறு சாதகமான முறையில் உ.வே.சா.வை மதிப்பிட்ட போதும், கட்டுரையின் மையமாக இம்மதிப்பீடு அமையவில்லை. உ.வே.சா.வைப் போற்றிப் பாராட்டிப் புகழ்ந்துரைக்கும் பார்ப்பன பத்திரிகைகள் ஏன் பார்ப்பனரல்லாதார் தமிழ்ப் பணிகள் பற்றி பேசுவதே இல்லை என்ற கேள்விகள்தாம் மையமாக உள்ளன.

உண்மையில் இந்தப் பார்ப்பனர்கள்

தமிழ் பாஷையின் மேலும், தமிழ் அபிவிருத்தியிலும், ஆசையுடையவர்களானால் இந்த டாக்டர் அய்யர் அவர்களை இன்று பார்ப்பனர்கள் கவுரவம் பண்ணுவதற்குக் காரணமாக இருந்த அவருடைய ஆசிரியரான காலஞ்சென்ற மகாவித்துவான் மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளை அவர்களைப் பற்றியோ, கும்பகோணம் காலேஜில் தமிழாசிரியராக இருந்த காலஞ்சென்ற தியாகராஜச் செட்டியார் அவர்களைப் பற்றியோ குறிப்பிடாமல் இருந்திருக்க முடியாது. ஆனால் இவர்களைப் பற்றிப் பொது ஜனங்கள் தெரிந்து கொள்ளும்படி செய்யவோ, இவர்கள் அய்யர் அவர்களுக்குச் செய்த நன்றியை எடுத்துக் காட்டவோ எந்தப் பார்ப்பனரும், எந்தப் பார்ப்பனப் பத்திரிகையும் முன்வரவில்லை.

அன்றியும் தமிழைப் படிப்பாரும், ஆதரிப்பாரும், படிப்பாருக்கு உதவியளிப்பாரும், இல்லாதிருந்த காலத்தில் மதுரையில் தமிழ்ச்சங்கத்தை ஏற்படுத்தி, அதன் பயனையும் பெரும்பாலும் பார்ப்பனர்களே அடையும்படி செய்து அச்சங்கத்தின் வளர்ச்சிக்காகவே சாகும் வரையிலும் உழைத்து காலஞ்சென்ற பாண்டித்துரை தேவர் அவர்களைப் பற்றி மனதினாலாவது இந்தப் பார்ப்பனர்கள் நினைத்ததுண்டா?

தொல்காப்பியம் போன்ற தமிழ் இலக்கணங்களையும் மற்றும் பல இலக்கியங்களையும் மிகுந்த பிரயாசையுடன் தேடி வெளியிட்ட காலஞ்சென்ற சி.வை. தாமோதரம் பிள்ளை அவர்களைப் பற்றி இந்தப் பார்ப்பனர்கள் ஒரு வார்த்தையேனும் பேசுவதுண்டா?

தற்பொழுது கரந்தை தமிழ்ச்சங்கத்தை வைத்து நிர்வகித்து பெரும்பாலும் தனது வாழ்நாளை அதற்காகவே அர்ப்பணம் பண்ணி வரும் தோழர் உமாமகேசுவரன் பிள்ளை அவர்களின் முயற்சிகளுக்கு இந்தப் பார்ப்பனர்கள் துணை செய்யாவிட்டாலும்கூட பாதகஞ்

செய்யாமல் இருக்க வேண்டும் என்றாவது நினைக்கிறதுண்டா? (பெரியார், 2017-1: 102-3)

இந்தக் கேள்விகள்தாம் கட்டுரையின் மையம். இப்படி நடந்துகொள்வதற்குப் பார்ப்பனர்களுக்கு ‘ஒரு அந்தரங்க நோக்கம்’ இருக்கின்றது என்கிறார் பெரியார். அது ‘எந்தத் துறையில் எடுத்துக் கொண் டாலும், பார்ப்பனர்களே விளம்பரமும், அதன் மூலம் ஆதிக்கமும், அதன் மூலம் பண லாபமும் பெறுவதற்கும், எந்தத் துறையிலும் பார்ப்பனரல்லாதார் இழிவுபடுத்தப்படுவதற்கும், அழுத்தப்படுவதற்கும், தலையெடுக்காமல் இருப்பதற்கும், தேசியப் போர்வை முதலான போர்வை களைப் போர்த்திக் கொண்டு தேசிய வாதப் பார்ப்பனர் செய்யும் சூழ்ச்சியே ஆகும் (பெரியார், 2017-1:102-4). இந்த நோக்கத்திற்கு உ.வே.சா. பார்ப்பனர்களுக்குப் பயன்பட்டிருக்கிறார் என்பது பெரியாரின் வாதம்.

மூன்றாவது இடம், மறைமலையடிகளின் “அறிவுரைக் கொத்து” என்னும் நூல் சென்னைப் பல்கலைக்கழகப் பாடத்திட்டத்தில் வைக்கப்பட்டதற்கு எதிராகப் பார்ப்பன பத்திரிகைகள், ‘அந்நூலில் உள்ள ‘தமிழ்நாட்டவரும் மேல்நாட்டவரும்’ என்ற கட்டுரை தமிழ் மக்களை இழிவுபடுத்தியும் அடிமைப்புத்தி ஏற்படும் படியும் கேவலப்படுத்தியும் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே அந்நூலைப் பல்கலைக்கழகப் பாடத்திட்டத்தி லிருந்து நீக்க வேண்டும்’ என்று பிரச்சாரம் செய்துவந்தன. இதை எதிர்த்து, மறைமலையடிகளின் கட்டுரை வாதங்களை ஆதரித்து, “போக்கிரித்தனமான புகார்” என்றொரு கட்டுரையை, 1935ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதம் 11ஆம் தேதி பெரியார் எழுதியுள்ளார். அக்கட்டுரையின் தொடக்கத்தில் மறைமலையடிகளையும் உ.வே.சா. வையும் ஒப்பிட்டு, உ.வே.சா. மீது விமர்சனங்கள் செய்துள்ளார். அக்கூற்று வருமாறு:

உதாரணமாக இன்று தமிழ்பாஷையின் பேரால் பெருநிதி திரட்டிக் கொண்டவரும் பெரும் புகழ் அமைத்துக் கொண்டவரும் தமிழுக்குத் தாயக மெனவும் விளம்பரப்படுத்தப்பட்டு மகாமஹோ பாத்தியாயர் எனப் பட்டம்

சூட்டப் பெற்ற வருமான தோழர் உ.வே.சாமிநாதையர் அவர்களை ஒரு தட்டில் வைத்து சுவாமி வேதாச்சலமவர்களை மற்றொரு தட்டில் வைத்து நிறுக்கப்படுமானால், எத்தனை சுவாமிநாதையர்களைப் போட்டால் சுவாமி வேதாச்சலம் வீற்றிருக்கும் தட்டை அசைக்க முடியும் என்பதை, ஒவ்வொரு நேர்மையான மகனும் தன் தன் நெஞ்சில் கையை வைத்து உண்மை உணர்வோடு பார்ப்பானானால் நன்றாய் விளங்கிவிடும்.

தோழர் சுவாமிநாதையர் அவர்கள் வெகுகாலமாக பல தமிழ்ப் பெரியாரும், தமிழ் அபிமானிகளும் சேர்த்து வைத்திருந்த தமிழ் இலக்கியச் சுவடிகளையும், அவற்றிற்கு அவ்வப்போது பல அறிஞர் களும், பண்டிதர்களும் குறித்து வைத்து இருந்த உரைகளையும், கருத்துகளையும் கைப்பற்றி அவற்றில் பார்ப்பனரல்லாதாருக்கு அனுகூலமாகவும், பார்ப்பனர்களுக்கு பிரதிகூலமாகவும் இருந்த கூற்றுக்களை மாற்றியமைத்து ஆற்றிய நூல்கள் போலவே எல்லாவற்றையும் பார்ப்பனியத்துக்கு அரணாக்கிப் பதிப்பித்துப் பயன் பெற்றார் என்பதல்லாமல் தன் சொந்த மனோ தர்மத்தில் யாவருக்கும் பயன்படும்படி பார்ப்பன முறையில் ஏதாவது புத்தகமோ, வியாசமோ எழுதி இருக்கின்றாரா என்று பார்த்தால் நாம் கூறுவதில் உண்மை இருக்கின்றதா? இல்லையா? என்பது செவ்வன விளங்கும். (பெரியார், 2017-1: 93)

இந்தக் கூற்றில் பெரியார், தமிழின் பேரால் உ.வே.சா. பெருநிதி திரட்டிக் கொண்டார், தமிழ் அபிமானிகள் சேர்த்து வைத்திருந்த சுவடிகளையும், அவ் விலக்கியங்களுக்குப் பண்டிதர்கள் எழுதி வைத்திருந்த உரைகளையும் கைப்பற்றிப் பார்ப்பனியத்திற்கு அரண் செய்யும் வகையில் திருத்தம் செய்து பதிப்பித்தார், சொந்தமாக நூல்கள், கட்டுரைகள் எழுதவில்லை ஆகிய விமர்சனங்களை வைக்கின்றார்.

இரண்டாவது சந்தர்ப்பத்தைக் காண்போம். 'விடுதலை' இதழின் தலையங்கத்தில்

**பழந்தமிழ் இலக்கியங்களை
தேடி வெளியிட்ட
சீ.வை. தாமோதரம் பிள்ளையைப்
பற்றி பார்ப்பனர்கள்
ஒரு வார்த்தையேனும்
பேசுவதுண்டா?**

உ.வே.சா. பற்றிய பெரியாரின் வாசகங்கள் பின்வருமாறு :

ஒரு வேடிக்கை நிகழ்ச்சி: உ. வே. சாமிநாத அய்யர் நான் “பிரபு” வாயிருக்கும் போது வந்து புலவர் முறைப்படி என்னைப் பார்த்துவிட்டுப் போன சில நாட்களுக்குப் பின், ஒருநாள் ரயில் பிராயாணத்தில் அவர் இருக்கும் வண்டியில் நான் ஏறி ஒருபுறம் உட்கார்ந்தேன்; வண்டியில் இருந்த மக்கள் என்னைக் கவனித்தார்கள். அப்போது அவரிடம் “நாயக்கர் வந்து ஏறினார்” என்று சொன்னார்கள். அது ஈரோடு ஸ்டேஷன் ஆனதால் இராமசாமி நாயக்கர்தான் என்று கருதி என் பக்கத்தில் வந்து உட்கார்ந்தார். உட்கார்ந்த உடன் நான் வணக்கம் தெரிவித்தேன். அவர் என்னை உற்றுப் பார்த்தார். பார்த்ததும் பொருளாதாரத்தில் எனது நிலை தாழ்ந்துவிட்டதாகக் கருதி கண் கலங்கினார். கலங்கி “வியாபாரத் தொழில் அப்படித்தான் சகடக் கால்போல்” என்று கூறிக்கொண்டு “செளகரியமா?” என்று கேட்டார்.

அவர் ஏன் அப்படி நடந்து கொண்டார் என்றால், அவர் என்னிடம் வந்து பேசிய காலம் என்னை பிரபு என்று கருதி வந்து பயன்பெற்ற காலம். அடுத்தாற் போல் ரயிலில், பிரயாணத்தில் என்னை அவர் சந்தித்த காலம் நான் காங்கிரசில் சேர்ந்து கதர் கட்டிக்கொண்டு, சட்டைப் போடாமல் ஒரு மடிசஞ்சி மூட்டையை வைத்து அதன் மீது உறைந்து கொண்டிருந்த காலம். பிறகு நான் அன்றைய எனது நிலை பற்றிப் பேசிய

பிறகு மகிழ்ச்சியுடன் ஊத்துக்குழி ஸ்டேஷனில் இறங்கிக் கொண்டார். அந்த சம்பவம் அவர் அவினாசியில் நடந்த ஒரு சமய மாநாட்டுக்கு தலைமை தாங்கச் சென்ற சமயம். (2017 - 1: 676-77)

இந்த நினைவுகூரலைப் பெரியார், தன்னைப் பெரிய தமிழ்ப் புலவருடன் தொடர்புப்படுத்திக் கொண்டு பெருமைப் பட்டுக் கொள்வதற்காகச் செய்யவில்லை. தமிழ்ப் புலவர்கள் “தகுதி எல்லாம் “இலக்கியங்களை” உருப்போட்டு ஒரு சொல்லுக்கு பல பொருள் சொல்லி மக்களை மருளச் செய்து காச வாங்குவதுதான் உயர்ந்த தொழிலாகும். அந்தக் காலத்தில் எங்கள் குடும்பத் தையும் என்னையும் அறியாத புலவர்கள் தமிழ்நாட்டில் அருமை. புலவரைப் பற்றி என் கருத்து “புலவர் என்றால் சொந்த புத்தி இல்லாதவன், புளுகன்” என்று தான் உரை கூறுவேன்” என்ற அவர்கள் பற்றிய தன் கருத்தை எடுத்துக் கூறுவதற்காகத்தான் உ.வே.சா. பற்றிய நிகழ்வை எடுத்துக் கூறியுள்ளார் (பெரியார், 2017-1:677). இந்தச் சம்பவத்தையடுத்து நாகதிரைவேற்பிள்ளை பற்றிய ஒரு சம்பவத்தை நினைவுகூர்ந்த பிறகு, 60ஆம் ஆண்டுகளிலும் தமிழ்ப் புலவர்கள் பற்றிய நிலை மையைப் பின்வருமாறு சொல்கிறார்:

இன்று தமிழில் “மேதாவிகள்” டாக்டர்கள் ஏராளமாக ஆகிவிட்டார்கள். பூச்சும், பொட்டும், நாமமும் தான் அவர்கள் தலையில் விளங்குகிறதே தவிர, தலையில் இருக்க வேண்டியது அறவே இல்லை. புலவரை இடித்துரைக்க இந்த நாட்டில் என்னைத் தவிர வேறு எவரும் முன்வரப் பயப்படுகிறார்கள். (2017 - 1: 667)

பெரியாரின் அதிர்ச்சி தரத்தக்க கருத்துகளில், தமிழ்ப் புலவர்கள் பற்றிய இந்த மதிப்பீடும் ஒன்று. ஆனால், இன்றைய அளவில் வரலாறு, மொழியியல், சமூகவியல், மானிட வியல், நாட்டார் வழக்காற்றியல் முதலான புலமை வட்டாரங்களோடு ஊடாடி, தமிழ்ப் புலமை வட்டாரத்தில் நிறைய மாற்றங்கள் நடந்துள்ளன. ஆனால், தமிழ்ப் பட்டப் படிப்புகள் என்பது நவீன சமூக அறிவியல் படிப்புகளுடன் போதிய அளவு தொடர்

பில்லாததாய், தனித்துப் பெயரளவிலான ‘இலக்கியப் பயில்வை’ மட்டுமே கொண்டதாய் இன்றளவிலும் நடத்தப்படுகின்றன. பெரியார் எதிர் பார்த்த அளவிற்குச் சாதி காப்பாற்றும் தமிழ் மொழியின் கூறுகள், தமிழ் இலக்கியக் கூறுகள் விமர்சனத்துக்கு உள்ளாக்கப்பட வில்லை என்பதும் உண்மையே. சாதி ஒழிப்புக்கு, தமிழ்ச் சமூக முன்னேற்றத்திற்குப் பயன்படக் கூடிய வகையில் தமிழ்ப் புலவர்கள் செயலாற்ற வேண்டும் என்ற பெரியார் ரின் எதிர்பார்ப்பு இன்னும் நிறைவேறவில்லை.

இரண்டு சந்தர்ப்பங்களிலும் பெரியாரின் சொல் லாடல்களை மொத்தமாகச் சேர்த்து வைத்து நோக்கினால், உ.வே.சா. பற்றிய பெரியாரின் மதிப்பீடுகள் பின்வருவன:

- 1) புதிதாகத் தமிழுக்கு ஆக்கம் தரும் வகையிலான நூல்கள், கட்டுரைகள் எழுதாத, பழம் இலக்கியங்களை மட்டுமே போற்றும் மனநிலை உடைய தமிழ்ப் புலவர்களில் உ.வே.சா.வும் ஒருவர்.
- 2) தமிழ் அபிமானிகள் சேர்த்து வைத்திருந்த சுவடிகளையும், அவ்விலக்கியங்களுக்குப் பண்டிதர்கள் எழுதி வைத்திருந்த உரைகளையும் கைப்பற்றிக் கொண்டார்.
- 3) சங்க இலக்கியங்களைத் திருத்தமான முறையில் விடாமுயற்சியுடன் பதிப்பித்தார்.
- 4) பார்ப்பனியத்திற்கு அரண் செய்யும் வகையில் பழந்தமிழ் நூல்களையும் உரைகளையும் திருத்தம் செய்து பதிப்பித்தார்.
- 5) தம் முயற்சிகளுக்கு ஏற்ற பொருள் லாபங்களைப் பெற்றார். தன்னைத் தமிழ்த் தொண்டுகளுக்காக “தியாகம்” செய்துகொள்ள வில்லை. இது பார்ப்பனர் ஆதிக்கம் செலுத்துவதற்காகக் கட்டமைத்த கதையாடல்.
- 6) பார்ப்பனரல்லாதார் உதவிகள் பெற்றிருந்த போதிலும், அவ்வகுப்பு மாணவர்கள், அறிஞர்கள் மீது உ.வே.சா. வெறுப்பு காட்டினார். தமிழ் மொழி, இலக்கியத் துறையில் பார்ப்பனரல்லாதாரை அழுத்தி வைக்கும் தேசியப் பார்ப்பனர் சூழ்ச்சிக்கு உ.வே.சா. பயன்பட்டார்.

- ‘உங்கள் நூலகம்’

பா.ஜ.க.வின் பாலியல் குற்றங்கள் - ஒரு தொகுப்பு

- 'கீற்று' நந்தன்

உலகிலேயே மிகப் பெரிய வன்முறை எது தெரியுமா? திருப்பித் தாக்க முடியாதவனின் மீது செலுத்தப்படும் வன்முறை தான். பெரும்பான்மையினரால் சிறுபான்மையினர் மீது நடத்தப்படும் வன்முறை அத்தகையது.

10 பேர் சேர்ந்து ஒருவனைத் தாக்குவது கும்பல் மனப்பான்மை தரும் துணிச்சல்தானே தவிர, உண்மையில் அது மிகப்பெரும் கோழைத்தனம், வன்முறையின் உச்சம். அதைவிடக் கொடுமையான வன்முறை, பல ஆண்கள் சேர்ந்து ஒரு பெண்ணை கூட்டுப் பாலியல் வன்புணர்வு செய்வது. இதையே நாம் கொடுமை என்றால், துள்ளி விளையாடும் சிறுமிகளை பாலியல் வன்புணர்வு செய்பவர்களை மனிதர்களாகவேனும் கருத முடியுமா? ஆனால், அத்தகைய மனித மிருகங்களாகத்தான் இந்துத்துவ சக்திகள் இந்த மண்ணில் நடமாடுகின்றன. சிறுமி ஆசிரிப்பா-வை கூட்டு பாலியல் வன்புணர்வு செய்து, கொடுமையாகக் கொன்ற கொலையாளிகளைப் பாதுகாக்க ஆர்ப்பாட்டங்கள் செய்த இந்துத்துவ - பாஜக சக்திகள் வாழும் இந்த நாட்டில், இனி சிறுபான்மையினரும், பெண்களும் பாதுகாப்பாக வாழ முடியுமா?

இந்துத்துவா - பாஜக கும்பலைச் சேர்ந்தவர்கள் பாலியல் குற்றங்களில் ஈடுபடுவது இது முதல் முறையல்ல. அவர்களது வரலாற்றைப் புரட்டிப்பார்த்தால், பெண்ணுடல் மீது எழுதப்பட்டதாகவே அது இருக்கிறது.

பாஜக கும்பலின் பாலியல் குற்றங்கள் - ஒரு தொகுப்பு

1. பிப்ரவரி 7, 2012-ம் நாள் அன்று, கர்நாடக சட்டப் பேரவையில் பாஜக அமைச்சர்கள் லக்ஷ்மண் சாவடி, சி.சி.படல் மற்றும் பாஜக சட்டப்பேரவை உறுப்பினர் கிருஷ்ணா பாலேமர் ஆகியோர் ஆபாசப் படம் பார்த்ததை நிருபர்கள் படம்பிடித்து தொலைக்காட்சியில் ஒளிபரப்பினர். இதனால் எழுந்த கடும் எதிர்ப்பினை அடுத்து, மூவரும் பதவி விலகினர்.
2. மார்ச் 20, 2012-ம் தேதி குஜராத் பாஜக சட்டப்பேரவை உறுப்பினர்கள் சங்கர் சவுத்ரி, ஜீத்தாபாய் பர்வத் இருவரும் சட்டப்பேரவையில் ஆபாசப் படம் பார்த்ததை செய்தியாளர்கள் கண்டு, அது ஊடகங்களில் வெளியாகி, பெரும் அமளியானது.
3. அஸ்ஸாம் மாநில பாஜக சட்டப்பேரவை உறுப்பினர் ராமகந்த தேவ்ரி, விடுதி ஒன்றில் ஒரு பெண்ணுடன் அந்தரங்கமாக இருந்த காணொளி 18, பிப்ரவரி 2017 அன்று தொலைக்காட்சிகளிலும், சமூக வலைத்தளங்களிலும் வெளியானது. ஏற்கனவே அவர் மீது 34 வழக்குகள் நிலுவையில் இருந்த போதிலும், அவர் பதவி விலகவில்லை. பாஜக அவர் மீது எந்த நடவடிக்கையும் எடுக்கவில்லை.
4. மே 19, 2017ம் நாள் அன்று, மத்தியப் பிரதேசத்தில் பாஜக தலித் அணியின் செய்தித் தொடர்பாளர் நீரஜ் சாக்யா, விபச்சாரத் தொழில் செய்து வந்தது கண்டுபிடிக்கப்பட்டு, கைது செய்யப்பட்டார். இதனையடுத்து அவரைக் கட்சியிலிருந்து நீக்குவதாக மாநிலத் தலைமை அறிவித்தது.
5. இமாச்சலப் பிரதேசத்தில் நட்சத்திர விடுதி ஒன்றில் பெண் ஒருவருடன் விபச்சாரத்தில் ஈடுபட்டதாக பாஜக மூத்த தலைவர் ராஜிந்தர் ராணாவின் பெயர் அடிபட்டது, எதிர்க்கட்சிகளின் போராட்டத்திற்குப் பிறகு செப்டம்பர் 09, 2009ம் தேதி, தான் வகித்து வந்த ஊடக

அறிவுரைக் குழுமத்தின் தலைவர் பொறுப்பிலிருந்து விலகினார்.

6. மத்தியப் பிரதேச நிதி அமைச்சரும், பாஜக மூத்த தலைவருமான ராகவ்ஜி மீது, வீட்டு வேலைக்காரப் பெண்ணைப் பாலியல் துன்புறுத்தல் செய்ததாக ஜூலை 5, 2013ம் தேதி காவல் நிலையத்தில் புகார் தெரிவிக்கப்பட்டது. இதனையடுத்து அவர் கட்சியிலிருந்து நீக்கப்பட்டதோடு, பின்னர் கைதும் செய்யப்பட்டார்.
7. குஜராத் மாநில பாஜக செயலாளராக இருந்த சஞ்சய் ஜோஷி ஒரு பெண்ணுடன் ஆபாசமாக இருந்ததாக ஆபாசக் காணொளி 2005ம் தேதி வெளியானது. இதனையடுத்து கட்சியின் அனைத்துப் பொறுப்புகளிலிருந்தும் அவர் நீக்கப்பட்டார். பின்னர் அந்தக் காணொளி போலியானது என்று நிரூபிக்கப்பட்டது. இந்தக் காணொளியின் பின்புலமாக மோடியின் குழு இருந்ததாக ஜோஷியின் ஆதரவாளர்கள் குற்றம் சாட்டினர்.
8. மகாராஷ்டிராவில் ஓடும் பேருந்தில் ஒரு பெண்ணுடன் பாஜக மாவட்டச் செயலாளர் ரவீந்திர பவந்தாதே பாலியல் சில்மிஷங்களில் ஈடுபட்ட காணொளி வெளியானதை அடுத்து, அந்தப் பெண் காவல் நிலையத்தில் பாலியல் வன்புணர்வுப் புகார் அளித்தார். வேலை வாங்கித் தருவதாகவும், திருமணம் செய்து கொள்வதாகவும் கூறி, தன்னை ஏமாற்றி விட்டார் என்று அந்தப் புகாரில் தெரிவிக்கப்பட்டிருந்தது. இதனையடுத்து ஜூலை 4, 2017ம் தேதி அவர் கைது செய்யப்பட்டார். ஆனால், அவர் கட்சியில் எந்தப் பொறுப்பிலும் இல்லை என பாஜக மறுத்தது.
9. ஜார்க்கண்ட் மாநில பாஜக மகளிர் பிரிவுத் தலைவர் கீதா சிங் என்பவரின் ஆபாசக் காணொளி டிசம்பர் 27, 2016ம் தேதி வெளியாகி, பெரும் பரபரப்பு கிளம்பியது. முதலில் அதனை மறுத்த கீதா சிங், பின்பு பதவி விலகினார்.

ஆசிரியா கொலையில்
பாகிஸ்தான் சதி உள்ளது

இது போன்ற சம்பவங்கள்
தொடர்ந்து நடக்கத்தான்
செய்யும்

இது போன்ற சம்பவங்களை
பேசி பேசி அதை மேலும்
பிரபலமாக்காதீர்கள்

இப்படிப் பேசியவர்கள் யார்?

1. நந்தகுமார் சிங் ம.பி பாஜக தலைவர்
2. சந்திரபிரசாத் கங்கா பாஜக அமைச்சர்
3. மீனாட்சி பாஜக எம்.பி

10. பாஜகவின் திருப்பூர் வடக்கு மாவட்ட துணைத் தலைவராக இருந்த முத்து என்கின்ற மாரிமுத்து, 2017, ஜனவரி 27ம் தேதி தற்கொலை செய்து கொண்டார். அவரது தற்கொலையை முஸ்லிம்கள் செய்த கொலையாக சித்தரித்து, பாஜக கலவரம் ஏற்படுத்த முயன்றது. இறுதியில், கள்ளக்காதல் விவகாரம் காரணமாக அவர் தற்கொலை செய்து கொண்டது காவல் துறை விசாரணையில் தெரிய வந்தது.
11. இந்து முன்னணியின் செந்துறை கிழக்கு ஒன்றியச் செயலாளர் மணிகண்டன், நந்தினி என்ற தலித் பெண்ணை காதலித்து கர்ப்பமாக்கினார். நந்தினி தன்னைத் திருமணம் செய்து கொள்ளாமாறு வற்புறுத்தியபோது, நண்பர்களுடன் சேர்ந்து மணிகண்டன் நந்தினியைக் கூட்டு பாலியல் வல்லுறவுக்குள்ளாக்கி, கொடூரமாகக் கொலை செய்து பாழுங்

கிணற்றில் வீசினார். ஜனவரி 14, 2017ம் தேதி மணிகண்டனும், அவனது கூட்டாளிகளும் கைது செய்யப்பட்டனர்.

12. ஆர்.ஆர்.எஸ். மூத்த தலைவரும், மேகாலயா ஆளுனராக பாஜக-வால் நியமனம் செய்யப்பட்டவருமான தமிழகத்தைச் சேர்ந்த சண்முகநாதன், டிசம்பர் 7, 2016ம் தேதி நேர்முகத் தேர்விற்காக வந்த பெண்ணிடம் தகாத முறையில் நடந்து கொண்டதாக பிரச்சினை வெடித்தது. இதனையடுத்து, ஆளுனர் மாளிகையில் பணியாற்றிய 100க்கும் மேற்பட்டோர், ஆளுனர் மாளிகையை இளம்பெண்கள் கிளப்பாகவே மாற்றிவிட்டார் சண்முகநாதன் என பிரதமர், குடியரசுத் தலைவருக்குப் புகார் அனுப்பியதோடு, அவருக்கு எதிராகப் போராட்டமும் நடத்தினர். இறுதியில் அவர் பதவி விலகினார்.
13. வெளிநாட்டுப் பாலியல் தொழிலாளிகளுடன் விபச்சாரம் செய்து மாட்டிக் கொண்டு, அந்தப் புகைப்படங்கள் வெளிவராமல் இருப்பதற்காக இந்திய இராணுவ ரகசியங்களைக் கசிய விட்டதாக 2016ம் ஆண்டு பாஜக இளம் தலைவர் வருண் காந்தி மீது குற்றம் சாட்டப்பட்டது.
14. ஜூலை 21, 2017-ம் தேதி சிறுமியைக் கடத்தி, பாலியல் வல்லுறவு கொண்டதாக திருவனந்தபுரம் ஆர்.எஸ்.எஸ். அமைப்பைச் சேர்ந்த ஜெயதேவ் ஆகஸ்ட் 17, 2017ல் கைது செய்யப்பட்டான்.
15. பிப்ரவரி 27, 2017ம் தேதி மேற்கு வங்காள பாஜக மகளிர் அணித் தலைவர் ஜூஹி சவுத்ரி, 17க்கும் மேற்பட்ட சிறுமிகளைக் கடத்தி பாலியல் தொழிலுக்கு விற்றதாக கைது செய்யப்பட்டார்.
16. மோடி முதல்வராக இருந்தபோது, 2002ம் நடந்த குஜராத் கலவரத்தில் 250க்கும் மேற்பட்ட முஸ்லிம் பெண்கள் பாஜக, சங் பரிவார் அமைப்புகளால் கொடூரமான பாலியல் வன்புணர்வுக்கு ஆளாயினர்.

17. உத்தரப் பிரதேசம், உன்னா மாவட்டம் பங்கர்மாவ் தொகுதி பா.ஜ.க. சட்டமன்ற உறுப்பினர் குல்தீப் சிங்கும், அவரின் சகோதரரும் 17 வயது இளம் பெண்ணை 2017 ஜூன் மாதம் பாலியல் வன்புணர்வு செய்தனர். அதை வெளியே சொன்ன குற்றத்திற்காக அவரின் தந்தையைக் காவல் நிலையத்தில் வைத்து 2018 ஏப்ரல் 3ம் தேதி கொலை செய்தனர். குல்தீப் சிங்கின் சாதி செல்வாக்கிற்கு அஞ்சி, மாநில முதல்வர் நடவடிக்கை எடுக்காமல் இருந்த நிலையில், ஏப்ரல் 14, 2018ல் மத்திய புலனாய்வுப் பிரிவு போலிசார் குல்தீப் சிங்கை கைது செய்தனர்.

18. இதன் உச்சகட்டமாக, காஷ்மீர் மாநிலத்தில் 2018 ஜனவரி 10ம் தேதி, குதிரை மேய்த்துக் கொண்டிருந்த 8 வயது சிறுமி ஆசிஃபா-வை 8 பேர் கொண்ட இந்துத்துவ கும்பல் கடத்தி, மூன்று நாட்கள் தொடர்ச்சியாக கோவிலுக்குள் வைத்து பாலியல் வன்புணர்வு செய்து கொடூரமாக கொலை செய்திருக்கிறது. குற்றவாளிகள் மீது நடவடிக்கை எடுக்கக் கூடாது என ஆர்.எஸ்.எஸ்.யைச் சார்ந்த 'இந்து ஏக்தா மஞ்ச்' என்ற அமைப்பு போராட்டமும் நடத்தியுள்ளது. இந்தப் போராட்டத்தில் பாஜகவைச் சேர்ந்த வனத்துறை அமைச்சர் லால்சிங் மற்றும் தொழிற்சாலை அமைச்சர் சந்தர் பர்கஷ் கங்கா போன்றோரும் பங்கெடுத்திருக்கின்றார்கள். இருப்பினும் காவல் துறை அந்த 8 பேரையும் கைது செய்திருக்கிறது. பிரச்சினை பெரிதாகவே, குற்றவாளிகளுக்கு ஆதரவாகப் போராட்டம் செய்த பாஜக அமைச்சர்கள் பதவி விலகியுள்ளனர்.

இவை எல்லாம் ஊடகங்களில் வெளிவந்த, இந்துத்துவக் கும்பலின் பாலியல் குற்றங்கள். வெளிவராத செய்திகள் எவ்வளவு இருக்கின்றனவோ!

காமச் சாமியார்களும், இந்துத்துவ அமைப்புகளும்

இந்துத்துவ அமைப்புகளுக்கும், காமச் சாமியார்களுக்கும்மான தொடர்பு, தொடர்புள்ள

கொடி உறவு போன்றது. இவர்கள் அரசியல் ரவுடிகள் என்றால், அவர்கள் ஆன்மீக ரவுடிகள்; இருவரையும் பிரித்துப் பார்க்க முடியாது.

1. கேரளாவில் 'புல்லட் சாமியார்' என்று பிரபலமாக அறியப்பட்டவர் சாமியார் ஸ்ரீஹரி. இவர் தொடர்ச்சியாக ஒரு பெண்ணுடன் பாலியல் வல்லுறவு கொண்டிருந்தார். இவரின் பாலியல் கொடுமைகளைப் பொறுக்க முடியாத அந்தப் பெண், சாமியாரின் ஆண் உறுப்பைத் துண்டித்து எறிந்தார். இந்த சாமியாருக்கும், பாஜக மாநிலச் செயலாளர் கும்மனம் இராஜசேகரனுக்கும் நெருங்கிய தொடர்பிருந்தது. ஆனால், ஆணுறுப்பு துண்டிப்பு நாடு முழுவதும் பேசப்பட்டபோது, தனக்கும் சாமியாருக்கும் எந்தத் தொடர்பும் இல்லை என்று இராஜசேகரன் நழுவிக்கொண்டார்.

2. மறைந்த காஞ்சி சங்கர மடச் சாமியார் ஜெயேந்திரன், தன்னை பாலியல் உறவுக்கு வற்புறுத்தியதாக எழுத்தாளர் அனுராதா ரமணன் எழுதியதும், காஞ்சி சங்கர மடத்தில் இருந்து ஏராளமான ஆபாச குறுந்தகடுகள் கைப்பற்றப்பட்டதும், ஒரு பிரபல நடிகையுடன் ஜெயேந்திரன் தொடர்புபடுத்திப் பேசப்பட்டதும் தமிழகம் அறிந்ததே. ஆனாலும், கடைசி வரை ஜெயேந்திரனுக்கு ஆதரவாகவே பாஜக, இந்து முன்னணி, இந்து மக்கள் கட்சி உள்ளிட்ட இந்துத்துவ அமைப்புகள் செயல்பட்டன.

3. நடிகை ரஞ்சிதாவுடன் நித்தியானந்தா பாலியல் உறவு கொள்ளும் காணொளி வெளிவந்து, தமிழகம் முழுவதும் அவரது பெயர் நாறிய பின்னும், அவர் அண்மையில் நடத்திய நிகழ்ச்சியில் பாஜக தேசியச் செயலாளர் ஹெச்.ராஜா கலந்து கொண்டு சிறப்பித்தார்.

4. ஜோத்பூர் ஆசிரமத்தில் 16 வயது பள்ளிச் சிறுமியை பாலியல் பலாத்காரம் செய்ததாக குற்றம் சாட்டப்பட்ட சாமியார் ஆஷ்ரம் பாபு, பின்னர் கைது

செய்யப்பட்டிருக்கிறது. சிறையில் அடைக்கப்பட்டார். அவருடன் பாஜக மூத்த தலைவர்கள் வாஜ்பாய், அத்வானி, மோடி, முரளி மனோகர் ஜோஷி, சிவ்ராஜ் சவுகான், ராமன் சிங் உள்ளிட்டோருக்கு நட்பு இருந்தது.

5. பாலியல் வல்லுறவு மற்றும் கொலை வழக்கில் 20 ஆண்டு சிறைத் தண்டனை விதிக்கப்பட்ட பிரபல சாமியார் ராம் ரஹிம் சிங்கிற்கும், பாஜகவுக்கும் நெருங்கிய தொடர்பு இருந்தது. 2014 அரியானா தேர்தல் பிரச்சாரத்தின்போது ராம் ரஹிம் சிங்-ஐ பிரதமர் மோடி புகழ்ந்து பேசினார். 1995ம் ஆண்டு அரியானா பாஜக பொறுப்பாளராக நியமிக்கப்பட்டபோதே, தான் சாமியாரைச் சந்தித்து வணங்கியதாகத் தெரிவித்தார். மோடியின் இந்தப் பேச்சிற்குப் பின்னர், அரியானா தேர்தலில் ராம் ரஹிம் சிங், பாஜகவுக்கு ஆதரவு அளித்தார். பின்னர் டெல்லி, பிஹார் சட்டமன்றத் தேர்தல்களின்போதும் ராம் ரஹிம் சிங்கின் ஆசிரம பக்தர்கள், பாஜகவுடன் இணைந்து பிரச்சாரம் செய்தார்கள். ராம் ரஹிம் சிங் மீது பாலியல் வல்லுறவுக் குற்றச்சாட்டு வழக்கு விசாரணையில் இருந்த காலத்தில்தான் அவருடன் பாஜக நட்பு பாராட்டியது என்பது கவனிக்கத்தக்கது.

6. மறைந்த புட்டபர்த்தி சாய்பாபா மீது ஓரினச் சேர்க்கை வல்லுறவு புகார்கள் தொடர்ச்சியாக வந்த வண்ணம் இருந்தன. ஏறக்குறைய 40க்கும் மேற்பட்டோர் அவர் மீது புகார் தெரிவித்தனர். ஆனாலும், அவருடன் வாஜ்பாய், அத்வானி, மோடி, முரளி மனோகர் ஜோஷி உள்ளிட்ட பாஜக தலைவர்களின் சந்திப்பு தொடர்ந்த வண்ணமாகத் தான் இருந்தது.

இந்து மதமும், பாலியல் முறைகேடுகளும்

பாஜக, ஆர்.எஸ்.எஸ்., இந்து முன்னணி போன்ற இந்துத்துவ அமைப்புகளின் பாலியல் குற்றங்கள் தான்தோன்றித்தனமானவை அல்ல. அதற்கு ஒரு தத்துவார்த்த அடிப்படை,

கலாச்சார வேர் இருக்கிறது. அதுதான் இந்து மதம்.

இந்து மதத்தின் கடவுளர் கதைகள் எல்லாமே ஆபாசக் களஞ்சியங்கள் தான். அடுத்தவன் மனைவியை கள்ளத்தனமாக அனுபவித்த இந்திரன், சிவனுக்கும், விஷ்ணுவுக்குமான காமக் களியாட்டத்தில் பிறந்த அய்யப்பன், பெண்கள் குளிப்பதை மறைந்திருந்து பார்ப்பதையே வேலையாகக் கொண்டிருந்த கிருஷ்ணன், ஆண்டுக்கணக்கில் பார்வதியுடன் சுகித்திருந்த சிவன் என எல்லாமே ஆபாசத்தின் உச்சம். வரைமுறையற்ற பாலியல் புணர்ச்சிதான் இந்துக் கடவுள்களின் பொதுவான அம்சம். மேலும் விரிவாகத் தெரிந்து கொள்ள விரும்புவர்கள், பெரியாரின் வெளியீடான 'கடவுளர் கதைகள்' புத்தகத்தைப் படிக்கவும்.

கடவுளர்களின் யோக்கியதை இப்படி என்றால், அடியார்களின் யோக்கியதை அதற்குக் கொஞ்சமும் குறைந்ததல்ல. சிவனடியாருக்கு தன் மனைவியைக் கூட்டிக் கொடுத்த இயற்பகை நாயனார், பாலியல் கவிதைகளை எழுதிக் குவித்த ஆண்டாள், சமணர்களின் வீட்டுப் பெண்களை கற்பழிக்க உதவுமாறு இறைவனிடம் வேண்டிய திருஞான சம்பந்தர் ("பெண்ணகத் தெழிற் சாக்கியப் பேயமண் தெண்ணற் கற்பழிக்கத் திருவுளமே") - இவர்களின் வரலாறுகளைத் தோண்டிப் படித்தால், இன்றைய இந்துத்துவக் கும்பல்களின் பாலியல் குற்றங்களுக்கான வேர் எங்கிருக்கிறது என்பதை உணர முடியும்.

நாம் என்ன செய்ய வேண்டும்?

கெடுவாய்ப்பாக, இந்த பாலியல் குற்றக் கும்பல்தான் தற்போது ஆட்சியில் இருக்கிறது. இந்தக் கும்பலுக்கு சிறுமி, பருவம் வந்த பெண், வயதான பெண் என்ற எந்த வேறுபாடும் இல்லை. நாம்தான் நமது குழந்தைகளை, பெண்களை உரிய பாதுகாப்புடன் வளர்க்க வேண்டும்.

1. ஆசிரிபா படுகொலைக்குப் பின், கேரள மாநிலத்தில் சேட்டன்மார்கள் 'எங்கள் வீட்டில் பெண்கள் இருக்கிறார்கள். பாஜகவினர் யாரும் ஓட்டு கேட்டு உள்ளே வர வேண்டாம்' என்று வீட்டு வாசலில்

எழுதி வைத்திருக்கிறார்கள். நாமும் அதுபோல் எழுதி வைக்க வேண்டும்.

2. நமது பெண் குழந்தைகளுக்கு அந்தந்தப் பகுதியில் இருக்கும் பாஜக, இந்து முன்னணி உள்ளிட்ட இந்துத்துவ அமைப்பினரை அடையாளம் காட்டி, அவர்களிடம் எச்சரிக்கையாக இருக்கச் சொல்ல வேண்டும்.
3. எவ்வளவுதான் நட்பு, உறவு இருந்தாலும் இந்துத்துவக் கும்பலை வெளியில் சந்திப்பதோடு நிறுத்திக் கொள்ள வேண்டும்; வீடு வரை அனுமதிக்கக் கூடாது.
4. இந்து மதச் சாமியார்களின் வண்ட வாளங்களை பெண்களுக்கு எடுத்துச்

சொல்லி, யோகா, தியானம் என்று அவர்கள் பின்னே போகாமல் இருக்க அறிவுறுத்த வேண்டும்.

5. இந்துத்துவக் கும்பல் ஒழுக்கக் கேடுகளை விடாமல் மக்களிடம் பிரச்சாரம் செய்ய வேண்டும்.

இத்தனை அட்டுழியங்கள் செய்த பின்னும், கலாச்சாரத்தைக் காக்கவே அவதரித் தவர்கள் போல் அவர்கள் பேசுகிறார்களா? இந்தக் கட்டுரையை அவர்களிடம் படிக்கக் கொடுங்கள்.

ஆசிர்பாக்களை இந்தக் குற்றக் கும்பலிடம் இருந்து காக்கும் பொறுப்பு நம்மிடம்தான் இருக்கிறது.

‘கீற்று’ இணையதளம்

மரணத் தருவாயிலும் பயணத்தை நிறுத்தாதவர்!

பெரியாருக்கு 19.12.1973 அன்றிரவு உடல்நலக் குறைவு ஏற்பட்டது. 20.12.1973 அன்று பொது மருத்துவமனையில் சேர்க்கப்பட்டார்கள். 21.12.1973 அன்று திருவண்ணாமலையில் பெரியார் பேசுவதாக இருந்தது. 30ந் தேதி மாலை சுற்றுப்பயணத்தை எல்லாம் இரத்து செய்து விடலாமே என பெரியார் அவர்களிடம் கேட்டேன். ‘ஏன்?’ எனக் கேட்டார். “அய்யா அவர்களுக்கு உடல்நலம் சரியாக இல்லையே. டாக்டர்கள் பயணம் செய்யக் கூடாது எனச் சொல்லுகிறார்களே. அதனால்தான் கேட்கிறேன்” எனச் சொன்னேன்.

எவ்வளவு நெருக்கடியிலும் நிகழ்ச்சிகளை இரத்து செய்ய விரும்பாத பெரியார், “கூட்டத்தில் பேசப் போவது நான் தானே! நீயே, டாக்டர்களே அல்லவே? போய் வேலையைப் பார்” எனக் கடுமையாகச் சொல்லிவிட்டார்கள்.

பெரியாருடைய முடிவுக்கே காரணமான நோயில் சிக்கி இருந்தபோதுகூட மரணத்தைச் சந்திக்கும் மூன்று நாட்களுக்கு முன்புகூட தன் சுற்றுப் பயணத்தைத் தொடர்வதில் எவ்வளவு கருத்தாக இருந்தார்கள் என்பதைப் பொது வாழ்வில் இருப்பவர்கள் அனைவரும் நினைவில் நிறுத்த வேண்டும்.

- விடுதலை மேலாளர் என்.எஸ். சம்பந்தம், ‘உண்மை’ அக். 1974இல் வெளியிட்ட பதிவு

சமயச் சடங்குகளால் கொல்லப்படும் நரிகள்

மஹானய அமரவாசை தினத்தில் 12 ஆண்டுகளுக்கு ஒருமுறை நடக்கும் கங்கை மகாகும்பமேளா விழாவுக்காக அலகாபாத்தில் கங்கை - யமுனை - சரஸ்வதி நதிகள் சங்கமிக்கும் திரிவேணி சங்கமத்தில் குவிந்தனர் கோடிக்கணக்கான பக்தர்கள். இதனை விண்வெளியிலிருந்து படம்பிடித்த ஐகோனேஸ் செயற்கைக்கோள், 'உலக வரலாற்றில் அதிகமாகத் திரண்ட மனிதர்கள் கூட்டம்' என்று வர்ணித்தது. அன்றைய தினம் மட்டுமே சுமார் மூன்று கோடிப் பேர் ஆற்றில் சடங்குகள் செய்து, புனித நீராடினார்கள். அந்த ஒரு மாதத்தில் மட்டும் சுமார் 10 கோடிப் பேர் அங்கு நீராடினார்கள். விழாவுக்குப் பிறகு ஆற்றின் இயற்கையான உயிர்ச்சூழல் கடுமையாகச் சேதப்படுத்தப்பட்டிருந்தது.

இங்கு மட்டுமல்ல, அலகாபாத், ஹரித்வார், உஜ்ஜைனி, காசி - கங்கை, கயா, யமுனை, மகாநதி, கோதாவரி, கிருஷ்ணா, காவிரி, தாமிரபரணி என்று ஒவ்வொரு நதியிலும் இதுபோன்று நம்பிக்கை சார்ந்த புனித விழாக்கள் மற்றும் சடங்குகள் ஏராளம் நடைபெறுகின்றன.

தமிழகத்தையே எடுத்துக்கொள்வோம். இங்கே ஓரளவு மாசுபடாத நதியாகக் கருதப்படுகிறது தாமிரபரணி ஆறு. அடர்ந்த காணகத்தில் தாமிர

பரணியின் நதிக் கரையில் இருக்கிறது சொரிமுத்து அய்யனார் கோயில். ஆடி அமாவாசையை முன்னிட்டு நடக்கும் பூக்குழி இறங்கும் நிகழ்ச்சிக்காகச் சில நாட்களுக்கு முன்பே இங்கு லட்சக்கணக்கான மக்கள் கூடுகிறார்கள். தவிர, தங்களது பூர்விக குல சாஸ்தாவை அறியாதவர்களும் 'மூல சாஸ்தா'வாக சொரிமுத்து அய்யனாரைக் கருதி, குடும்பத்துடன் இங்கு வருகிறார்கள். இதனால், திருச்செந்தூர் சூரசம்ஹாரம் மற்றும் குலசேகரப் பட்டினத்தின் தசரா விழாவுக்கு நிகரான கூட்டம் சேர்ந்து விடுகிறது.

பூ மாலைகள், தேங்காய், பழங்கள், வாழை இலைகள், பிளாஸ்டிக் பைகள், பாய்கள், அழுக்குத் துணிகள், கூடாரம் அமைக்கப் பயன்படுத்தப்பட்ட பொருட்கள் அனைத்தும் ஆற்றிலேயே போடப்படுகின்றன. இதே நாட்களில் மூதாதையருக்குத் தர்ப்பணம் கொடுக்கும் சடங்கும் ஆற்றில் நடக்கிறது. விழாவின் உச்ச நிகழ்ச்சியாக ஆடி அமாவாசையன்று, சொரிமுத்து அய்யனார் பூக்குழியில் இறங்கும் சடங்கில் சுமார் ஒரு லட்சத்துக்கும் மேற்பட்ட மக்கள் ஆற்றில் இறங்கிக் குளிக்கிறார்கள். அன்றைய தினம் தாமிரபரணி, மக்கள் வெள்ளத்தில் மூழ்கி, இருக்கும் இடமே தெரியாத அளவுக்கு மிதிபடுகிறது. கடந்த ஓரிரு ஆண்டுகளாக அரசு இங்கே சில கட்டுப்பாடுகள் கொண்டுவரப்பட்டிருப்பது வரவேற்கக் கூடிய விஷயம்.

இங்கிருந்து சில கிலோ மீட்டர்கள் தொலைவில் கீழிருக்கும் பாபநாசத்திலும் கிட்டத்தட்ட இதே கதிதான் நேர்கிறது. கங்கை நதி தனது பாவத்தைப் பாபநாசத்திலிருக்கும் தாமிரபரணியில் குளித்துப் போக்கிக்கொண்டதாக நம்பப்படும் ஐதீகத்தை முன்னிட்டு தினமும் இங்கே ஆயிரக்கணக்கானோர் நீராடுகிறார்கள். குளிப்பது பெரும் பிரச்சினை இல்லை. பாவத்தைக் கழிக்கும் சடங்குக்காக அணிந்திருக்கும் ஆடைகளை அப்படியே ஆற்றில் போட்டுவிடுவதுதான் பிரச்சினை.

இயற்கை ஆர்வலர் மோகன்ராம், கடந்த பல மாதங்களாக பள்ளி மாணவர்களுடன் இணைந்து இங்கு ஆற்றிலிருக்கும் அழுக்குத் துணிகளை வாரிவருகிறார். இந்தப் பகுதி ஆற்றில் சுமார் 10,000 சதுர அடி பரப்பளவில் மட்டுமே சுமார் 10 லட்சம் துணிகள் இருக்கின்றன என்கிறார் மோகன்ராம். இதுவரை 80 டன் துணிகள் மட்டுமே வெளியே எடுக்கப் பட்டுள்ள நிலையில், ஆற்றில் இன்னமும் சுமார் 600 டன் துணிகள் இருக்கலாம் என்கிறார். இவை தவிர, நெல்லையில் சிந்துப்பூந்துறை, திருப்புடைமருதூர், கோடகநல்லூர், ஆழ்வார் திருநகரி, கைலாசபுரம் இங்கெல்லாம் அமைந்திருக்கும் தீர்த்தக் கட்டங்களின் படித்துறைகளில் கரும தீர்த்தம் உட்பட தினமும் நடக்கும் சடங்குகள் ஏராளம். தாழையூத்து வெள்ளக்கோயில் அருகேயிருக்கும் இடுகாட்டில் எரிக்கப்படும் பிணங்கள் கரைக்கப்படுவதும் தாமிரபரணி ஆற்றில்தான். இதே தண்ணீரைத்தான் கூட்டுக் குடிநீர்த் திட்டம் மூலம் சுத்திகரித்து நெல்லை, தூத்துக்குடி, விருதுநகர் உள்ளிட்ட மாவட்ட மக்கள் அருந்துகிறார்கள்.

மேற்குத் தொடர்ச்சி மலையில் அவலாஞ்சி மலைப் பகுதியின் மேல்பகுதியில் உற்பத்தியாகும் பவானி ஆறு மேட்டுப்பாளையம் வந்தடையும் வரை பெரிய அளவில் பிரச்சினை இல்லை. அதன்பின்பு வழக்கமான தொழிற்சாலை மற்றும் நகரக் கழிவுகளுடன், ஈரோடு அருகே பவானி காவிரி ஆற்றுடன் சங்கமிக்கும் கூடுதுறையில் நடக்கும் சடங்குகளில் கொட்டப்படும் கழிவுகள் ஏராளம். இங்கும் ஆற்றில் டன் கணக்கில் துணிகள் மூழ்கியிருக்கின்றன. குளிப்பவர்களின் காலில் துணிகள் சிக்குவதால், பலர் தடுமாறி நீரில் மூழ்கி இறக்கும் விபத்துகளும் இங்கே சகஜம்.

போகிப் பண்டிகையின்போது பழைய பாய், தலையணை, மெத்தை, விரிப்புகள், தட்டுமுட்டுச் சாமான்கள் போடப்படுவதால் காவிரி ஆற்றில் ஏற்படும் பாதிப்புகள் நிறைய. ஆடிப்பெருக்கு விழாவின்போதும் இதே நிலைதான். மேட்டூர், பவானி கூடுதுறை, ஈரோடு, பரமத்தி வேலூர், குளித்தலை, திருச்சி, ஸ்ரீரங்கம், பூம்புகார் என காவிரி ஆற்றின் பெரும்பாலான பகுதிகளில் ஆற்றுக்குச் சீர் கொடுப்பதாகச் சொல்லி, ஆற்றில் டன் கணக்கில்

பூக்கள், மாலைகள், தாலிக் கயிறுகள், வளையல்கள், புது பிளாஸ்டிக் குடங்களைக் கொட்டுகிறார்கள். ஆற்றுக்குப் புத்தாடை உடுத்தி மகிழ்கிறார்கள். ஆடைகளால் அடைத்துக்கொண்டு மூச்சுத் திணறுகிறது காவிரி.

ஆறுகள் மட்டுமல்ல; விநாயகர் சதுர்த்தி உள்ளிட்ட சில விழாக்களில் வழிபடுதலின் பெயரில் ஏரி போன்ற நீர்நிலைகளும் சீரழிக்கப்படுகின்றன. மயிலாடுதுறையில் முதல் முறையாக புஷ்கரத்துக்காக, அமைச்சர்கள் புடைசூழ நீராடி விழாவைச் சிறப்பித்திருக்கிறார் தமிழக முதல்வர் எடப்பாடி பழனிசாமி. வருங்காலத்தில் கும்பகோணம் மகாமகம் குளம்போல இதுவும் பிரபலமாகலாம்.

தேசியத் தண்ணீர் தரக் கட்டுப்பாட்டுத் திட்டத்தின் கீழ் நாடு முழுவதும் ஆறு, ஏரி, குளம், பொதுக் கிணறுகள் உள்ளிட்ட நீர் நிலைகளின் தண்ணீர் தரத்தைக் கண்காணித்துப் பராமரிக்க 2,500 நிலையங்கள் இருக்கின்றன. அவற்றில் 1,687 நிலையங்கள் ஒவ்வொரு நீர்நிலையிலும் மாதம் ஒரு முறையும், 807 நிலையங்கள் ஆறு மாதங்களுக்கு ஒருமுறையும் ஆய்வு மேற்கொள்வதாகக் கூறப்படுகிறது. தமிழகத்தில் உள்ள 55 கண்காணிப்பு நிலையங்களில் 53 நிலையங்கள் மாதாந்திர ஆய்வும், இரு நிறுவனங்கள் ஆறு மாதங்களுக்கு ஒரு முறை ஆய்வுசெய்வதாகவும் தேசியத் தண்ணீர் தரக் கட்டுப்பாடு திட்ட அறிக்கையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. ஆனால், சடங்குகள் நடக்கும் நீர்நிலைகளில் நடத்தப்படும் ஆய்வுகளும் வெறும் சடங்குகளாகவே நடப்பதாகத் தெரிகிறது. ஆறு மற்றும் குளங்களில் 100 மில்லி தண்ணீரில் அதிகபட்சமாக 500 எம்.பி.என். வரை மட்டுமே Faecal Coliform எனப்படும் மலத்தில் காணப்படும் நுண்ணுயிரிகள் இருக்கலாம். ஆனால், சடங்கு நடக்கும் நதிகளில் இது 10,000 எம்.பி.என். அளவையும் தாண்டுகிறது என்பது பல்வேறு ஆய்வுகளில் தெரியவந்துள்ளது.

மனித நாகரிகங்கள் தொடங்கிய இடங்கள் நதிக்கரைகளே. மனிதன் தனது இறப்புவரை ஏதோ ஒரு வகையில் நதியைச் சார்ந்திருக்கிறான். அதனாலேயே நதிகளைத் தெய்வமாக வழிபடுகிறார்கள். தமிழ்ச் சமூகத்தின் ஆடிப்பெருக்கு விழா தொடங்கி, பௌத்தர்களின் புத்த பூர்ணிமா வரை அனைத்தும் நதிக்கரை விழாக்களே. மக்கள்தொகை அதிகம் இல்லாத காலகட்டத்தில் இதுபோன்ற நிகழ்வுகளால் நதிகள் அதிகம் மாசுபடவில்லை. ஆனால், மக்கள் தொகையும் நகரமயமாக்கலும் தொழில் வளர்ச்சியும் அசுர வளர்ச்சியடைந்த நாகரிகத்தில் இதுபோன்ற நிகழ்வுகளில் கட்டுப்பாடுகளும் சீர்திருத்தங்களும் கொண்டுவரப்பட்டால் மட்டுமே எதிர்காலத்தில் நதிகள் உள்ளிட்ட நீர்நிலைகள் மிஞ்சியிருக்கும்!

- நன்றி : 'தமிழ் இந்து'

வரலாற்றில் 'வலங்கை இடங்கை' ஜாதி மோதல்கள்

புலவர் இமயவரம்பன்

வட்டமாகக் கூறுவதற்கு இல்லை. ஆனால் இந்தப் பாகுபாடுகள் தமிழகத்தில் இருந்து இருக்கின்றன என்பது மட்டும் கல்வெட்டுக்களாலும், செப்பேடுகளாலும், சில இலக்கியச் செய்யுள்களாலும், ஏன்? ஆங்கிலேயர்களின் குறிப்புக்களாலும் அவர்கள் கால நீதிமன்றத் தீர்ப்புகளாலும் அறிகின்றோம்.

இவற்றின் பெயர்க் காரணம் பற்றி கூறப்படும் வரலாற்றினை சிறிது காண்போம். கரிகாலச் சோழனது ஆட்சியின்போது பல்வேறு சாதிகளைக் கொண்ட இரு கட்சிகள் தங்களுக்குள் சண்டையிட்டுக் கொண்டு தங்கள் தங்கள் குறைகளை முறையிட்டுக் கொள்ள மன்னன் கரிகாலச் சோழன் அவைக்குச் சென்றார்களாம். அப்படிச் சென்றவர்களில் மன்னனுக்கு வலக்கைப் பக்கம் நின்று முறையிட்டவர்கள் "வலங்கை" சாதியார் என்றும் இடக்கை பக்கம் நின்று முறையிட்டவர்கள் "இடங்கை"யினர் என்றும் கரிகாலனால் அழைக்கப்பட்டார்களாம். அதில் இருந்து இவ்விரு கட்சியினர்களைச் சார்ந்த சாதியினர்களுக்கும் இப் பெயர்களே நிலைக்கலாயின என்றும் கூறப்படுகின்றது.

ஆனால், இது சங்க காலத்து கரிகாலன் காலத்தில் நடந்திருக்க முடியாது. இதற்குத் தக்க ஆதாரங்கள் சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படவே இல்லை. ஆனால் இந்த வலங்கை - இடங்கை சாதிப் பகுப்பு முறைகள் பிற்காலச் சோழர்கள் ஆட்சியில்தான் தோன்றின என்பதற்கு வேண்டுமானால் தக்க ஆதாரங்கள் உள்ளன.

காஞ்சிபுரத்தில் முன்னாளில் சலபநாயகன்

பண்டைய நம் தமிழகத்தில் சாதி, குலம், வருணம் என்பன போன்ற சொற்கள் தமிழ் மொழியில் இல்லாமையால் அவை தமிழ்நாட்டிலும் இருந்ததில்லை என்பது வெள்ளிடை மலை. இடைக்காலத்தில்தான் பார்ப்பனர் தமிழர் களிடையே நால்வகைச் சாதியினை நாட்டினர். பின்பு நான்கினை நாற்பதாக்கி அதன்பின் நாலாயிரமாக வளர்த்துவிட்டனர்.

இப்பார்ப்பனர்கள் இத்துடன் மட்டும் நின்று விடவில்லை. தமிழர்களிடையே ஏற்றத் தாழ்வினைக் கற்பித்தும் ஒரு சாதியினரைப் பிரிதோர் சாதியாரோடு மோதவிட்டும் வேடிக்கை பார்த்ததோடு அல்லாமல் அதனால் பலனும் அனுபவித்து வந்துள்ளனர். இவற்றில் ஒன்றுதான் "வலங்கை இடங்கை" சாதி பாகுபாடுகளும் அதன் காரணமாக இவ்விரு சாதிக் குழுவினர்களுக்குள்ளும் ஏற்பட்ட சண்டைகளும் ஆகும்.

இந்தப் பிரிவினை எப்போது ஏற்பட்டது? எவ்வாறு தோன்றின? என்பவைகள் பற்றி திட்ட

என்னும் பார்ப்பனத் தலைவன் தலைமையில் வலங்கை சாதியார் 98 பிரிவினர்களும், இடங்கை சாதியார் சில பிரிவினர்களும் தங்களுக்குள் கட்சி உண்டாகியதால், தங்களுக்குள் சண்டை இட்டுக் கொண்டனர் என்று ஒரு சாசனம் தெரிவிக்கின்றது. இந்த வலங்கை இடங்கை பிரிவின் காரணமாக பார்ப்பனர்களுக்குப் பகையாக கம்மாளர்களும், கோமுட்டிகளுக்குப் பகையாக பேரிச் செட்டிகளும், “பறையர்” களுக்குப் பகையாக “பள்ளர்”களும் இப்படிப் பல வகுப்பினர்களும் ஒருவருக்கொருவர் பகையாளர்கள் ஆயினர்.

விழாக் காலங்களில் வலங்கை சாதியார் களுக்கு மாதிலர் என்னும் தீண்டப்படாத இடங்கை சாதியர்களுக்கு மாதிகர் என்னும் அருந்ததியினரும் வாத்தியங்கள் வாசிக்க வேண்டும் என்றிருந்திருக்கின்றது. பிற்கால சோழராட்சிக் காலங்களில் ஒவ்வொரு நகரங்களிலும், சிற்றூர்களிலும் கூட வலங்கை, இடங்கையர்கள் வசிப்பதற்கு வீதிகள் எல்லாம் தனித்தனியே இருந்திருக்கின்றன. ஒரு பிரிவினர் வசிக்கும் வீதியில் வேறு பிரிவினர் வசிப்பதில்லை. சுபகாரியங்களில் ஆகட்டும் அல்லது துக்கக் காரியங்களில் ஆகட்டும் ஒரு பிரிவினர் வசிக்கும் வீதி வழியே மற்றொரு பிரிவினர் ஊர்வலம் வருவதோ, பிணம் தூக்கிச் செல்வதோ கிடையாது. இரு பிரிவினர்களுக்கும் பொதுவான வீதிகளில் வேண்டுமானால் போகலாம். மற்றும் கோயில் சாமிகளுக்கு நடத்தப்படும் விழாக்களும் கூட அந்த அந்த பிரிவினர்கள் தெருக்களில் மட்டுமே நடக்கும்.

இந்த வலங்கை இடங்கை கட்சிகளுக்கு தாசிகள், பணி செய்வோர் முதலானோர்களும் தனித்தனியே இருந்திருக்கின்றனர். வலங்கை தாசிகள் இடங்கை சாதியர்களுடைய கோயில் களுக்கோ, அல்லது இடங்கையர்கள் வீடுகளில் நடக்கும் திருமணம் முதலிய நிகழ்ச்சிகளில் நாட்டியம் ஆடுவதற்கோ செல்வதில்லை. அதுபோலவே இடங்கை தாசிகள் வலங்கையர் களின் கோயில் விழாக்களுக்குச் செல்ல மாட்டார்கள். அதுபோலவே வலங்கை பணி செய்வோர் இடங்கையர்களுக்கு நேரில் போய் சாவு சொல்வதில்லை. அப்படி வலங்கையர் இடங்கையர்களுக்கு சாவு முதலியன தெரிவிக்க

வேண்டுமானால் இடங்கைப் பணி செய்வோரைக் கொண்டு தான் தெரிவிக்க வேண்டும். ஆனால், இடங்கையர்கள் தம் பணியாளர்களைக் கொண்டு வலங்கை யார்களுக்கு தெரிவிக்கலாம் என்று இருந்தது.

கி.பி. 17 ஆம் நூற்றாண்டில் இந்தப் பிரிவுகளினால் நாட்டு மக்களிடையே பல குழப்பங்களும், பூசல்களும் ஏற்பட்டு அரசர்களாலும், ஊர் சபையினர்களாலும் ஏராளமான வழக்குகள் தீர்த்து வைக்கப்பட்டுள்ளன. இந்த வலங்கை இடங்கை பிரிவின் காரணமாக நாட்டில் பல்வேறு சாதி மக்கள் தங்கள் உரிமைகளை இழந்து அவதியுற்று இருக்கின்றனர்.

பெரும்பாலும் பிற்காலச் சோழர்களும், நாயக்க மன்னர்களும், வைதீக மனப்பான்மை யுடையவர் களாகவும், பார்ப்பனர்கள் தனி உரிமைகளைப் பெற்று வாழ்வதற்கு ஆக்கமும் ஊக்கமும் அளிப்பவர் களாகவும் இருந்திருக்கின்றனர். சாதிகள் வகுப்புகள் என்பவைகள் தர்ம நியாயமானது என்பது அவர்களின் அசைக்க முடியாத நம்பிக்கையாக வேருன்றி இருந்தது. ஆகவே அந்த அந்த சாதியார்கள் அவர் அவர்களுக்கு உரிய விதிகளுக்கு மாறாக நடக்கக் கூடாது என்பதில் கண்ணும் கருத்தும் உடையவர்களாகவே இருந்து வந்திருக்கின்றனர்.

இந்த மன்னர்கள் குற்றங்களுக்கு ஏற்ற தண்டனை விதிக்காது குலம், பிரிவு, அந்தஸ்து இவற்றிற்கு ஏற்றவாறு தண்டனை விதித்து இருக்கின்றார்கள். குற்றவாளியானவன் உயர்சாதிக்காரனாகவோ அல்லது செல்வந்தன் ஆகவோ இருந்து விட்டால் விசாரித்தோம் என்று பெயரளவில் மட்டும் விசாரித்துவிட்டு லேசான தண்டனையோ, அபராதமோ விதித்து விடுவார்கள். இப்படி இவர்கள் குலம், கோத்திரம், சாதி ஆச்சாரத்திற்கு ஏற்றவாறு தண்டனை வழங்குங்காலை வேதப் பார்ப்பனர்கள் சொற்படியும், அவர்களின் ஆலோசனைப்படடியும், வருணாச்சிரம தர்மத்திற்கு மாறுபடாலும் தீர்ப்புகள் வழங்கி இருக்கின்றனர்.

மற்றும் கோயில்களில் விழாக் காலங்களில்

எந்த எந்த சாதியார்களுக்கு முதல் மரியாதை, எந்த எந்த வகுப்பினர்களுக்கு இரண்டாவது மரியாதை என்பது பற்றியும், யார் யார் எந்த எந்த இடங்களில் இருந்து எந்த எந்த நேரங்களில் கடவுளை வணங்க வேண்டும் என்பது குறித்தும் எந்த எந்த சாதியார்கள் முறையே எந்த எந்த வாகனங்களிலும், பல்லக்குகளிலும் ஏறிச் செல்ல தகுதி உடையவர்கள் என்பது குறித்தும், எந்த எந்த வழக்க ஒழுக்கங்களைக் கையாள வேண்டும் என்பது குறித்தும், அடிக்கடி ஆட்சேபணைகள் பூசல்கள் ஏற்படும் போது அரசர்கள் பார்ப்பனப் பண்டிதர்களைக் கொண்டே வருணாச்சிரம முறைப்படி தீர்ப்புகள் வழங்கி இருக்கின்றார்கள்.

கம்மாளர்கள் தங்கள் வீட்டிற்கு சாந்து இட்டுக் கட்டிக் கொள்ளுதல், இரட்டை நிலை வைத்துக் கட்டிக் கொள்ளுதல், நன்மை தீமை களுக்கு இரட்டைச் சங்கு ஊதுதல், வெளியில் செல்லும் போது காலில் செருப்பணிந்து செல்லுதல் ஆகிய உரிமைகள்கூட அற்றவர்களாக முன்பு இருந்திருக்கின்றனர். ஆனால் பிற்காலத்தில் கொன்னேறி மெய் கொண்டான் என்ற சோழன் தென் கொங்கு நாடு, காஞ்சிக் கோயில் நாடு, வெங்கால நாடு, தலையூர் நாடு முதலிய ஏழு நாடுகளில் வாழும் கம்மாளர்களுக்கு மட்டும் மேற்கண்ட உரிமைகள் பெற அனுமதி அளித்தான்.

இது பற்றி கொங்கு நாட்டில் பேரூர், கரூர், பாரியூர், மொடக்கூர், குடிமங்கலம் ஆகிய ஊர்களில் உள்ள கோயில்களில் இவ்வுரிமைகள் கல்வெட்டுகளாக வெட்டப்பட்டு உள்ளன.

கி.பி.1623இல் பிறப்பிக்கப்பட்ட அம்பா சமுத்திரம் பிரமதேய சாசனத்தில் கம்மாள சாதியார்கள் தங்கள் கிளை வகுப்புக் களுக்குள் கலப்பு மணம் செய்து கொள்ளுதல் கூடாது என விதிக்கப்பட்டுள்ளது.

பட்டு நூல் வகுப்பினர்கள் உபகர்மங்கள் செய்து கொள்ளும் உரிமை இல்லாதவர்களாகவும் இருந்து இருக்கின்றனர். பிறகு இவர்கள் இராணி மங்கம்மாள் காலத்தில் அவரிடம் முறையிட்டு மேற்படி உரிமைகளுக்குச் சாசனம் பெற்றனர்.

கி.பி. 19 ஆம் நூற்றாண்டில் முற்பகுதியில்

நாடார் இனப் பெண்கள் தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்புக்களான பள்ளர், பரதவர் குலப் பெண்களைப்போல் மார்பினை மூடாது இருப்பது போலவே இருக்க வேண்டும் என்று கட்டாயப்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றனர்.

திருவாங்கூர் மகாராஜாவானவர் இவர்கள் (நாடார் குலப்பெண்கள்) செம்படவர்கள் பெண்கள் மார்பினை மூடுவது போல உடை தரிக்கலாமேயன்றி உயர்சாதிப் பெண்கள் தரிப்பது போல் தரிக்கலாகாது என்று கட்டளை இட்டு இருக்கின்றார். ஆனால், கி.பி. 1859 இல் ஆங்கிலேயரான சார்லஸ் டிரிவிலியன் என்பார் இவர்களும் மார்பு மீது துணி அணிந்து கொள்ளலாம் என்று உத்தரவு இட்டிருக்கின்றார். மற்றும் வெள்ளக் கோயில், தென்காசி நீதிமன்ற தீர்ப்புக்கள் மூலம் நாடார் சமூகம் எத்தகைய கொடுமைகளுக்கெல்லாம் ஆளாக்கப்பட்டு இருந்தன என்பதுதெற்றென விளங்குகின்றது.

கி.பி.1809 ஆம் ஆண்டு ஜூலை 10 ஆம் தேதி செங்கற்பட்டு மாவட்ட நீதிமன்றத்தில் நீதிபதி ஜார்ஜ் கோல்மென் துரை அவர்கள் அதற்கு முன் இவ்விரு வகுப்பினர்களும் விழாக் காலங்களிலும் மற்ற முக்கிய தினங்களிலும் ஊர்வலம் வரும்போது தரித்துக் கொள்ளும் விருதுகள் மற்றைய அடையாளங்கள் பற்றி ஏற்பட்ட சச்சரவுகளைத் தீர்த்து இறுதியாக இன்ன இன்னாருக்கு இன்ன இன்னபடி நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்றும் தம் தீர்ப்பில் கூறியுள்ளார். இது பற்றி விரிப்பின் பெருகும் என்பதனால் இத்துடன் முடிக்கின்றேன்.

இந்த வலங்கை, இடங்கைச் சண்டை காரணமாக பல்வேறு சாதியினர்க்குள்ளும் பூசல்களும், மனக்கசப்பும் பிற்காலத்தில் மிகுதியாக வளரலாயின. ஒரு வகுப்பார் மற்றொரு வகுப்பாரது சாதிப் பெயரினைச் சொல்லி ஏளனமாகத் திட்டிக் கொள்ளலாயினர். இன்றும் நம் தமிழகத்தில் ஒவ்வொரு சாதியினைப் பற்றியும் கூறப்படும் வசவு மொழிகள் எல்லாம் கூட மேற்கூறிய மனக்கசப்புகள் காரணமாகத் தோன்றியவைகளேயாகும்.

கட்டுரையாளர்: சுயமரியாதைச் சுடரொளி; பெரியாரின் தனிச் செயலாளராகத் தொண்டாற்றியவர்

சிலை உடைப்பு ஆரசியல்

பெரியார் யுவராஜ்

உலகெங்கும் பல தலைவர்களுக்கு சிலைகளும், பல சம்பவங்கள் நடந்ததற்கு அடையாளமாய் நினைவிடமும் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. ஆக சிலைகளும் நினைவிடங்களும் நினைவை போற்றுவதற்கும், நினைவுபடுத்திக் கொள்வதற்கும், அடுத்த தலைமுறைக்கு அதை சொல்வதற்கும் ஏற்படுத்தப்படுவதே. இதே போன்று புரட்சியாளர்களுக்கும் சிலைகள் வைக்கப்பட்டுள்ளன. அவை வழிபடுவதற்காக வைக்கப்பட்டது அல்ல. அடுத்த தலைமுறைக்கு வழிகாட்டுவதற்காக வைக்கப்படுவதாகும்.

கி.பி. 5ஆம் நூற்றாண்டில் குஷாணர்கள் மற்றும் ஹூணர்களால் மத்திய ஆப்கானிஸ்தானின் ஹசாரஜாத் பகுதியில் உள்ள பாமியான் பள்ளத்தாக்கில் உலகிலேயே உயரமான நிற்கும் இரு புத்தர் சிலையை அவர்கள் அமைத்திருந்தார்கள். முதல் சிலை 55 மீட்டர் உயரமும் இரண்டாம் சிலை 37 மீட்டரும் கொண்டதாகும். கிபி இரண்டாம் நூற்றாண்டு முதல் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டில் இஸ்லாமிய ஆக்கிரமிப்பு நிகழும் வரை இப்பகுதி ஒரு புத்த சமயத் தலமாக விளங்கியது. இப்பகுதி முழுவதும் மலைச் சரிவுகளில் குடையப்பட்ட குகைகளில் புத்த துறவிகள் வாழ்ந்து வந்தனர். கிபி 11 நூற்றாண்டில் கஜினி முகமது மேற்கு இந்தியாவை படையெடுத்து கொள்ளையடித்தான். ஆனால் இந்த சிலையை அவன் கண்டு கொள்ளவில்லை ஆனால் நாதர் ஷா பீரங்கிகளால் தாக்கியதால் சிலை சேதமடைந்தது. அதன்பிறகு நீண்ட நாட்களுக்கு எந்த பாதிப்பும் வரவில்லை. மீண்டும் 2001இல் இஸ்லாமிய ஷரியத் சட்டத்திற்கு எதிராக புத்தர் சிலை இருப்பதாகக் கூறி தாலீபான்களின் தலைவர் முல்லா முகம்மது ஒமார் இச்சிலையை உடைக்க உத்தர விட்டார். மார்ச் மாதம் அச்சிலை தாலீபான்களால் தகர்க்கப்பட்டது. புத்தமதம் இந்தியா முழுவதும் கோலோச்சியிருந்த போது அதிக அளவில் புத்த மடாலயங்கள் கட்டப்பட்டிருந்தன புத்தர் சிலைகள் வைக்கப்பட்டிருந்தன. பவுத்தம் வீழ்ச்சியடையத் தொடங்கிய பிறகு புத்தர் சிலைகள் தகர்க்கப்பட்டன. புத்தப் பிக்குகள் கொல்லப்பட்டனர். காரணம் படையெடுத்து வந்தவர்கள் அவர்கள் மதம் மட்டுமே இருக்க வேண்டும். அவர்கள் கலாச்சாரத்தையே எல்லோரும் பின்பற்ற வேண்டும். அவர்கள் மொழியையே எல்லோரும் பேச வேண்டும் என்று நினைத்தார்கள். அப்பொழுது தான் அவர்கள் ஆட்சி செய்வதில் எந்தப் பிரச்சினையும் இருக்காது. அதற்கு தடையாக அதுவரை இருந்த மதம், மொழி, கலாச்சாரத்தை அழிப்பதில் கவனம் செலுத்தினர். உலகெங்கும் அப்படித்தான் நடந்திருக்கின்றன.

மற்றொரு முக்கிய உதாரணமும் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. கிபி 16ம் நூற்றாண்டில் பாபரால்

கட்டப்பட்ட மகுதியை கரசேவகர்கள் என்று தங்களைக் சொல்லிக் கொள்கிறவர்கள் அதற்கு முன்னால் அங்கு ராமர் கோயில் இருந்தது என்று எந்தவித சான்றுமில்லாமல் வேண்டுமென்றே திட்டமிட்டு டிசம்பர் 6, 1992 ல் நள்ளிரவில் மகுதியை இடித்து அதன் மூலம் கலவரத்தை உண்டாக்கினர். இந்தக் கலவரத்தில் கிட்டத்தட்ட 2000 மனித உயிர்களை மதத்தின் பேரால் பலிவாங்கிய கொடூர சம்பவத்தை சங் பரிவாரர்கள் நிகழ்த்தியதை யாரும் மறக்க முடியாது. இந்துத்துவவாதிகள் தொடர்ச் சியாக கிறிஸ்து சிலையை உடைப்பது, மகுதியை உடைக்க வேண்டும், இந்தியா இந்துக்களின் நாடு என்று பேசுவது எல்லாமே இந்துத்துவா கலாச் சாரத்தைப் புகுத்த வேண்டும், வர்ணாஸ்ரமத்தைக் கட்டமைக்க வேண்டும் என்பதால்தான். ஆனால் வேடிக்கை என்னவென்றால் இன்று இந்தியாவில் இஸ்லாமியராகவும் கிறிஸ்துவர்களாகவும் பௌத்தர்களாகவும் இருப்பவர்கள் இந்து மதத்தின் வர்ணாஸ்ரம தத்துவத்தால் பாதிக்கப்பட்டு ஒடுக்கப்பட்டதால்தான் மாற்று மதத்திற்கு மாற வேண்டிய தேவையே எழுந்தது. ஆக கரசேவர்களும் இந்துமத காவலர்களும் ஏன் அவர்கள் மதம் மாறினார்கள் என்று புத்திக்கொண்டு சிந்தித்தால் முதலில் சீர்திருத்த வேண்டியது இந்து மதமே என்று புலப்படும்.

லெனின் சிலை திரிபுராவில் உடைக்கப் பட்டதற்கு சில அறிவாளிகள் லெனினுக்கும் இந்தியாவுக்கும் என்ன சம்பந்தம் என்று கேட்கிறார்கள் அப்படியானால் மின்சாரத்தைக் கண்டுபிடித்த தாமஸ் ஆல்வா எடிசனுக்கும் இந்தியாவுக்கும் என்ன சம்பந்தம், நாளையிலிருந்து மின்சாரம் பயன்படுத்தாமல் இருப்பார்களா? இன்று நம் கையில் உலகையே கொண்டு வந்த செல்போன் உட்பட அத்தனை அறிவியல் கண்டுபிடிப்புகளும் அயல்நாட்டவர்களாலேயே கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளது. லெனின் சிலையையும் அப்படித்தான் அவ்வளவு அவசரமாக உடைத்துள்ளனர் ஏனெனில் சங்பரிவாரங்களின் தத்துவத்திற்கு நேரெதிரானதே மார்க்சியத் தத்துவம். இன்னார்க்கு இது தான் என்பது மனுதர்மம், அனைவருக்கும் அனைத்தும் என்பது மார்க்ஸியம். லெனின் சிலை தகர்ப்பிலிருந்து இந்தப் பிரச்சினைக் தொடங்கப்பட்டிருப்பதால் லெனின் செய்த சிலவற்றை இங்கே சொல்வது சரியாக இருக்கும். கார்ல் மார்க்ஸ் சித்தாந்தத்தை 1917 நவம்பர் 7 புரட்சி (போல்ஷ்விக்க்) மூலம் ஆட்சியைக் கைப்பற்றி குறுகிய காலத்தில் நடைமுறைப்படுத்திக் காட்டியவர் தான் லெனின். அதுவரை உழைக்கும் மக்களின் உதிரத்தைக் குடித்து கொள்ளையடித்து சேர்க்கப்பட்ட அனைத்தும் பொதுவுடைமை ஆக்கப்பட்டன. இலட்சக்கணக்கான ஏக்கர் நிலங்கள்

நிலமற்ற ஏழை கூலி விவசாயிகளுக்குப் பிரித்துக் கொடுக்கப்பட்டன. தொழிற்சாலைகள் அனைத்தும் நிர்வகிக்கும் பொறுப்பு தொழிலாளர்களிடமே விடப்பட்டது. போர் நிறுத்தம் அறிவிக்கப்பட்டது. முதல் உலகப் போரால் பாதிக்கப்பட்டு அச்சத்தில் இருந்த மக்களுக்கு லெனினின் இந்த அறிவிப்பு பெரும் நிம்மதியைத் தந்தது. ஜாரினால் பிடித்து வைக்கப்பட்டிருந்த சிறு சிறு அண்டை நாடுகள் அனைத்திற்கும் விடுதலை வழங்கப்பட்டது. ரஷியா முழு சுதந்திர நாடாக சோஷலிச நாடாக அறிவிக்கப்பட்டது. அங்கே ஏற்பட்ட மாற்றத்தைப் பார்த்துதான் உலகெங்கும் பல்வேறு நாடுகளில் சோசலிச ஆட்சியைப் புரட்சி மூலமும் போர் மூலமும் போராட்டத்தின் வாயிலாகவும் பிடல் காஸ்ட்ரோ, சேகுவேரா, மாவோ, ஹோசியின் போன்ற தலைவர்கள் கொண்டு வந்தார்கள். மேலும் உலகெங்கும் கம்யூனிஸ்ட் இயக்கமும் அதனுடைய தோழர்களும் பொதுவுடைமைத் தத்துவத்தை பிரச்சாரம் செய்கிறார்கள். பொதுவுடைமை கொள்கையாளர் ஆட்சி உலகெங்கும் நடைபெற்றுக் கொண்டதானிருக்கின்றன. அந்த ஆட்சிகளில் எல்லாம் ஒப்பீட்டளவில் முதலாளித்துவ நாடுகளை விட பாட்டாளிகள் வர்க்கம் முன்னேற்றத்தையே கண்டுள்ளன. ஆக லெனின் என்பவர் இந்த உலகை முன்னேற்றப் பாதையில் அழைத்துச் சென்ற மாபெரும் புரட்சிக்காரர். பாசிச சக்திகள் லெனின் சிலையை வேண்டுமானாலும் சேதப்படுத்தலாம் ஆனால் சித்தாந்தத்தை ஒருபோதும் அழிக்க முடியாது. அதே நேரத்தில் இந்த விஷயத்தை அலட்சியமாகவும் கடந்து செல்லக் கூடாது.

லெனின் சிலையை புல்டோசர் கொண்டு தகர்க்க மதவாத சக்திகள் துணிந்திருக்கின்றன என்றால் எந்த அளவுக்கு அவர்களுக்கு பலம் அதிகரித்திருக்கிறது என்பதையும் நாம் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும். இதே போல் ஒட்டு மொத்த இந்தியாவில் மதவாத சக்திகள் ஆட்சியில் இருக்கும் சூழ்நிலை ஏற்பட்டால் இஸ்லாமியர்கள் நிலை என்னவாகும்? கிறிஸ்துவர்கள் நிலை என்னவாகும்? மற்ற சிறுபான்மை மக்கள், மாற்றுக் கருத்து உடையவர்கள், பகுத்தறிவுவாதிகள் நிலை குறித்து நினைத்தாலே நம்மை குலை நடுங்கச் செய்கிறது.

இந்தியாவெங்கும் நாள்தோறும் புரட்சியாளர் அண்ணல் அம்பேத்கர் சிலைகள் இடை நிலைச் சாதியவாதிகளால் சேதப்படுத்தப்படுகின்றனவே. சாதி அடுக்கைப் பாதுகாப்பதில் பார்ப்பனர்களை விட இவர்கள் தீவிரமாக இருக்கிறார்களே, தான் அடிமையாய் இருப்பதை சூத்திரனாய் இருப்பதை சவுகரியமாக மறந்துவிட்டு தனக்கு கீழே ஒரு சாதி இருப்பதை வைத்து தாங்கள் மேல்சாதிக் காரர்கள் என்று அற்பத்தனமான பெருமை அல்லவா

**பெரியாரை சாதிப்பெயரை
சொல்லிக் குறிப்பிடுபவர்கள்
கூட தங்கள் சாதிப்பெயரை
தங்கள் பெயருக்குப் பின்னால்
போட்டுக் கொள்ள முடியாது**

கொள்கிறார்கள். இங்கு தானே பார்ப்பனர்களின் தந்திரமும் நம்மவர்களின் முட்டாள்தனமும் அடங்கியிருக்கிறது. எங்கே தான் மட்டும் மேலே இருந்து கொண்டு மற்ற எல்லோரையும் கீழே வைத்தால் அவர்கள் என்றாவது ஒருநாள் தங்களுக்கு எதிராக திரும்பி விடுவார்கள் என்று சாதி அடுக்கில், தான் மேலே இருந்து கொண்டு தனக்குக் கீழே சத்திரியனையும் அவனுக்குக் கீழே வைசியனையும் அவனுக்குக் கீழே சூத்திரனையும் அல்லவா வைத்திருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கும் கீழே பஞ்சமர்களை அவர்ணத்தார் என்றல்லவா வைத்திருக்கிறார்கள். இதை தான் அண்ணல் அம்பேத்கர் அவர்கள் படி நிலை சாதிமுறை (Graded Inequality) என்றும் அதனால் தான் இந்த சாதி அடுக்கு நிலைநிறுத்தப்பட்டுள்ளது என்றும் சொன்னார். அவர்கள் தங்கள் சாதி ஆதிக்கத்தை நிலை நிறுத்திக் கொள்ளவும் ஒடுக்கப்பட்ட மக்கள் ஒன்றிணைந்து தங்களுக்கான உரிமைகளை கேட்பதை தாங்கி கொள்ளாதவர்களும், தங்களுக்கு இணையாக தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் வருவதை சகித்துக் கொள்ள முடியாதவர்களும் தான் வாய்ப்பு கிடைக்கும் போதெல்லாம் - கிடைக்காவிட்டால் வாய்ப்பை உருவாக்கி அவ்வப்போது அம்பேத்கரின் சிலையை சேதப்படுத்தியும் சேரியைக் கொளுத்தியும் சூறையாடியும் தங்கள் மேல்சாதி அமைப்பைக் காத்துக் கொள்ளத் துடிக்கிறார்கள்.

சாதியவாதிகளும் இந்துத்துவவாதிகளும் அம்பேத்கரை தலித் சாதியினருக்கான தலைவராகக் கட்டமைக்கிறார்கள். அது உண்மையல்ல. பிற்படுத்தப்பட்டோரும் பின்பற்ற வேண்டிய தலைவர் பாபாசாகேப் அம்பேத்கர். அவர் 1951இல் தன்னுடைய மத்திய அமைச்சர் பதவியை விட்டு விலகியதற்கு இரண்டாவது காரணமாக அரசியல் சட்டத்தின் 340ஆவது பிரிவின் படி பிற்படுத்தப்பட்டவர்களை கண்டறிவதற்கான ஆணையம் அமைத்து அவர்களுக்கு இடஒதுக்கீடு வழங்க வலியுறுத்தியிருந்தேன் ஏன் அதை நிறைவேற்றவில்லை என்றும் மற்றொரு காரணம் பெண்களுக்கு சொத்தில் பங்குரிமை மற்றும் திருமணம் மற்றும் விவாகரத்து உரிமை ஆகியவை தொடர்பாக 1950களில் தான் கொண்டு வந்த இந்து

சட்டவரைவை ஏன் நிறைவேற்றவில்லை என்றும் கேட்டுத்தான் தன்னுடைய பதவியை ராஜினாமா செய்தார். இதனால் பலன் அடைபவர்கள் யார் என்று சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டாமா? இதனடிப்படையில் பார்க்கும் போது இந்தியாவில் உள்ள ஒட்டுமொத்த தாழ்த்தப்பட்ட பிற்படுத்தப்பட்ட மற்றும் பெண் களுக்கான தலைவர் அம்பேத்கர். ஆக அப்படிப்பட்ட மனிதரின் சிலையை உடைக்கப்படும் போது தலித் அமைப்புகள் மட்டுமல்ல; ஒட்டு மொத்த ஒடுக்கப்பட்ட மக்களும் கிளர்ந்து எழுந்திருக்க வேண்டும்.

அதேபோல தந்தை பெரியாரையும் இடைநிலைச் சாதிகளின் தலைவர் என்று பொய்ப் பிரசாரம் இந்துத்துவவாதிகளால் திட்டமிட்டு செய்யப்படுகிறது. அவர் பெயரைக் குறிப்பிடும் போதுகூட ஈ.வெ.ராமசாமி நாயக்கர் என்று தொடர்ச்சியாக ஊடகங்களிலும் சமூகவலைத் தளங்களிலும் இந்துத்துவா மேடைகளிலும் குறிப்பிடுகிறார்கள் ஆனால் வேடிக்கை என்னவென்றால் பெரியாரை சாதிப் பெயரைச் சொல்லிக் குறிப்பிடுபவர்கள் கூட தங்கள் சாதிப் பெயரைத் தங்கள் பெயருக்குப் பின்னால் போட்டுக்கொள்ள முடியாது என்பதுதான். ஒவ்வொரு முறை பெரியார் சிலை சேதப்படுத்தப்படும்போதும் பெரியார் இயக்கங்களை விட அதிகப்படியாக எதிர்ப்பு தெரிவிப்பவர்கள் பெரும்பாலும் கடவுள் நம்பிக்கையாளர்களாகவே இருக்கிறார்கள். அவர்கள் உணர்ந்திருக்கிறார்கள் பெரியார் இந்து மதத்தை எதிர்த்தாரே தவிர இந்துக்களாகிய வெகுமக்களை ஒருபோதும் எதிர்க்கவோ, வெறுக்கவோ இல்லை. அவர்களின் தன்மானத்துக்கும் உரிமைக்கும் போராடிய தலைவர் என்பதை உணர்ந்தே வைத்திருக்கிறார்கள். இன்று இந்துத்துவ சக்திகள் நாங்கள் இந்து மக்களுக்குப் பாதுகாவலர்கள் இந்து மதத்திற்குப் பாதுகாவலர்கள் என்று கூறிக்கொண்டு மீண்டும் வர்ணாசிரமத்தை கொண்டு வரத் துடிக்கிறார்கள். இந்துக்களே ஒன்றுபடுவோம் வாருங்கள் என்று சொல்பவர்கள் ஏன் ஒரு சாரர் மட்டும் பூணூல் போட்டிருக்கிறார்கள், என்று கேட்பதில்லை ஏன் ஒருசாரார் மட்டும் கோவில்களில் அர்ச்சகராக இருக்கிறார்கள் என்று கேட்பதில்லை. நீயும் இந்து நானும் இந்து, வா, சாதி மாறி பெண் கொடுத்துப் பெண் எடுத்துக் கொள்வோம் என்று சொல்வதில்லை விழுப்புரம் சேஷசமுத்திரத்தில் தாழ்த்தப்பட்டத் தோழர்கள் தேர் கொளுத்தப்பட்ட போது ஏன் ஏன் இந்து சகோதரர்கள் தேர் கொளுத்தப்பட்டது என்று எவரும் கேட்கவில்லை இதையெல்லாம் கேள்வி எழுப்பாமல் இந்துக்களாய் ஒன்றுபடுவோம் என்று சொல்வது பார்ப்பனியத்தைக் கட்டிக் காப்பதை அன்றி வேறில்லை. ●

ஆசிஃபாவை கோயில் பிரகாரத்தின்
 தூணில் கட்டி வைத்து
 மயக்க மருந்து கொடுத்து
 உணவளிக்காமல்
 வரிசையாக
 வன்புணர்ச்சி செய்தவர்கள்
 பிறகு ஏன் அவளது பிஞ்சுக் கால்களை
 முறித்தார்கள்?
 ஏன் அவளது தலையில்
 கல்லைப்போட்டுக் கொன்றார்கள்?
 சிறுமியாக இருந்தாலும் அவள் ஒரு பெண்
 அதுவும் அழிக்கப்பட வேண்டிய
 ஒரு இனத்தின் பெண்
 நடோடியாக மேய்ச்சல் நிலங்களில்
 நிராதரவாக தூங்குபவள்
 அவளை வேட்டையாடுவது சுலபம்
 பெரும்பான்மையினால்
 வெகு சுலபமாக துடைத்தழிக்கக்கூடிய
 சிறுபான்மையினள்

இது மட்டும்தானா
 அல்லது
 இன்னும் காரணங்கள் இருக்கின்றனவா?

நம் தெய்வங்கள் எப்போதும்போல
 கண்களற்றவையாக இருக்கின்றன
 காதுகளற்றவையாக இருக்கின்றன
 இதயமற்றவையாக இருக்கின்றன
 தன் காலடியில் ஒரு சிறுமியை
 கூட்டாக வன்புணர்ச்சி செய்யப்படும்தோதும்
 அவை மெளனமாக உறங்கிக் கிடக்கின்றன
 ஆனால் இந்த தேசம்
 இப்போது தெய்வத்தின் பெயரால்
 ஆளப்படுகிறது

குற்றவாளிகளை விடுவிக்கும்படி
 தேசியக்கொடியுடன் ஊர்வலம் போகிறார்கள்
 தேச பக்தர்கள்
 ஆசிஃபா ஒரு நடோடி
 அவளது இனக்குழுவின் குதிரைகளை
 அவர்கள் செல்லுமிடமெல்லாம்

ஆலயங்களில் கேட்கிறது ஆசிஃபாவின் குரல்

நேர்த்தியாக பார்த்து கொண்டதால்
 அந்த இனக்குழுவின் செல்ல மகளாக இருந்தாள்

ஆசிஃபாவை புதைப்பதற்கு
 கொலைகாரர்கள் நிலத்தை மறுத்தார்கள்
 ஆசிஃபாவின் ரத்தகறை படிந்த உடலுடன்
 விந்துக்கறை படிந்த உடலுடன்
 நடோடிகள் ஒரு புதை நிலம் தேடி
 அந்தியின் இருளில்
 வெகுதூரம் கூட்டமாக நடக்கிறார்கள்

வரலாற்றில் எதுவும் மாறிவிடவில்லை
 நாம் எதிலிருந்தும் முன்னேறி வந்துவிடவில்லை
 இனங்களை வெல்ல பெண்கள் வெல்லப்பட்டார்கள்
 மதங்களை வெல்ல பெண்கள் வெல்லப்பட்டார்கள்
 நாடுகளை வெல்ல பெண்கள் வெல்லப்பட்டார்கள்
 நிலங்களை வெல்ல பெண்கள் வெல்லப்பட்டார்கள்

ஆலயங்களில் தெய்வத்தின் குரல் கேட்டதே இல்லை
 இப்போது கேட்கிறது ஆசிஃபாவுடைய குரல்.

- மனுஷ்ய புத்திரன்

Printed by K.RAJENDRAN. Published and Owned by K.RAJENDRAN and Printed at
 BEAUTIFUL PRINTER, 27/65, Devaraj Street, Royapettah, Chennai-600014 and Published at Old No.29,
 New No.16, 1st Street, Journalists Colony, Srinivasapuram, Thiruvannamiyur, Chennai-600041. Editor:K.RAJENDRAN